NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 5

Učitelj i njegova odbačenost

(1955. – 1960.)

Autor:
Owen Jorgensen

Ova je biografija drugačija od bilo koje knjige koju ste ikada pre čitali...

"Bill, nadam se da znaš šta radiš," rekla je Meda.

"Pa, mislim..." Nije dovršio rečenicu. Nešto čudno se događalo. Umesto da gleda svoju suprugu, gledao je dva prljava dečaka kako hodaju prema njemu po makadamu. Njihove bose noge dizale su oblak prašine koji im je padao po poderanim pantalonama. Nisu nosili košulje. Obojica su imali raščupanu crnu kosu, tamne oči i smeđu kožu sprženu od sunca. Jedan od njih je vukao kočiju na drvenim točkovima. "Draga," rekao je Bill, "gle ko dolazi."

"O čemu pričaš? pitala je Meda. Sada je Bill bio preduboko u viziji da bi joj odgovorio. Onda je njegova supruga napustila sobu i sve je postala vizija.

Nešto snažno ponelo ga je dalje od dece...

Upravo ćete pogledati u područje natprirodnog...

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 5

Učitelj i njegova odbačenost

(1955. – 1960.)

Autor:
Owen Jorgensen

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PREVOD:

www.biblijski-vjernici.com

_____

www.messagehub.info
www.vjerujznaku.com
www.biblijski-krscani.com

Reče im Isus:

"Zar nikada niste čitali u Pismima:

'Kamen što ga odbaciše graditelji postade
kamen ugaoni;

Gospodnje je to delo,
divno čudo u očima našim'?"

Matej 21:42

Sadržaj

Predgovor autora..... IX

KNJIGA 5: Učitelj i njegova odbačenost

Početak njegove učiteljske službe 13
Važno upozorenje 26
Istiniti i lažni trs 37
Polemike u Švajcarskoj 50
Bolesna ženka oposuma 59
Anđeo fotografisan u Švajcarskoj 71
Anđeo ga uči pecati 86
Meksiko: Misterija i čuda 101
Amerika stoji kao Izrael kod Kadeš Barnee 118
Podela nasleđa 134
Razočaranje u Waterloou 160
Objašnjenje spoznaje dobra i zla 169
"Neka bude život!" 181
Iza zavese vremena 205
Beleške i izvori 219
Literatura 233
Indeks 236
Informacije o knjigama 240
Narudžba knjige 244

Predgovor autora

KO SU BILI NAJVEĆI UČITELJI svih vremena? Sokrat iz Atene, Isus iz Nazareta i Pavle iz Tarsa sigurno spadaju na vrh liste. Iako je učenje ova tri čoveka bilo odbačeno u njihovo vreme, načela koja su naučavali u svoje vreme su promenila pogled ljudi na svet. Tako je i s učenjima Williama Branhama. Njegova učenja sve više menjaju način na koji hrišćani razumeju svoje Biblije i kako razumeju Božiji plan za svoje živote. Bilo da se slažete s njegovim idejama ili ne, ova knjiga će vas zadiviti, izazvati i inspirisati.

Dao sam joj podnaslov *Knjiga 5* "Učitelj i njegova odbačenost" pošto na neki način tačno opisuje ovo razdoblje života Williama Branhama. Krajem 1954. osetio je da ga Duh Sveti vodi da naučava dublje Božije stvari tokom svojih internacionalnih kampanja lečenja verom. Sledom toga, uvredio je nekoga tu i nekoga tamo, ovog denominacijskog vođu ovde i onog tamo, dok nije uvredio dovoljno ljudi da je interes za njegovim propovedima značajno opao.

Isusu Hristu se dogodilo isto u Njegovoj službi. Mnogi ljudi su voleli Isusa dok je lečio bolesne, hranio ih ribama i hlebom, i učio ih usporedbe. Konačno je bacio dečiju bočicu i naučavao meso Evanđelja. Isus je rekao: "Blagoslovljen ko se ne sablazni zbog mene."[179] Ali mnogi su se sablaznili kada su čuli teške stvari

[179] Upućuje na Mateja 11:6; Luku 7:23

koje je naučavao. Na primer, Isus je rekao: "Ako ne jedete tela Sina čovečijeg i ne pijete njegove krvi, nemate života u sebi." Nakon što su to čuli, gomila se drastično smanjila da Ga je čak sedamdeset najbližih sledbenika napustilo. Isus se okrenuo prema Svojih dvanaest apostola i pitao: "Hoćete li i vi otići?" Ali Simon Petar Mu je odgovorio: "Gospode, kome ćemo otići? Ti imaš reči večnoga života. Mi smo poverovali i spoznali: Ti si Hrist, Sin živoga Boga." [180] Nakon tog dana, Isus više nikada nije uživao rasprostranjenu prihvaćenost u Izraelu. Kritičari su mogli argumentovati da je Njegova služba krenula nizbrdo od tamo dok na krstu i sam Isus nije povikao: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" [181] Ali zapamtite, javno mišljenje nije uvek istina. Iako je njegova javna prihvaćenost opala, Isus je ispunio svrhu zbog koje Ga je Njegov Otac poslao na zemlju – spasenje svih koji će poverovati u Njegovo ime.

Ovo sam spomenuo kako bih pokazao da pad javne prihvaćenosti Williama Branhama ima duhovni primer. Dok se gomila na njegovim kampanjama smanjivala, a pozivi da dođe govoriti postajali sve ređi, Bog ga je pripremao za poslednju etapu njegove službe – njegov "treći potez", rečeno anđelovim rečima – što će nadmašiti sve ono što je bilo pre.

Podnaslov koji sam odabrao za *Natprirodan: Život Williama Branhama Knjiga 5* opisuje samo jednu stranu medalje. Ova knjiga opisuje i drugu stranu takođe, ali moraćete čitati s duhovnim razumevanjem kako biste shvatili. Druga strana biće jasnija u Knjizi 6 – možda i očigledna.

- Owen Jorgensen, 2002.

[180] Upućuje na Jovana 6:47–71

[181] Upućuje na Mateja 27:46; Marka 15:34

KNJIGA 5

Učitelj i njegova odbačenost

(1955. – 1960.)

William Branham proučava

Poglavlje 68
Početak njegove učiteljske službe
1955.

OD TRENUTKA kada ga je anđeo sreo 1946., život Williama Branhama zauvek se promenio. Nestala je nepoznatost njegove službe iz malog gradića. Odjednom je svet pozivao, a kasnije i molio njegovo prisustvo. Najpre su ga njegove kampanje lečenja verom povele u jugoistočne države, ali je uskoro putovao širom Severne Amerike i konačno u Evropu, Afriku i Indiju, propovedajući Evanđelje milionima ljudi. Nakon sedam godina međunarodne evangelizacije, procenio je da je petsto hiljada ljudi prihvatilo Isusa Hrista za svog Spasitelja zbog njegovog propovedanja, a nije bilo načina da se proceni koliko je miliona primilo isceljenje zbog njegovih molitvi.

Uprkos fenomenalnim uspesima, do kraja 1954. osećao je čudno nezadovoljstvo. Nadao se da će njegov natprirodan dar pronicanja srušiti denominacijske barijere i ujediniti hrišćane oko dublje privrženosti Hristu. Međutim, samo malo uzburkana, široka reka hrišćanske jednoličnosti neprekidno je tekla nizbrdo.

Nakon mnogo razmišljanja i molitve, William Branham je konačno shvatio da je njegov pristup bio previše oprezan. Pošto su njegove kampanje lečenja verom privlačile interdenominacijsku gomilu, uvek je propovedao jednostavne

propovedi u nadi da će minimizirati kritike i maksimizirati prihvaćenost. Uglavnom se držao tri teme: spasenje, vera i isceljenje u Isusovom imenu. Iako su ove teme visoko rangirane na listi osnovnih hrišćanskih doktrina, one i dalje samo predstavljaju početak života u izobilju u Isusu Hristu. [182] Bog je naumio da njegova deca znaju i budu mnogo više. Apostol Pavle je kritikovao hrišćane koji su ostali bebe, pili samo mleko i odbacivali meso Božije Reči. [183] Pavle je napisao: *"Zato ostavimo sada početnu nauku o Hristu pa pođimo ka savršenstvu."* [184] Bill je osetio da njegova služba može pomoći hrišćanskoj crkvi da dođe do savršenstva. Da bi to postigao, znao je da će morati propovedati meso Božije Reči za vreme svojih kampanja, čak i ako to znači da će uvrediti neke ljude.

Znajući da ga Bog poziva da naučava više doktrine, krenuo je u kampanje 1955. s obnovljenim žarom. U januaru je propovedao trinaest puta u jedanaest dana u Philadelphia crkvi u Chicagu u Illinoisu. Pastor Matteson-Boze mu je dao slobodu propovedanja na bilo koju temu. Bill je iskoristio ovu slobodu kako bi izneo nekoliko doktrinarnih propovedi – među njima: "Sedam složenih imena Jahve", "Početak i kraj paganskog upravljanja" i "Osnovni temelji za veru".

U četvrtak uveče ispričao je duhovnu stranu svoje životne priče. Opisao je kako je kao mladić bio zbunjen kada su mu hrišćanski propovednici govorili da njegove vizije dolaze od đavola. Bill je opisao ono popodne 1946. kada je pobegao u pećinu u šumi i tražio odgovor od Boga. U tami iza ponoći, svetlo se pojavilo u pećini. Iz središta svetla iskoračio je čovek. Imao je preko 180 cm i bio težak barem 90 kg. Njegova bela odeća bila je u oštrom kontrastu s tamnom kosom koja mu je okruživala lice bez brade.

Dok je govorio slušateljstvu koje je udobno sedelo u toploj crkvi u Chicagu, Bill je pokušao preneti strah koji je osetio u tom

[182] Upućuje na Jovana 10:10
[183] Upućuje na Jevreje 5:9–14
[184] Jevrejima 6:1

trenutku. "Iskreno, prijatelji, mislio sam da će mi srce zakazati. Samo zamislite! Zamislite sebe tamo. I vi biste se osećali isto. Nakon stotina i stotina poseta, i dalje me paralizuje kada On dođe blizu. Nekad se skoro potpuno onesvestim. Kada bih predugo ostao da molim za bolesne, potpuno bih se onesvestio."

"Tako, sedeo sam tamo i posmatrao Ga. Imao je dubok glas i rekao je: *'Ne boj se. Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga.'* Kada je on progovorio, prepoznao sam taj glas kao isti onaj koji mi je govorio kada sam imao tri godine. Znao sam da je to on. On je rekao: *'Ne boj se. Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga reći ti da je tvoje rođenje neobično* – (kao što znate šta se dogodilo na mom rođenju gore u toj kolibi u Kentuckyju 1909. Isto to svetlo visilo je iznad mene kada sam se rodio) – *i život neshvaćen da bi se pokazalo da ti imaš ići širom sveta i moliti se za bolesne. Bez obzira šta imaju, ako dobiješ da ti ljudi veruju i budeš iskren kada se budeš molio, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak.'*"

"Rekao sam: 'Gospodine, ja sam siromašan čovek i živim među siromašnim ljudima. Neobrazovan sam. Ne bi me slušali.'"

"On je rekao: *'Kao što su proroku Mojsiju dana dva znaka da potvrde njegovu službu, tako će tebi biti dana dva dara da potvrde tvoju službu.'* [185] *Jedan dar će biti znak u tvojoj ruci – kada se budeš molio za bolesnu osobu, drži desnu ruku osobe u svojoj levoj ruci. Tada samo mirno stoj. Demonom uzrokovane bolesti će imati fizički uticaj na tvoje telo, što će ti omogućiti da ih prepoznaš. Tada se pomoli. Ako oteklina napusti tvoju ruku, onda je bolest napustila osobu. Proglasi ih zdravima. Ako ne napusti, samo zamoli blagoslov i idi.'*"

"Ja sam rekao: 'Gospodine, bojim se da me neće primiti.'"

"On je rekao: *'Ako ne poslušaju prvi znak, onda će se dogoditi da ćeš znati same tajne njihovih srca. Tada će čuti.'*"

"Ja sam rekao: 'Gospodine, zato sam ovde noćas. Meni su propovednici rekli da su te vizije koje mi dolaze pogrešne.'"

"On je rekao: *'Ti si rođen na ovaj svet s tom svrhom.'*"

[185] Upućuje na Izlazak 4:1–8

Kada je Bill završio sa svojim svedočanstvom, nevidljiva prisutnost smestila se pored njega, preplavivši njegove emocije toliko opipljivim svetim strahopoštovanjem da mu se koža naježila. Znao je da anđeo Gospodnji stoji pored njega. Onda je osetio kako ga anđeo napušta i kruži iznad zajednice. Sada je mogao jasno videti jantarnu vatrenu kuglu kako sjaji poput bljeska fotoaparata i ne gasi se. Bill je pažljivo posmatrao njegovo kretanje, znajući da su njegove vizije na neki način povezane s tim svetlom. Anđeo se zaustavio iznad tamnoputе žene. Bill je osetio da njena vera povlači njegov dar.

"Ovde sedi tamnoputa gospođa s podignutim rukama. Ustanite da vas mogu izdvojiti. Ja sam samo čovek, ali Isus Hrist je Sin Božiji, i On je poslao Svog Duha da potvrdi ove stvari. Ako mi Bog kaže u čemu je vaš problem (a vi znate da vas nikako nisam mogao kontaktirati), hoćete li verovati svim srcem?"

Žena je odgovorila: "Da."

"Neka vas Bog blagoslovi. Vaš visoki krvni pritisak vas je napustio. To ste imali. Nije li tako? Onda sedite. Osećate se drugačije, zar ne, gospođo? Da. To je tačno."

"Mala gospođa što sedi pored vas, ona pati od artritisa i ženskih problema. Nije li tako, gospođo? Ustanite samo na trenutak – mala dama u crvenoj haljini. Bili ste toliko blizu anđelu da je vizija sada došla k vama. Imate artritis, ženske probleme i još nešto... Brinete se za svog supruga. On je alkoholičar. Ne želi ići u crkvu. Ako je tako, podignite ruku."

Potvrdila je podigavši ruku.

"Neka vas Bog blagoslovi, gospođo. Idite kući sada i primite svoje blagoslove. Isceljeni ste. Video sam da vas je obasjalo svetlo."

Anđeo je otplovio na kraj crkve. Bill je nastavio govoriti gomili dok je posmatrao gde će se svetlo zaustaviti. "Verujte Bogu. Šta svi vi mislite o tome tamo skroz iza? Verujete li? Budite u poštovanju."

"Tamo je gospođa što nosi šal i sedi tamo iza u uglu. Vidim to svetlo kako visi iznad nje. Ona boluje od problema sa srcem.

Njen suprug sedi pored nje. On ima uznemiren želudac. Nije li tako, gospodine? Podignite ruke ako je to istina."

U zadnjem redu zgrade čovek je podigao ruku.

"Gospodine, vi s podignutom rukom, vidim u viziji da imate naviku pušenja. Prestanite to raditi. Vi pušite cigarete. Ne biste to trebali činiti. Bolesni ste od toga. Nije li tako? Ako jeste, mahnite rukom ovako. To vas uznemiruje. Loše utiče na vaše živce. Bacite te prljave stvari i nemojte to više raditi, i bićete dobro – a problemi vaše supruge sa srcem će je napustiti, takođe. Verujete li to? Nije li tako? Ne mogu vas videti odavde i vi to znate, ali vi nosite cigarete u prednjem džepu. To je tačno. Izvadite to napolje i položite ruku na svoju suprugu. Recite Bogu da ste završili s tim i oboje ćete ići kući zdravi. Blagoslovljeno neka je ime Gospoda Isusa!"

Auditorijum je tutnjio od oduševljenja. Bill je zapravo mogao osetiti da im vera raste i povlači njegov dar iz svih uglova. Fokusirao je pogled na Vatreni Stub dok se kretao iznad glava ljudi. "Verujte Bogu," rekao je. "Ja ovo ne mogu činiti sam od sebe. To je samo Njegova suverena milost. Verujete li? Ja mogu samo govoriti ono što mi On pokaže. Shvatate li da ovo ne čini vaš brat? To vaša vera pokreće Božanski dar. Vi stojite u Njegovoj prisutnosti. Samo trenutak."

Posmatrao je svetlo kako klizi nazad k njemu. Zaustavilo se iznad starog čoveka. "U ovom uglu vidim tamnoputog čoveka koji sedi tamo, malo je stariji s naočarima. Ustanite na trenutak, gospodine. Verujete li da sam Božiji sluga? Vi razmišljate o nekom drugom, zar ne? Ako je tako, mahnite rukom."

Kada je čovek mahnuo, Bill je rekao slušateljstvu: "Vidim da svetlo visi iznad njega. Još se nije razbilo u viziju. Ako Svemogući Bog kaže ovom čoveku koji je njegov problem, hoćete li vi ostali primiti svoje isceljenje? Čovek stoji tamo trinaest metara od mene. Nisam ga video nikad pre u životu. Ako Svemogući Bog otkrije šta nije u redu s tim čovekom, svi vi biste trebali odšetati odavde zdravi. Šta više može Bog učiniti?"

"Gospodine, s vama ništa nije jako pogrešno. Slabi ste i imate malih problema s prostatom, ali to nije vaš problem. Vaš problem je vaš sin koji je u državnoj mentalnoj bolnici zato što je podvojena ličnost. Je li tako? Mahnite rukom ako je tako. Vidite, to je potpuno tačno."

"Sada, koliko vas veruje da je Isus Hrist Božiji Sin ovde? Ustanimo i proslavljajmo, i primimo svoje isceljenje."

Mikrofon je pojačao Billovu molitvu više od buke gomile. "Svemogući Bože, Autoru Života, Darivatelju svakog dobrog dara, Ti si ovde, isti Gospod Isus Hrist, isti juče, danas i zauvek. Sotono, ti si obmanjivao ove ljude dovoljno dugo. Zaklinjem te živim Bogom, čija je prisutnost ovde u obliku Vatrenog Stuba, zaklinjem te u ime Isusa Hrista da napustiš ove ljude i izađeš iz njih."

"Svi sada podignite ruke. Slavite Boga i primite svoje isceljenje!"

Mnogi jesu, ali nisu svi.

NAKON njegove januarske kampanje u Chicagu, William Branham je otputovao jugozapadno u Phoenix u Arizonu. Billy Paul Branham, Jack Moore i Young Brown išli su s njim. Bill je imao dogovorenih dvanaest noći u Shriner Templeu u Phoenixu u Arizoni, s početkom u nedelju, 20. februara 1955.

Subotu pre ovih sastanaka, Bill se odvezao u pustinju izvan Phoenixa u potrazi za mestom za molitvu. Nešto ga je i dalje mučilo. Često su ga kritikovali da se ne moli lično za dovoljan broj ljudi za vreme svojih kampanja. Kroz godine je primio na stotine pisama s prigovorima: "Dok se ti pomoliš za pet ljudi, Oral Roberts se pomoli za pedeset." To je bilo tačno. Oral Roberts je polagao ruke na ljude i molio se za njih dok su prolazili pored njega. Nasuprot toga Bill je stavljao ljude u red, onda ih pozivao jednog po jednog kako bi mogao vizijom proniknuti potrebu svake osobe. Ne samo da je njegova metoda duže trajala, već su same vizije ozbiljno opterećivale njegovo telo, ograničavajući

broj ljudi koje je mogao lično dotaknuti svake noći. Jedna vizija bi ga umorila više nego da je sat vremena kopao rupu motikom i lopatom. Nakon petnaest vizija u nizu, osećao bi se toliko umorno da bi jedva stajao. Ako bi pokušao nastaviti nakon tog trenutka, rizikovao bi da se sruši od iscrpljenosti. Njegov sin, Billy Paul, i njegov trenutni rukovodioci, Jack Moore, pomno su ga posmatrali kako bi bili sigurni da nije preterao.

Iako je Bill stalno objašnjavao ovaj fenomen svom slušateljstvu, mnogi ljudi i dalje nisu razumeli. Čak su i njegovi saradnici imali problema s razumevanjem. Gordon Lindsay je jednom pitao: "Što ne možeš proniknuti jednog ili dvoje ljudi, a onda se odmaknuti i moliti za ostatak molitvenog reda kao i mi?" Zbog nekog razloga njegov dar pronicanja nije tako delovao. Dok je anđeo stajao pored njega za vreme molitvenog reda, vizije su samo dolazile. Nije ih mogao kontrolisati. Često se činilo kao da ljudi zapravo verom povlače pronicanje iz njega.

Ove naročite subote u pustinji izvan Phoenixa, Bill je kleknuo u senku stene i zamolio Boga da mu pomogne da se lično moli za više ljudi na sastancima. Sunce se visoko diglo, pržilo crveni pesak i uzrokovalo da toplotni talasi zamagle planine u daljini. Sve što se moglo kretati tražilo je zaklon u bilo kakvoj senci. Biljke su morale trpeti. Pustinja je ovde bila prekrivena velikim saguaros, grmovitim cholla, bičevitim ocotillo i raznim drugim vrstama kaktusa.

Uskoro je Bill osetio da se približava anđeo Gospodnji. Odjednom je pustinja iščezla. Bill se našao kako stoji na platformi u auditorijumu okrenut prema redu ljudi koji čeka na molitvu. Iza sebe je primetio niskog, ćelavog čoveka i visokog, mršavog čoveka, od kojih niti jednog nije poznavao. Prilazila mu je niska žena odevena u smeđi sako s usklađenom suknjom. U rukama je nosila bebu umotanu u dekicu. Zaustavila se nekoliko metara od njega, ali dovoljno blizu da je Bill mogao videti njenu bledu put, tamne oči i crnu kosu. Pogledavši u njene ruke, video je malu, bledu bebu koja je izgledala kao da je na samrti. Nakon što se Bill pomolio, Bog je iscelio bebu. Onda je anđeo ušao u vidik i rekao: *"Kada vidiš da se ovo ispunilo, tvoja služba će se promeniti."*

Svake noći u Phoenixu, očekivao je da će se ispuniti ova vizija. To se nije dogodilo za vreme te kampanje, ali nešto drugo začuđujuće jeste. U sredu uveče, 23. februara 1955., Bill je bio na pola propovedi kada je iznenada imao viziju. (Retko je imao vizije dok je propovedao. One su obično dolazile pod pomazanjem za vreme molitvene službe.) Nastavio je propovedati dok je posmatrao kako se vizija odvija, ugradivši je direktno u svoju propoved. Pred njim je bio procvetali Edenski vrt u svoj svojoj lepoti. Video je Adama kako stavlja ruku oko Eve i napušta vrt zajedno s njom. Vizija je jasno prikazivala da Adam nije bio isteran pošto on nije bio zaveden kao Eva. On je svojom voljom napustio vrt jer je voleo Evu i hteo je biti s njom u izgnanstvu. I Adam i Eva su bili odeveni u jagnjeće kože čime su nagoveštavali dan kada će Otkupitelj pokriti grehe svakog hrišćanina. Ovi kožusi su bili od sveže ubijenih jaganjaca što je bio razlog da je krv curila Adamu niz noge. Bill je čak mogao čuti udaranje jagnjećih kožuha o Adamova bedra dok je hodao.

Onda se scena promenila. Sada je Bill mogao videti Drugog Adama (Isusa Hrista, Jagnje Božije), pognutih ramena teško je pešačio uz brdo Golgotu noseći Svoj krst. Krv je natapala Njegovu odeću i curila Mu niz noge. Vizija je jasno pokazala da je Isus otišao u smrt svojom voljom jer je voleo Svoju Crkvu, Svoju Nevestu.

Bill je propovedao: "Adam je bio nedužan. Eva je bila kriva. Ali Adam je toliko voleo Evu da je svejedno otišao s njom. To je tip Hrista i Crkve. Hrist je pogledao na Crkvu i znao da grešimo, ali ipak je On otišao s nama da bi uzeo naše mesto grešnika, da bi umro za nas, da bi oduzeo žalac smrti za nas. Grešniče, kako možeš odbaciti toliku nenadmašivu ljubav?"

Nakon završetka sastanka, Bill i njegovi saradnici ostali su budni do jedan sat i razgovarali o ovoj viziji. U četvrtak uveče spomenuo je to svom slušateljstvu. Osetio je da je ova vizija potvrdila njegovu odluku o propovedanju više doktrine.

Za vreme sastanka u petak uveče, rekao je: "Koliko ljudi u zgradi večeras ima molitvene kartice? Da vidim vaše ruke. Pa, to je dobro, dobar broj. Sada se nameravam moliti za svakoga ko

ima molitvenu karticu. Ne mogu ih sve dovesti kroz red. Kao što možete videti, moja snaga se brzo potroši nakon nekoliko vizija tako da ne mogu svima pristupiti na taj način. Ali moji sastanci se ne baziraju na tome da ja lično kontaktiram svaku osobu. Baziraju se na veličanju Gospoda Isusa Hrista i Njegovog uskrsnuća kroz propovedanje i prikazivanje Reči Božije. Slušanjem propovedane Reči, ljudi bi trebali poverovati da je Gospod Isus u Svojoj snazi uskrsnuća među nama i da čini isto što je činio dok je bio ovde na zemlji, kao potvrda Njegove večne svemogućnosti. On je ovde s nama i biće zauvek. Hrišćanski vernici, mi nikada nećemo biti bez Gospoda. Mi smo povezani s Njim za večnost. Nije li to divno? Isus je rekao: "Ja ću biti s vama uvek...' [186] Moji sastanci se baziraju na principu da vernik samo treba pogledati i živeti." [187]

Iako će njegova kampanja trajati do srede, 2. marta 1955., nije organizovan sastanak u Phoenixu u subotu uveče, 26. februara. Te subote Bill je vozio sto i šezdeset kilometara istočno kako bi mogao održati jednu službu molitve za Apače u San Carlos Indian rezervatu. Poslednji put je propovedao u San Carlosu 1947., dve godine pre pojave njegovog drugog znaka. Tada je mogao raspoznavati bolesti pomoću znaka u ruci. Kada je počeo taj sastanak 1947., Indijanci su nerado dolazili po molitvu, misleći da je verovatno varalica. U toliko usko povezanoj zajednici kao što su Apači, gde se svi međusobno poznaju, nakon što su videli nekoga spolja kako tačno dijagnostikuje prvih nekoliko bolesnika, njihova sumnja je iščezla i zdušno su formirali red zbog kojeg se Bill molio pola noći. Čuda su tekla glatko poput vode niz White planinu u proleće.

[186] Upućuje na Mateja 28:20

[187] Ovde upućuje na princip vere. "Pogledaj i živi" aludira na priču iz Brojeva 21:4–9. Kada su zmije otrovnice napale Izraelce, Mojsije je podigao medenu zmiju na stub. Bog je rekao da će živeti svako ko pogleda na tu medenu zmiju. Medena zmija je simbolizovala osuđeni greh. Ta starozavetna priča je tip Isusa na krstu (Jovan 3:14–15). Isus je poneo grehe čovečanstva na krst. Ko god pogleda na Njega u veri, živeće večno.

Sada 1955. Apače Indijanci su bili željni još jedne službe lečenja verom u svom rezervatu. Čim je Bill stigao, jedna žena je izašla iz barake obložene tapetama, kleknula u dvorište, pognula glavu i molila se kontinuirano tokom cele propovedi.

Young Brown i Jack Moore pratili su Billa na ovom izletu, dok je Billy Paul ostao u Phoenixu. Pošto je Billy Paul inače delio molitvene kartice pre sastanaka, Bill nije ni pomislio na taj detalj dok već nije stigao u San Carlos. Tada je shvatio da nema molitvenih kartica kojima bi osigurao poredak u redu za molitvu. Srećom, Apači su stajali u redu bez takvog uređenja. Bill je nameravao moliti se za što veći broj ljudi, a kada mu ponestane snage da se njegovi saradnici nastave moliti za sve preostale u redu.

Na početku reda za molitvu, majka je prišla s bebom u rukama. Majka je nosila tradicionalnu Apače odeću – vunenu suknju do gležnja s pastelnim uzorcima utkanim u niti. Bill je razgovarao s njom minut da bi proniknuo njen duh. Bila je zabrinuta za svoju bebu. Njegova prva vizija te večeri pokazala je kako je očni pritisak oslepio oči ove bebe. Jednostavna molitva Svemogućem Bogu preokrenula je tok prirode. Dok je Bill micao prst ispred lica bebe, njene male oči su se fokusirale i pratile kretnje.

Prvo čudo je izazvalo lančanu reakciju vere koja se brzo proširila plemenom. Uskoro su gluvi čuli, hromi hodali i brojne bolesti podlegle pred snagom Isusa Hrista. Kada je Bill potrošio snagu, misionar po imenu Mitchell je doveo malu Apače devojčicu. Bill je kleknuo i postavio joj pitanje, ali ona nije odgovorila.

Pastor Mitchell je rekao: "Brate Branhame, ona ne razume engleski. Slepa je."

Bill je mahnuo rukom pred njenim licem. Nije trepnula. Molio se za nju i ponovo mahnuo rukom ispred njenog lica. Njene mlade oči buljile su u crnu budućnost bez da je reagovala. Dok je posmatrao ovu lepu indijansku princezu, obuzela ga je velika tuga. Najedanput je imao čudnu viziju. Video je sebe kako

uzima ovu devojčicu za ruku, leti kroz nebo s njom, i zajedno su ušli u prostoriju Božijeg prestola. Presto je bio preliven Isusovom krvlju. Krv bi mogla isceliti ovu devojčicu kada bi ona samo mogla verovati, ali nije imala dovoljno vere. Onda je usledio čudan deo. Bog je prihvatio jaku Billovu veru u Isusovoj krvi u zamenu za minimalnu veru devojčice. Odmah je bio nazad u Indian rezervatu i klečao pored te male indijanske princeze. Rekao je: "Brate Mitchell, nešto se dogodilo. Činilo se kao da idem kroz nebo s tim detetom u ruci..." Zamahnuo je rukom prema nebu dok je govorio. U tom naglom pokretu, devojčica se rukama uhvatila za usta od iznenađenja. Mogla je videti!

Pastor Mitchell je odmah odveo devojčicu k doktoru u rezervatu koji ju je pregledao i potvrdio čudo. U međuvremenu se Bill suočio sa sledećom osobom u redu, s čovekom koji je takođe bio slep. Kada se pojavila vizija, video je da je taj čovek otac devojčice koja je upravo isceljena. Te noći je Božija milost i njemu vratila vid.

Sada je Bill već bio toliko umoran da su mu usne utrnule, a noge postale kao gumene. Jack Moore je hteo da prestane, ali je rekao da misli kako može izdržati još jednu viziju. Mlada Apače žena je požurila prema napred noseći par čarapa u jednoj ruci i mušku kravatu u drugoj. Pružila je te predmete Billu koji ih je uzeo misleći da želi da ih samo pridrži dok se moli za nju. Ona je nameravala nešto drugo, što je vizija uskoro otkrila. Bill je rekao: "Ove čarape pripadaju tebi dragoj osobi koja ima bolest u stopalu, a ti želiš da ona bude isceljena kada ih obuje. Ova kravata je za tvog supruga koji je nevernik. Želiš da on primi Duha Svetoga kada je stavi oko vrata." Žena je rekla da je to upravo ono što želi. Bill je rekao: "Ako možeš verovati to, u Isusovom imenu možeš imati ono što tražiš."

Kasnije te noći dok su se vozili nazad u Phoenix, Young Brown i Jack Moore su uzbuđeno razgovarali o sastanku kod Apača. Young Brown je bio zadivljen za koliko se Indijanaca Bill molio pre nego je ostao bez snage – oko trideset ljudi, dvostruko više nego inače. Brown se pitao kako je Bill izdržao pritisak tih vizija toliko dugo.

Bill se pitao isto. On je znao da su ljudi ti koji rukuju njegovim darom. Pronicanje nije moglo lečiti. Ono je samo moglo podići veru pokazujući ljudima da je Isus Hrist prisutan, voljan i u mogućnosti isceliti ih. Na početku mu je anđeo rekao: *"Ako budeš mogao dobiti da ti ljudi veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak."* Šta je svako pojedini dobio iz njegove službe zavisilo je o veri osobe. Možda su ovi Apači jednostavno imali više vere od većine Amerikanaca, što je za uzvrat umanjilo pritisak na njega. Isto je doživeo među domorodcima u Južnoj Africi i Indiji. Činilo se kao da stavljanje naglaska zapadnjačkih kultura na obrazovanje i intelektualno rasuđivanje češće sprečava nego što pomaže ljudima da veruju Božiju Reč.

Dok su Jack Moore i Young Brown razgovarali o sastanku, Bill je razmišljao o ženi koja je htela da se moli nad kravatom i parom čarapa. Nešto s tom kravatom i čarapama vrzmalo mu se kroz sećanje. Kada se probudio sledećeg jutra, te čarape i dalje su mu se vrtele u mislima. Konačno je Duh Sveti rekao: *"Uzmi svoju knjigu s vizijama."* Otvorivši svoju beležnicu na zadnji zapis, prevrtao je prema nazad kroz beleške svojih vizija dok je nije pronašao. 3. decembra 1954., u Binghamtonu u New Yorku, u sedam sati ujutro, Bog mu je pokazao viziju zadnje noći sastanka kod Apača od početka do kraja, uključujući ženu kako drži kravatu i čarape.

Te nedelje u crkvi (27. februara 1955.) Bill je rekao: "Najnadnaravniji sastanak koji sam ikad imao na američkom tlu dogodio se sinoć u Indian rezervatu. Navikao sam da propovedam petnaest do osamnaest hiljada ljudi. Sinoć ih je bilo samo petstotina, ali nikad pre u Americi nisam video da se Duh Božiji izliva tako slobodno."

Pre nego što je počeo propovedati, hteo je razjasniti nesporazum. Ranije tokom nedelje rekao je da je Adam bio nedužan, a da je Eva bila kriva. Očigledno su neki ljudi (uključujući propovednike) zvali Jacka Moorea i pitali veruje li brat Branham da Adam nije pogrešio u Edenskom vrtu. Sada je Bill pokušao objasniti na šta je mislio. "Neki od vas mislite da sam rekao da Adam nije pogrešio. Adam jeste pogrešio i bio je

osuđen baš kao i Eva. Jagnjeća koža kao odelo otkupljenja na njemu pokazuje to. Ali, Eva je zgrešila misleći da čini ispravnu stvar. Bila je zavedena. Adam nije bio zaveden. [188] On je zgrešio sa širom otvorenim očima, dobro znajući šta radi. On je namerno stao na stranu svoje supruge jer ju je voleo. A Isus, znajući šta radi, uzeo je mesto grešnika, Crkve, kako bi mogao otkupiti Crkvu nazad k Sebi. Vidite? Adam je bio tip. U prvom Adamu svi umiru. U Drugom Adamu svi imaju život! [189] Zato što je Adam voleo Evu, on je spremno preuzeo njen greh i bio osuđen. Zato što je Hrist voleo Svoju Crkvu, On je spremno uzeo naše grehe i bio osuđen, umro i bio poslan u pakao. To je tačno. Bog Ga ne bi poslao u pakao čistog. Bio je osuđen. Umro je kao grešnik. Hrist nikada nije sam zgrešio, ali On je uzeo naše grehe na Sebe. A trećeg dana Bog Ga je podigao, pobedio smrt i dao večni život svima koji će Mu verovati."

Bill se nadao da će ovo obrazloženje pojasniti njegove ranije izjave. Nije ovo bilo prvi put da ga neko nije ispravno razumeo. Shvatio je što više bude naučavao "mesne" doktrine, da će se sve više pojavljivati takvi nesporazumi. To ga nije obeshrabrilo niti odgovorilo od njegove nove namere. Vizija prvog Adama i Drugog Adama potvrdila je njegovo uverenje da je pozvan da naučava kao i da evangelizira. Hteo je iskoristiti svoj od Boga dat uticaj da čvrsto utemelji ljude u biblijskim istinama. Osećao je, ako hrišćani ikada uspeju dokučiti otkrivenje uskrslog Isusa Hrista u svojoj sredini, da će se sve promeniti.

[188] Upućuje na 1. Timotejevu 2:14

[189] Upućuje na 1. Korinćanima 15:20–22

Poglavlje 69
Važno upozorenje
1955.

KAMPANJA WILLIAMA BRANHAMA u Phoenixu završila se u sredu, 2. marta 1955. Sledećeg dana odvezao se u Los Angeles u Kaliforniji kako bi započeo kampanju od pet noći u Angelus Templeu, crkvi koju je utemeljila Aimee Semple McPherson, poznata evanđelistkinja iz 1920-tih. Onda se preselio u veću zgradu u Los Angelesu radi još dva sastanka koja je sponzorisao Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI). Zamenik predsednika Fellowshipa, Miner Arganbright, iznajmio je Stock Arenu za petak i subotu veče, 11. i 12. marta.

Bill se nadao da će ove dve kampanje ispasti bolje od one koju je održao u Kaliforniji prošlog leta. Još u avgustu 1954., kada je propovedao u Calvary Templeu u Los Angelesu, gomila je svake noći bila manja od onog što su njegovi sponzori očekivali. Kasnije je Bill saznao da su mnogi ljudi odbili prisustvovati jer nisu voleli crkvu u kojoj su se održavali sastanci. Iako on nije bio povezan niti s jednom denominacijom, sukobi među denominacijama i dalje su uticali na njegovu službu.

Redovno je posećivao zapadnu obalu od 1947. U početku su njegovi sastanci u Kaliforniji eksplodirali verom i čudima, a

svake godine kada bi se vratio, gomila se samo povećavala. U zadnje vreme taj se trend preokrenuo. Hrišćani u okrugu Orange kao da su počeli gubiti interes za natprirodan dar. Sigurno, filmovi i televizijske emisije odvraćali su pažnju mnogih ljudi s Božijih stvari. Moguće da je Hollywood uvlačio neke hrišćane u svoje iluzije i otupljivao njihova duhovna čula za Mesijanski znak među njima, ili su možda ljubomora i rivalstvo među denominacijama uticali da crkvene vođe nisu želele međusobno sarađivati. Bez obzira na uzrok, posećenost Billovih kampanja u Kaliforniji smanjivala se tokom zadnje tri godine.

Bill se setio razgovora koji je vodio s baptističkim propovednikom prvi put kada je došao u Los Angeles 1947. Propovednik je upozorio: "Brate Branhame, sada kada si na zapadnoj obali, bolje ti je da paziš šta propovedaš."

To ga je zbunjivalo. "Ja propovedam božansko isceljenje. Šta je pogrešno s tim?"

"O, ja verujem u božansko isceljenje, takođe," odgovorio je propovednik, "ali ovde u Kaliforniji je drugačije. Uzmi subotnje novine i sam se uveri. Ovde je najgori fanatizam s kojim si se ikad susreo povezan s božanskim isceljenjem – čudni ljudi sa svakakvim teorijama i čudnim osećajima koje oni nazivaju znakovima od Boga. Ako ne budeš pažljiv, uzrokovaćeš da se takve stvari još više raširе."

Tada je Bill odgovorio: "Gledajte, gospodine, moj dar dolazi od Boga. Ja verujem da će blagosloviti hrišćane. Želja mi je videti ovu iseckanu grupu pentakostalaca kako se ponovo ujedinjuju u slozi. Oni imaju najveću stvar koja postoji – krštenje Duhom Svetim. Sigurno će ti ljudi s duhovnim rasuđivanjem videti moj dar i razumeti šta ja pokušavam učiniti."

Baptistički propovednik je odgovorio: "Ja ne sumnjam u tvoj dar ili u tvoje motive, ali brate Branhame, neka Bog bude s tobom." Rekao je tu rečenicu ozbiljno – ne kao blagoslov, već više kao upozorenje. Tada Bill nije znao na šta je propovednik mislio. Uskoro će saznati.

U ponedjeljak, 7. marta 1955., Bill se probudio u tri sata ujutro. Pošto nije mogao ponovo zaspati, ustao je da se moli.

Uskoro je osetio anđela Gospodnjeg u sobi. Nakon nekoliko trenutaka, vizija ga je odvela na put.

Sada je stajao na vrhu litice s koje je imao panoramski pogled na Los Angeles. Odmah ispod njega bila je ulica s poređanim palmama. Supovi su kreštali i leteli posvuda. Neki su leteli među stablima, ostali su se okupili oko mrtvih životinja na putu. Bile su predstavljene sve vrste supova. S vrha palme jedan je sup doviknuo grupi koja se hranila strvinom na putu: "Imam ga." Jedan sup na putu skrenuo je pogled sa svog obroka i doviknuo: "I ja ga imam." Time je počela galama u kojoj su svi supovi kreštali na supove pored sebe: "Imam ga! Imam ga!"

Bill se pitao šta znači ta čudna, bučna scena. Odjednom je na litici pored njega stajao isti onaj baptistički propovednik koji mu je dao važno upozorenje za vreme njegovog prvog putovanja u Los Angeles. Propovednik je pogledao Billa direktno u oči i ozbiljno rekao: "Šta sam ti rekao pre osam godina, brate Branhame?"

"Gospodine, izvinjavam se. Mislio sam da će oni sigurno razumeti."

Anđeo Gospodnji je prišao rubu litice Billu s desne strane. Anđeo je rekao: *"Tako je i Mojsije mislio da će Izraelci sigurno razumeti."* [190]

Onda je vizija iščezla.

U PETAK UVEČE u Stock areni, Bill je ispričao ovu viziju svom auditorijumu i javno se izvinuo baptističkom propovedniku što nije poslušao njegovo upozorenje. Onda je ponovo pokušao navesti ljude da shvate. Dve noći objašnjavao je razliku između Božijeg pečata na verniku i antihristovog pečata na neverniku. Naučavao je da je Božiji pečat krštenje Duhom Svetim koje navodi hrišćanina da prihvati *celu* Božiju Reč kao inspirisanu. Antihristov duh takođe tvrdi da voli Boga, ali taj duh ne može prihvatiti sve u Bibliji kao istinu.

[190] Upućuje na Izlazak 2:11–15; Dela 7:22–25

Bill je rekao: "Ljudi s antihristovim duhom su mlaki, granični vernici koji će doći tačno do Duha Svetog i onda reći: 'Ja ne verujem u tako nešto.' Oni mogu doći koliko i njihov vođa Juda – vrlo utemeljeni u doktrinama, ali kada dođe do primanja krštenja Duhom Svetim, onda oni kažu: 'O, to je fanatizam. Nema ničega u tome.' Oni mogu verovati Reč intelektualno, ali ne mogu verovati iz srca."

"Antihristov duh će biti religiozan duh. Isus je rekao da će biti toliko sličan stvarnome da bi zaveo i same izabrane, kada bi bilo moguće. [191] Ovo baca drugačije svetlo na to, zar ne? To je religiozan duh. Može plesati, vikati, izbacivati demone i činiti čudesa – a ipak je antihrist. Isus je naučavao da neće svako ko Ga zove 'Gospode' ući u kraljevstvo nebesko. Na dan suda mnogi ljudi će Mu reći: 'Gospode, nismo li mi u Tvoje ime prorokovali, u Tvoje ime đavole izgonili i u Tvoje ime mnoga čudesna dela činili?' Onda će im Isus reći: 'Idite od Mene vi što činite bezakonje. Nikad vas nisam poznavao.'" [192]

"Ne možete bazirati svoje spasenje na emocijama. U Indiji sam video ljude koji pomahnitaju, vrište iz sveg glasa i onda bosi hodaju kroz jamu žeravice bez da se opeku, a poriču da je ikada postojao čovek Isus Hrist! Tako, emocije ne znače ništa. [193] Važni su plodovi Duha Svetog: ljubav, radost, mir, strpljivost, pobožnost i krotkost. [194] To je tačno. Ne želim vas povrediti, ali to se mora reći. Videli ste Duha Svetog kako se kreće u mojoj službi s darom otkrivanja. Sada je došlo do toga da vam želim reći istinu o ovim drugim stvarima, takođe."

Nakon nekoliko minuta izneo je svoju viziju supova koji su se hranili strvinom, a i dalje tvrdili da imaju istinu. Bill je rekao: "Braćo, vi ne razumete šta je zapravo moja služba. Nebeski Bog vas pokušava okupiti zajedno. Ali svaki put kada dođem ovde, gomila je sve manja i manja. Bez obzira šta pokušam učiniti, neki ljudi i dalje deklarišu moju službu kao kult. Braćo i sestre, ovaj

[191] Upućuje na Mateja 24:24
[192] Upućuje na Mateja 7:21–23
[193] Upućuje na Mateja 7:13–20
[194] Galaćanima 5:22

veliki pentakostalni pokret nikad neće napredovati dok ne porušite svoje predrasude i ujedinite svoja srca u jedinstvu duha. Ako ga nastavite odbacivati – setite se da je Laodikeja, poslednje crkveno doba, postala mlaka i Bog ju je povratio iz svojih usta. [195] Poslušajte reč Gospodnju!"

"Pentakostalna crkva se hladi i postaje uštirkana. To je razlog što ne možete međusobno sarađivati. Obraćate više pažnje na svoju organizaciju nego na Isusa Hrista. Svaka crkva pokušava zaseniti ostale tako što gradi najlepšu zgradu u gradu. Šta je Boga briga za crkvene zgrade? Ako verujete da Isus uskoro dolazi, zašto ulažete milione dolara u zgrade? Taj novac bi trebalo trošiti na misionarskim poljima, šireći Evanđelje onima koji nikada nisu čuli."

"Vi pentakostalci ste spustili standarde i dopustili da greh uđe u vaše crkve. Nekad su pentakostalke imale dugu kosu i lepo se odevale. Sada većina njih šiša kosu, šminka se i nosi kratke, uske haljine – a i dalje tvrde da su krštene Duhom Svetim. Ja verujem da će Duh Sveti učiniti da se odevate pristojno i živite ispravno. Ako je Duh Sveti osudio takve stvari na početku, On je i dalje isti Duh Sveti večeras. On se ne menja."

"Bojim se da nešto nije počelo ispravno od samog početka. Amen. O, moj Bože, mrzim to reći. Ali, kako da ne kažem kada tako snažno izbija iz mene?"

"Noćas su me hrišćanski poslovni ljudi doveli ovde u ovu veliku arenu da bismo mogli biti slobodni od denominacijskih oznaka. Ovo mesto bi trebalo biti prepuno propovednika koji bi se međusobno rukovali i proslavljali Boga jer je poslao probuđenje. Ali, previše propovednika je reklo svojim ljudima: 'Nemojte ići tamo jer on ne pripada našoj grupi.' Braćo moja, to se Sotona uvlači među vas, razdvaja vas, cepa. Zar ne vidite šta mislim?"

"Zato, ako je taj baptistički propovednik ovde noćas, ponovo se izvinjavam. Umesto da je moja služba okupila hrišćane u Kaliforniji, podstakla je fanatizam. Svi moraju namirisati demona ili zgaziti đavola. O, braćo, ako verujete da sam Božiji sluga, poslušajte moj glas noćas. Vratite se Evanđelju. Molite se da vam

[195] Upućuje na Otkrivenje 3:14–22

Duh Sveti podari dovoljno ljubavi da se oslobodite svih tih predrasuda. Ponizite se i molite da vas Bog oblikuje na Svoj lik. Tada vas neće prevariti neka od ovih lažnih loza koje pokušavaju imitirati pravi Božiji dar."

WILLIAM BRANHAM je znao da mnogi smatraju da je njegov dar neobičan. Često je pokušavao objasniti svom slušateljstvu kako su njegove vizije delovale u nadi da će takva objašnjenja pomoći hrišćanima da ne donesu pogrešne zaključke. Svejedno su neki pogrešno shvatili.

Jednom je mladi pentakostalac prišao Billu i zamolio ga za pomoć u vezi njegovog braka. Čovek je rekao: "Moja supruga je odana luteranka i ne mogu postići da shvati krštenje Duhom Svetim. Brate Branhame, video sam kako vi postupate s đavolima na svojim sastancima, pa kada mi se supruga ruga, ja osudim tog đavola da je napusti u Isusovom imenu. Bez obzira koliko sam silovit, ne mogu postići da je đavo napusti. Sada se čini da ćemo se razvesti."

"Brate, ti se pogrešno odnosiš prema tome," odgovorio je Bill. "Kada ona tako počne prema tebi, reci: 'Blagoslovljeno tvoje srce, draga. Volim te,' i budi jako ljubazan prema njoj. Učini nešto lepo za nju, a celo vreme se tiho moli za nju u svom srcu. Bog će se pobrinuti za ostalo."

Nakon tri nedelje taj je čovek nazvao Billa i obavestio ga: "Moj dom je doživeo revoluciju. Moja supruga je druga osoba."

"Šta je snažnije," pitao je Bill, "vikanje i udaranje, ili da je s ljubavlju zagrliš? Uvek se seti da je Bog ljubav. Na taj način ja izbacujem đavole na svojim sastancima, snagom ljubavi."

Većinu pogrešnih zaključaka nije bilo toliko jednostavno ispraviti. Najgori od svih bili su propovednici koji su videli ili čuli o Billovom daru i pokušavali imitirati ga za vlastitu korist, uzrokujući veliku zbrku među hrišćanima. Neki od tih propovednika bili su očigledni prevaranti koji su iskorištavali lakovernost iskrenih, ali duhovno neukih ljudi. Drugi propovednici su iskreno prigrlili darove Duha Svetog, ali nisu

pazili da upravljaju tim darovima na duhovan način, te su postali skoro štetni kao i prevaranti.

Bill je poznavao jednog zbunjenog propovednika koji je, tvrdeći da ima dar pronicanja, rekao: "Ova žena ima tri đavola na sebi. Jedan se zove Jeff, a drugi se zove Seth. Oni su drugačijih boja. Jedan đavo je zelen, drugi je plav, a treći je rozi." Kada je Bill to čuo, molio se: "O Bože, jesam li ja ikada rekao nešto čime sam ljudima dao takve ideje? Nemoj dopustiti da se to dogodi, Bože. Mnogi ovi ljudi se naporno bore pokušavajući videti Kraljevstvo Božije. Kako bi se mogli okupiti oko stotina ljudi i slušati takve gluposti? Neka bi čuli glas Velikog Pastira da ne bi sledili glasove tih stranaca."

Istina po pitanju Billovog dara pronicanja bila je mnogo snažnija i potresnija od onog što je iko od tih imitatora mogao zamisliti. Kada bi pomazanje došlo na njega za vreme molitvene službe, bilo je kao da su se zavese razgrnule na prozorima i da on ima pogled u natprirodan svet. Mogao je osetiti anđela Gospodnjeg nekoliko desetaka centimetara udaljenog njemu s desne strane, a često bi mogao videti anđela koji je izgledao poput Vatrenog Stuba kako visi u vazduhu. Kada bi ljudi iz reda za molitvu došli u prisutnost tog anđela, Bill bi mogao reći jesu li vernici ili nevernici jer je tanka aura okruživala hrišćane i donosili su duh dobrodošlice. Ako je sumnja mučila hrišćanina, Bill je to video kao tamni trag kako ga prati. Ako je vernika mučio đavo, Bill je to video kao crnu, talasastu senku iznad glave.

Najčešće su se đavoli pojavljivali kao tamni oblaci, hladni i indiferentni. Osoba koja bi razmišljala o samoubistvu bila bi okružena tamnom maglom demona koji su je poticali da ga počini. Ako je neko umirao, Bill je to obično video kao tamnu senku oko glave. Tada bi rekao da je osoba zasenjena na smrt. Obično kada bi đavo koji je uzrokovao određenu bolest bio razotkriven na bini, dozivao bi upomoć đavole u blizini koji su takođe uzrokovali iste bolesti kod drugih. Bill je to video kao tamnu prugu kako se proteže od osobe na bini do nekoga u

auditorijumu. Tada bi mogao razotkriti oba đavola odjednom. Njegove dijagnoze nikada nisu pogrešile.

Pod pomazanjem je mogao stvarno osetiti veru ljudi kako povlači njegov dar. Glavni razlog zašto je imao red za molitvu bio je da izoluje veru osobe za koju se molio. Znao je da njegov dar deluje zavisno o veri svakog pojedinca. Kada su ljudi prilazili po molitvu, bilo bi potrebno samo nekoliko reči razgovora s njima da dođe vizija. Ako bi Bill nastavio govoriti, vizija bi nastavila dok ne bi postao psihički iscrpljen. Kako bi odgodio neizbežno, pokušavao je reći samo toliko da podigne veru svake osobe do tačke da on ili ona mogu primiti natprirodno isceljenje od Isusa Hrista. Čak i bez vizije, Bill bi obično mogao reći kada je hrišćanin isceljen jer bi aura oko te osobe odjednom jače zasjala. Često bi anđeo Gospodnji napustio binu i premestio se nad auditorijum. Tada je Bill samo trebao posmatrati gde će se Vatreni Stub zaustaviti. Vizija bi uvek nastala ispod svetla. Nekad bi na sastancima vera hrišćana toliko narasla da ju je Bill mogao videti kao mlečnu maglu iznad auditorijuma. Kada bi se to dogodilo, toliki broj ljudi bi odjednom povlačio njegov dar da bi mu bilo teško razlikovati pojedinačne probleme. Obično bi u tom trenutku odustao od reda za molitvu i ponudio opštu molitvu za isceljenje svih bolesnih u zgradi.

Uprkos tome što je mnogo puta pokušavao objasniti duhovnu stranu svog dara, mnogi ljudi to nisu mogli shvatiti. U tome nije bilo štete. Šteta je nastala kada su ljudi koristili njegovo objašnjenje dara kako bi pokušali kopirati njegovu službu. Ovo je postalo bolno jasno jednog jutra kada je žena srednjih godina došla k Billu kući tražiti pomoć. Pozvao ju je u dnevni boravak. Meda je spremala doručak. Žena je sela na tapaciranu stolicu, izula cipele i čarape, podvila noge poda se, a onda nervozno trljala rukama. Lice joj je izgledalo ispijeno. Kada ju je Bill pitao u čemu je problem, rekla je samo da se smešno oseća. Pokušao je izvući više detalja, ali ona je bila nejasna i tajanstvena.

Onda je vizija prodrla u srž tajne. "Gospođo, vi dolazite iz St. Louisa. Vaš suprug je policajac tamo."

"Da, tako je. Kako znate?"

Bill nije odgovorio na pitanje. I dalje je posmatrao viziju. "Vi ste bili ljubazna domaćica, ali odnedavno vaša kuća liči na svinjac. Vaša odrasla kćer je sada tamo i brine se za vašeg supruga."

"U pravu ste. Ko vam je to rekao?"

"Kada ste se počeli smešno osećati, otišli ste kod doktora. On vam je dao injekciju hormona. Onda ste otišli u određenu crkvu gde vam je propovednik rekao da ste opsednuti đavolima. Poslao vas je da posetite propovednika u Kaliforniji koji vam je rekao da imate sedam đavola. Vi ste mu verovali jer ste mislili da to objašnjava vaše smešne osećaje. Onda ste slušali ženu propovednika koja vam je rekla da imate pet đavola. Ona vam je rekla da dođete u Jeffersonville i obratite se meni po tom pitanju."

"Da, to je sve istina. Kako znate? Je li vas moja kćer zvala?"

Vizija je prestala i Bill se ponovo našao u svom dnevnom boravku. Sada joj je mogao odgovoriti. "Duh Sveti mi je to rekao po viziji."

Žena je ispružila noge i ispravila leđa. "Sada mogu doći do osnove toga. Nisam jela nekoliko dana i neću jesti dok ne saznam šta se dogodilo s ta dva đavola. Ako saznam zašto su me ta dva đavola napustila, postići ću da i ostali odu na isti način."

"Gospođo, vi uopšte nemate đavole."

"Nemam?"

"Ne, gospođo. Jeste li posmatrali svoju majku kada je prolazila kroz promenu u životu? Isto se događa vama. Šta mislite zašto su bile te injekcije hormona?"

"Ne znam."

"Bile su zbog menopauze, eto zašto."

"Hoćete li se moliti za mene i oterati ih?"

"Nemam šta oterati. Vaše smešne osećaje ne uzrokuju đavoli, to je jednostavno prirodno stanje u životu."

Njeno lice se primetno opustilo. Miris pržene slanine okrenuo je njenu glavu prema kuhinji. "Malo ste gladni?" pitao ju je Bill sa smeškom. Uskoro je sedela za kuhinjskim stolom, jela slaninu,

jaja i tost. Kada je popila drugu šolju kafe, Bill je rekao: "Idite sad kući, počistite kuću i onda ispecite svom suprugu finu pitu od jabuka. Kada se on večeras vrati kući, sedite mu u krilo, zagrlite ga obema rukama, poljubite ga i recite mu da ga volite. Od sad nadalje živite kao što bi hrišćanka trebala živeti."

Dok ju je posmatrao kako odlazi, Bill je razmišljao o dva propovednika iz Kalifornije koji su rekli toj lakovernoj ženi da ima đavole. Pitao se jesu li ti propovednici ikad bili na njegovim sastancima. Nadao se da oni ne pokušavaju oblikovati svoju službu po uzoru na njegovu. Bill je ponovo pomislio na onog baptističkog propovednika i njegovo važno upozorenje: "Neka Bog bude s tobom."

U to vreme mladić se dovezao do Billove kuće u starom Chevrolet kamionu. Bill je sedeo na svom tremu i slušao mladićev problem.

"Brate Branhame, ja sam vlasnik placa polovnih automobila u Minneapolisu. Pre nekoliko godina moja supruga je otišla u pentakostalnu crkvu i dobila Duha. Htela je da ja idem s njom u crkvu, ali ja sam joj rekao: 'Ne, ja nisam religiozan tip.' Onda se pre nekoliko meseci dogodilo nešto što me protreslo. Upravo sam bio prodao automobil starijoj gospođi i krenuo okačiti kaput, kada sam se pitao jesam li joj dao oba seta ključeva. Kada sam proverio u džepu od kaputa, pronašao sam komadić papira na kojem je pisalo: 'Gde ćeš provesti večnost?' To me pitanje toliko duboko dotaklo. Prepustio sam posao kolegi i otišao kući tražiti Boga. Otišao sam na Billy Grahamov sastanak. On mi je rekao ako podignem ruku i prihvatim Hrista za svog ličnog spasitelja, da će to pitanje biti rešeno. Onda sam posetio nazarensku crkvu. Nazareni su mi rekli ako ne budem dovoljno sretan da počnem kliktati, da nisam spašen. Tako sam se molio dok nisam počeo kliktati, ali i dalje nisam osetio da je to rešeno. Onda sam sreo neke ljude iz časopisa *Glas isceljenja*. Oni su mi rekli da ste vi prorok. Rekli su ako dođem ovde, da mi vi možete reći šta trebam znati. Brate Branhame, kako mogu znati gde ću provesti večnost?"

"Pa, brate, najpre ti želim reći da ja nisam prorok. Ja sam samo Njegov sluga. Ali, ne trebaš proroka da te izvede na pravi put. Samo trebaš Božiju Reč. G. Graham, nazareni i pentakostalci su ti rekli istinu, a ipak to nije istina, ne u potpunosti. Podići ruku, kliktati ili govoriti u jezicima ne znači primanje Hrista. Primanje Hrista je primanje osobe Gospoda Isusa Hrista."

Mladić je klimnuo glavom kao da je razumeo, ali po izrazu lica i dalje je izgledao zbunjeno. "Gde mogu pronaći Isusa Hrista?"

"Rekao si da te onog trenutka kada si pročitao belešku nešto protreslo i hteo si Boga. Pre toga odlazio si od Njega. Onda si odjednom napravio polukružni okret i krenuo u drugom smeru. Zašto si se predomislio?"

"Ne znam."

"Bog je došao u tvoje srce upravo tamo dok si gledao na taj komadić papira."

"Mislite da ga imam celo vreme?"

"Sigurno, brate. To je značenje obraćenja – zaokret."

"Brate Branhame, hoćete li se pomoliti za mene?"

Bill se nasmejao i zatresao glavom. "Tebi ne treba molitva. Istina te je oslobodila. To je delo Duha Svetoga – osoba, ne misao. Duh Sveti je ličnost Gospoda Isusa Hrista koji prihvatamo u svoja srca, koji nam daje novi i drugačiji stav prema svemu u životu." [196]

[196] Upućuje na Jovana 8:30–36; 14:15–19; Dela 3:19–21

Poglavlje 70
Istiniti i lažni trs
1955.

VREME U INDIANI U PROLEĆE može biti temperamentno. Ponekad sunce zagreje polja kukuruza na mirnih nedelju ili dve bez povetarca. Onda se vreme promeni i olujni oblaci zakuvaju na horizontu, ogromni kumulusi s belim grumenima na vrhu, pegavo sivi u sredini i plavkasto crni na dnu, marširaju kroz nebo kao vojska u Građanskom ratu, grme kao topovi i sevaju kao eksplozije, natapajući crnu zemlju kišom za pročišćavanje.

Život Williama Branhama takođe je imao nekoliko vetrovitih dana u maju 1955. Kako se Meda približavala kraju svoje treće trudnoće, vetrovi nevolja zaduvali su prema Billu te se činilo kao da tornado preti uništenjem njegove porodice. Žena je prorokovala da će Meda Branham umreti na porođaju. Ona je tvrdila da ju je Bog poslao da vodi Williama Branhama, a pošto je on odbio njeno vodstvo, da će Bog ubiti njegovu suprugu kako bi mu se osvetio što nije slušao nju. To je štampala na razglednice i poslala širom zemlje.

Nažalost, Meda je čula za to proroštvo i to ju je još više uzrujalo. Već je bila nervozna. 1946. njena prva ćerka, Rebeka, rođena je carskim rezom. Nakon pet godina, njena druga ćerka,

Sara, takođe je rođena carskim rezom. Oba puta Medini doktori su je upozorili kada bi imala još jednu bebu, da bi to moglo biti štetno za nju ili je čak ubiti. Sada je tu bilo ovo užasno proroštvo. Neko vreme ga je pokušavala ignorisati, ali kako se bližila operacija, hrabrost joj je splašnjavala.

18. maja 1955., dan pre Medinog trećeg carskog reza, Bill je zatekao svoju suprugu u suzama. Pokušao ju je uveravati.

"Želim da Margie ide sa mnom, Bill. Ne želim ići u bolnicu." Meda Branham i Margie Morgan bile su bliske prijateljice. Margie je bila pri porođaju sve dece, ali je ovaj put bila odsutna zbog hitnog slučaja i nije mogla doći.

Bill je odgovorio: "Gle, draga, mi volimo Margie, ali Margie nije naš Bog. Margie nam je sestra. Ne zavisimo o Margie. Zavisimo od Gospoda Isusa."

"Bill, misliš li da ću umreti?"

"Ne znam, ali beba će se roditi. Imaćeš Josepha."

"Je li to on?"

"Ne znam, draga. Ne mogu reći, ali Bog je rekao da ćeš imati Josepha, i imaćemo Josepha. Ne zanima me šta se govori, imaćemo Josepha. Isti Bog koji mi je rekao sva ta otkrivenja, rekao mi je i to. On nikad nije pogrešio kod drugih, i neće pogrešiti na tome."

Dao je sve od sebe da je ohrabri, ali je ona bila toliko potresena da su oboje postali potreseni. Bill je otišao u svoj auto i odvezao se do Green's Milla. Zaputio se u svoju pećinu na molitvu. Znao je da mu je Bog rekao da će imati još jednog sina pre skoro pet godina.

U JULU 1950. Bill je održavao kampanju lečenja verom u šatoru u Minneapolisu u Minnesoti. Dok je bio u hotelskoj sobi, veselio se dok je u Bibliji čitao o životu patrijarha Josipa. Bill je ušao u ormar u kojem je visila njegova odeća, zatvorio vrata i nastavio veseliti se i plakati.

Mogao je videti da je Abraham predstavljao izbor, Isak opravdanje i ljubav, Jakov milost, a Josip savršenstvo – savršeni tip Hrista. Josipa je voleo otac, a braća su ga mrzela jer je sanjao duhovne snove. Braća su ga prodala u ropstvo za dvadeset srebrnjaka, baš kao što je Juda izdao Isusa za trideset srebrnjaka. Nakon mnogih poteškoća, pa čak i zatvora, Josip je uzdignut na mesto vladara u Egiptu, drugi do samog faraona. S te pozicije bio je u mogućnosti spasiti svoju porodicu da ne umre od gladi. Isto tako, Isus je bio kušan, osuđen i poslan u zatvor pakla, ali je uskrsnuo iz mrtvih i bio uzdignut s desna Ocu, sa svom silom na nebu i na zemlji pod Njegovim zapovedništvom. Sada je Isus mogao spasiti Svoju porodicu na zemlji od večne smrti." [197]

"O," veselio se Bill, "biću toliko sretan jednog dana kad pređem tamo sresti Josipa i rukovati se s njim. Sresti Daniela i pitati ga kako se osećao dok je Vatreni Stub stajao tamo i zadržavao te lavove celu noć. Videti jevrejsku decu, kako su izašli iz goruće peći dok se oko njih vrtložio pentakostalni vetar. Kakvo divno vreme!"

"Bože," molio se Bill, "želim Ti zahvaliti za tog čoveka Josipa, čoveka koji je nekad živeo na zemlji, čoveka u telu kao što sam ja, čoveka koji Ti je mogao verovati i uzeti Tvoju Reč. Hvala Ti, Gospode, hvala Ti za takvog čoveka." Bill je saosećao s patrijarhom Josipom. Nije mogao ne biti duhovan. Imao je vizije. Tumačio je snove. Svi su ga mrzeli zbog toga. Nije to mogao promeniti. Jednostavno je bio takav. Dok je Bill nastavljao s molitvom, rekao je: "O, Bože, ako mi ikada daš dete, dečaka, daću mu ime Joseph."

Bill je znao za tri komponente u kojima ljudi žive. Prva je kada se molite za nekoga na ljudski način kao "nadam se da ćeš ozdraviti". "Verujem s tobom, pokušavam koristiti svu veru koju imam." To je ljudski. Druga je Božansko otkrivenje, što je onda kada vam je nešto otkriveno. Vi znate u svom srcu da će se to

[197] Upućuje na Postanak od 30. do 50. poglavlja (pogotovo 37:28); Mateja 26:15; Dela 2:36; 1. Korinćanima 15:4; Jevrejima 12:2; itd.

dogoditi, ali nema ničeg drugog osim otkrivenja. Treća je vizija, što je "ovako govori Gospod" i to je savršeno i sigurno.

Dok se Bill molio i plakao, Nešto mu je reklo (ne vizija): "Imaćeš dečaka i daćeš mu ime Joseph." Bill je pomislio: "Pa, dobro, to je lepo. Hvala Ti, Gospode." Otišao je ushićen i sretan, i svima je počeo govoriti o tome.

U leto 1950. Meda je zatrudnela. Bill se pitao hoće li ova beba biti njihov Joseph. Kada je beba rođena u martu 1951., bila je devojčica. Dali su joj ime Sarah. Nakon carskog reza, doktor je objasnio: "G. Branham, zdelične kosti vaše supruge ne razdvajaju se kako treba pri porođaju. Čvrste su kao kod muškaraca. Zaista, ona više ne bi trebala rađati decu. Materica joj je previše tanka. Najbolje bi bilo da dozvolite da joj podvežem jajovod."

"Ne, ne mogu vam dozvoliti da to učinite, doktore."

"Ne bi više trebala imati dece. Ako bude nosila još jednu bebu, to bi je moglo ubiti. Bilo nam je užasno. Tek je prošla kroz to."

"Svejedno vam ne mogu dopustiti da joj podvežete jajovod. Bog mi je rekao da ću imati sina."

"Pa, možda ćete se ponovo oženiti i još dobiti tog dečaka."

"Ne," rekao je Bill dok je tresao glavom. "Bog je rekao da ću imati sina s Medom." Iako to nije video u viziji, bilo mu je zapisano u srcu po otkrivenju po veri.

Nisu svi delili njegovu veru. Nakon što je Sara rođena, neki čovek je nazvao Billa na telefon i smejao mu se. "Ej, znaš šta? Mislio si na Josephine."

"Gospodine, Bog mi je rekao da ću imati sina i da ću ga nazvati Joseph." (Čovek je umro.)

Troje ljudi u njegovoj crkvi (koji su napustili određenu denominaciju) zaključili su da je on lažni prorok. "Čekajte malo," odgovorio je Bill, "nisam rekao *kada*, niti je Bog rekao *kada*. Bog je rekao Abrahamu da će imati Isaka, a Ismael je rođen u međuvremenu. To nije umanjilo obećanje. Jednog dana ću ja

imati dečaka s Medom i daćemo mu ime Joseph, baš kao što je Bog rekao."

Prošle su četiri godine od tada, a Meda sada treba da rodi još jednu bebu...

BILL JE SIŠAO s autoputa i vozio do Green's Milla. Parkirao je automobil i zaputio se prema svojoj pećini na molitvu. Dok je obilazio prevoj, video je Svetlo kako visi ispod grma između dva stabla i pomera se... "Okreni se i vrati nazad u auto. Tvoja Biblija će biti otvorena."

Kada se Bill vratio u auto i uzeo Bibliju, video je da je vetar otvorio stranice Biblije na mesto gde je Natan razgovarao s Davidom. "Šta god ti je na srcu čini, jer je Bog s tobom." Onda se Gospod pojavio Natanu te noći i rekao: "Idi i reci mom sluzi Davidu, nisam li ga doveo s pašnjaka, da ne sledi tih nekoliko ovaca? I pribavio mu veliko ime na zemlji? Nisam li pokorio njegove neprijatelje gde god je išao? Nisam li bio s njim? Ne mogu mu dopustiti da sagradi hram, ali njegovi sinovi..." Čim je rečeno "njegovi sinovi," o moj Bože, to je bilo to. Bill je rekao: "Joseph?" To je bilo tačno. Bill je znao da mu Gospod daje do znanja neka se ne brine. Počeo je plakati.

Bill je ušao u auto i odvezao se kući. Kada je stigao, video je da je Meda otišla isprazniti smeće. Bila je toliko velika da je jedva hodala. Lice joj je bilo bledo, plakala je i bila sva nervozna. Bill je potrčao k njoj, zagrlio je i rekao joj: "Želim da se ohrabriš."

"Zašto?"

"Znaš li gde sam bio?"

"Imam ideju."

"Imam 'ovako govori Gospod'. Draga, Joseph dolazi. Joseph je na putu. Ne brini, sve je sada u redu." To je sredilo stvari.

U sedam sati sledećeg jutra (19. maja 1955.), Bill je odvezao svoju suprugu u bolnicu. Doktor je video da se beba već probila

preko noći i uzviknuo je: "O moj Bože!" Bill je poljubio svoju suprugu i rekao: "Draga, još malo i Joseph će biti ovde."

Hitno su prebacili Medu u porodilište. Bill je čekao i šetao okolo sa svim ostalim nestrpljivim očevima koji su trošili tepih. Prošlo je nekoliko minuta i onda se medicinska sestra ponovo vratila u čekaonicu: "Gospodine Branham?"

"Da, gospođo?"

"Imate divnog dečaka od 3 kile i 300 g."

"Josephe, dušo, dugo ti je trebalo da dođeš. Tati je drago što te vidi."

Medicinska sestra je rekla: "Nazvali ste ga Joseph?"

"To mu je ime."

NEKOLIKO DANA nakon Josephovog rođenja, Miner Arganbright je navratio kod Billa kući u posetu. Miner je bio nizak čovek. Bill se jednom našalio da su potrebni Miner i njegova supruga da se spoji jedna osoba normalne veličine. Bez obzira na malu građu njegovog prijatelja, Bill je Minera Arganbrighta smatrao velikanom vere. Bio je potpredsednik Full Gospel Business Men's Fellowship Internationala. Takođe je uređivao mesečni časopis organizacije *Full Gospel Business Men's Voice* koji je redovno štampao članke o Branhamovim kampanjama. Bill je poznavao Minera nekoliko godina i cenio hrišćanski karakter tog čoveka: ponizan, ljubazan, velikodušan i uvek osetljiv na vodstvo Duha Svetog.

Dok je sedeo na rubu stolice, Arganbright je rekao: "Brate Branhame, imam veliko otkrivenje od Gospoda."

Bill se nagnuo: "Da, reci?"

"Gospod želi da idem u Zurich u Švajcarskoj. Želiš li poći sa mnom?"

Naslonivši se na jastuke u stolici, Bill je rekao: "Imam jednu noć u Denveru. Onda imam nedelju dana u Maconu u Georgiji. Posle toga sam slobodan. Pusti da razmislim."

Dok se molio po pitanju Švajcarske, Bill je imao podvojene osećaje. Bog mu nije direktno rekao da bi trebao ići. Ipak, što je više Bill razmišljao o tome, sve više je osećao ako je Miner Arganbright imao otkrivenje o tom putu, da to mora biti Božija volja.

BILLY PAUL BRANHAM je uporno kucao na vrata hotelske sobe svog oca. Nije bilo odgovora, čak se nije čulo micanje unutra. Billy Paul je znao da je njegov otac duboko u molitvi za večernju propoved. Bilo koje druge večeri Billy Paul bi otišao i pokušao ponovo za petnaest minuta, ali ne i večeras. Lagano je i dalje kucao i dozivao: "Tata, bolje da dođeš. Moraćeš propovedati i noćas. Brat Jack nije tu."

Jack Moore, Billov trenutni rukovodioc, organizovao je sastanke u Maconu u Georgiji, s početkom u petak 3. juna i da traju kontinuirano deset dana. Preklapanje u rasporedu sprečilo je Moorea da prisustvuje prva tri sastanka. Ipak, obećao je Billu da će se pojaviti do ponedeljka. Sada je bio utorak veče, a Jack Moore još nije stigao. To je značilo da Bill mora ponovo propovedati pre molitve za bolesne. Njemu bi bilo draže da njegov rukovodioc propoveda uvodnu propoved za podizanje vere. Na taj način Bill bi se mogao koncentrisati na molitvenu službu, što bi mu sačuvalo snagu. Pomazanje za propovedanje i pomazanje za vizije potpuno su drugačija – drugo je napornije od prvog. Prelaz iz jednog u drugo značio je dodatan napor, ali mogao ga je odraditi kada je bilo neophodno.

Ova kampanja u Maconu održana je napolju na fudbalskom stadionu. Stolice na sklapanje bile su poređane po fudbalskom terenu. Nakon četiri noći čuda, ni najava kiše nije mogla pokvasiti zanimanje ljudi – sve stolice na sklapanje na terenu bile su zauzete, kao i većina stolica na tribinama. Uzdignuta bina sagrađena je blizu jednog gola. Kada se Bill popeo stepenicama na podijum, još uvek nije znao šta će propovedati. Tek kada je pozdravio ljude, došla mu je tema.

Otvorio je svoju Bibliju u knjigu Joela gde je prorok govorio o najezdi insekata koji su oštetili sva stabla voćaka i vinove loze u izraelskoj zemlji. Prvo je pročitao Joila 1:4: *Šta osta iza gusenice, izjede skakavac, šta osta iza skakavca izjede hrušt, i šta osta iza hrušta izjede crv*. Onda je pročitao Joila 2:25: *Nadoknadiću vam godine koje izjede skakavac, hrušt, crv i gusenica, velika vojska moja koju poslah na vas*.

Glas mu je malo odzvanjao zbog vremenskog razmaka između desetak zvučnika obešenih na stubove za rasvetu oko igrališta. "Bog upoređuje Svoju Crkvu s trsom. Isus je rekao: 'Ja sam trs, vi ste loze.' [198] Zato, život koji je bio u Hristu mora biti u svakoj lozi. Tako, ako je Hrist propovedao kraljevstvo Božije isceljujući bolesne, svaka loza koja izraste moraće činiti isto jer će imati isti život u sebi kao što je u trsu."

Dotle je još pokrivao poznato područje, ali dalje je krčio nove staze i sejao nova semenja. Rekao je da postoje dva duhovna trsa na zemlji: jedan istinit i drugi lažan. Ta dva trsa rastu jedan uz drugoga tako da im se loze prepliću zbog čega je nekad teško reći koja loza pripada kojem trsu. Ali Isus je rekao: "Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati." [199]

"Zapamtite," naglasio je Bill, "antihristov duh je religiozan. Isus je rekao da će u poslednjim danima biti toliko blizak da bi zaveo i izabrane kada bi bilo moguće."

Upućujući na knjigu Postanka, Bill je pokazao da su Kajin i Avelj obojica bili religiozni, obojica su bili vernici, obojica su sagradili žrtvenike i obojica su ponudili žrtve Bogu. Kajin je proslavljao Boga jednako iskreno kao i Avelj. Zapravo, Kajinova žrtva je bila lepša od žrtve njegovog brata. Kajin je prineo voće i cveće, dok je Avelj prineo zaklano jagnje. Kajinov gnev je prokljućao kada je Bog odbio njegovu žrtvu, a prihvatio žrtvu njegovog brata. Avelj je imao duhovno otkrivenje da voće nije uzrokovalo da greh uđe na svet. Greh je došao kroz krv. Avelj je shvatio da je jedini način da se greh izmiri bio kroz prolivanje

[198] Upućuje na Jovana 15:1–6

[199] Upućuje na Mateja 7:15–23

krvi, što je govorilo o danu kad će Jagnje Božije dati Svoju vlastitu krv za grehe palog čoveka. [200]

Bill je pratio ta dva trsa od Postanka do 23. poglavlja Brojeva gde su se Moavci borili protiv izraelskih plemena. Ti Moavci, koji su bili potomci Abrahamovog nećaka Lota, proslavljali su istog Boga kao i Izraelci. Baš kao što je Izrael imao proroka Mojsija, tako je Moav pronašao proroka Valama. Moav je ponudio Valamu mnogo novca ako zatraži od Boga da prokune Izrael. Valam je prihvatio Moavovu ponudu. Kako bi pristupio Bogu, Valam je žrtvovao sedam junaca i sedam ovnova na sedam žrtvenika. Prema levitskom zakonu, to je bilo fundamentalno ispravno. [201] Ovde je Bill šokirao neke ljude u slušateljstvu, istaknuvši: "Možete biti jako fundamentalni i pravoverni, a ipak biti na putu prema paklu." Objasnio je: "Iako su ta dva trsa rasli jedan uz drugoga – obojica religiozni, obojica fundamentalni – prepoznaće se jedino prema plodovima. Uporedite Judu s drugim učenicima. Godinama je Juda bio jednako fundamentalan kao i ostali, ali upravo pre Pedesetnice, Juda je pokazao svoj plod. Nije mogao ići na Pedesetnicu i biti nanovo rođen. Mnogi ljudi ne veruju da postoji iskustvo novog rođenja. Oni misle da je sve to u vašem umu. Ne, brate, to vam se događa u duši."

"Uporedite Isusa s farisejima. Oboje su verovali u Jahvu Boga i oboje su verovali u fundamentalnost zakona, ali natprirodni znaci i čudesa su potvrđivali Isusa. Apostoli su takođe imali takvu potvrdu. Isto je imala i rana crkva. Isto tako će i istiniti trs biti potvrđen u svakom dobu. Isus je rekao: 'U moje će ime izgoniti demone, na nemoćne će ruke polagati i dobro će im biti.' [202] To je razlika između dva trsa. Oni oboje mogu verovati fundamentalno, ali samo istiniti trs ima Duha i može videti svetlo za svoj dan. Zapamtite, Pavle je rekao da *slovo ubija, a Duh oživljuje*." [203]

[200] Upućuje na Postanak 4:2–8

[201] Upućuje na Brojeve 23:1; 23:29; 1. Korinćanima 15:29; 2. Korinćanima 29:21; Joba 42:7–8; Jezekilj 45:23

[202] Upućuje na Marka 16:15–18

[203] 2. Korinćanima 3:6

Bill je znao da je ovo značajno odstupanje od njegovih uobičajenih propovedi za podizanje vere, ali to mu je bio novi angažman, provoditi više vremena na svim kampanjama naučavajući biblijske temelje. Noćas je naglasio najvažniji temelj od svih: *Morate se nanovo roditi*. [204] Bez sumnje da su se neki osećali neugodno. Tu nije bilo pomoći. On se mogao samo nadati da će, kada ti ljudi vide natprirodno pronicanje u redu za molitvu, shvatiti da je ono što ih naučava istina.

Kasnije te večeri, nakon što je promenio tok propovedi u molitvu za bolesne, vizije su navirale jedna za drugom, a svako pronicanje pogađalo je u srž nečijeg problema. Druga žena u redu stala je pred njega. Pre nego što je uspela nešto reći, Bill je rekao: "Samo trenutak." Okrenuo se prema auditorijumu, posmatrao, slušao. "To zao duh doziva upomoć. Vidim tamnu crtu između ove gospođe pored mene i žene koja sedi dole sa stopalima podbočenim o stolicu. Obe imaju rak. Gospođa ovde gore ima rak u grlu." Razgovarao je sa ženom koja je stajala pored njega. "Verujte, gospođo. Vrlo ste nervozni. Pokušali su vas operisati i sada vam glas izlazi kroz rupu u grlu. Vi niste iz Georgie. Vi ste iz Melrose s Floride. Zovete se gđa. E. M. Robinson." Kolektivni žamor prošuštao je stadionom. Bill je položio ruke na gđu. Robinson i ukorio demona raka u Isusovom imenu. Onda je rekao drugoj ženi u auditorijumu: "Sestro, rak vam je na grudima. U viziji mogu videti pregled kod doktora." Bill je takođe ukorio tog demona raka u Isusovom imenu.

Mladi metodistički propovednik posmatrao je ovo visoko s tribina. Willard Collins je pomislio: "Ovo nije kao u Metodističkoj crkvi. Nikad pre nisam video nešto slično. Previše sam daleko da bih nešto video. Sutra moram doći bliže."

Sledeće veče Willard je tražio slobodnu stolicu blizu bine. Nije je mogao pronaći. Čak je i prostor između bine i prvog reda stolica bio pun ljudi koji su sedeli u invalidskim kolicima i ležali na ležaljkama. Willard je stao i pitao starijeg tamnoputog čoveka koliko dugo je bolestan. "U krevetu sam sedamnaest godina,"

[204] Jovan 3:1–8

odgovorio je čovek. Videvši koliko taj čovek loše izgleda, Willard mu je poverovao. Pošto nije mogao pronaći stolicu blizu, Willard je ponovo seo na tribine.

Tokom propovedi te noći, William Branham je rekao jednoj ženi u redu za molitvu: "Patite od odvratne stvari koja se zove rak. Pored vas visi duh smrti. Ali, postoji nešto što trebate više od isceljenja, a to je spasenje vaše duše. Vi ste grešnica. Ako se sada pokajete i predate svoj život Isusu Hristu, On će vas isceliti."

Nakon što se pokajala, bila je isceljena. Bill ju je posmatrao kako žustro silazi niz stepenice na travnjak. Anđeo ju je sledio. Dok je žena hodala kroz prolaz između redova stolica na sklapanje, anđeo ju je napustio i prešao na deo s ležaljkama i invalidskim kolicima. Odjednom je Bill pokazao na starog tamnoputog čoveka s kojim je Willard Collins razgovarao. "Vi, gospodine, na ležaljci – verujete li da sam Božiji prorok? Vi nemate molitvenu karticu, zar ne? Ne treba vam. Hoćete li me prihvatiti kao svog proroka i poslušati me? Onda ustanite s ležaljke, idite kući i pojedite večeru. Isus Hrist će vas isceliti. Amen."

Starac je prebacio svoje mršave noge preko ruba ležaljke i ustao. Neko ga je minut pridržavao. Onda je sam prošetao celom dužinom fudbalskog igrališta i odšetao sa stadiona.

Willard Collins je osetio kako mu krv udara o karotidnu arteriju. "To je stvarno!" pomislio je. "I ja želim u red za molitvu." Godinama je Willard patio od čira na želucu što ga je prisililo da živi na strogoj dijeti i blagoj prehrani. Po prvi put u mnogo godina poverovao je da može ozdraviti – ako se William Branham pomoli za njega.

Doći u red za molitvu dokazalo se teškim. Samo sto molitvenih kartica delilo se svako veče, a iz te grupe samo petnaest do trideset ljudi bili bi odabrani za red. Svake večeri stotine ljudi rano su dolazile na stadion u potrazi za karticama. U četvrtak uveče, Willard nije dobio karticu. Razočaran, šetao se uokolo neko vreme u potrazi za sedištem što bliže bine. Ne samo da je bilo mesto ispred odvojeno za invalidska kolica i ležaljke,

već je bilo i mesto rezervisano za ljude koji su snimali propovedi na kasete. Willard je primetio malo praznog prostora između dva kasetofona. Otrčavši u svoj kamion, uzeo je stolicu na sklapanje, doneo je na stadion i ugurao među kasetofone.

Nakon što se William Branham molio za desetak ljudi u redu za molitvu, sišao je stepenicama na travnjak, šetao između ležaljki i invalidskih kolica i molio se za nekoga tu i nekoga tamo. Onda je stao ispred Willarda, stavio ruku Willardu na rame i molio se: "Oče, on je takođe bolestan. Isceli ga." Vrativši se stepenicama na podijum, stao je pred mikrofon i rekao: "Vi to verovatno niste mogli videti, ali anđeo Gospodnji me odveo do svake osobe do koje sam otišao kada sam se spustio."

Willard Collins nije video anđela, ali je osetio njegovu prisutnost. Nakon što ga je evanđelista dotaknuo i pomolio se, čudan osećaj je protekao kroz Willardovo telo. Osetio je kao da je hladna voda prešla preko i kroz njega. Od tog dana nadalje mogao je jesti šta god je hteo. Želudac ga nikad više nije mučio.

Zadnje noći kampanje, kroz red za molitvu prošla je neka žena. Bill joj je tačno rekao u čemu je njen problem i kolikom broju operacija se podvrgnula. Onda joj je rekao da ne živi u Maconu, već u Augusti u Georgiji, dodajući njeno ime i adresu, iako je rekao da je nikad pre nije sreo u svom životu. Iako je Willard posmatrao kako Branham proniče tajne stotina ljudi tokom ove kampanje, ta činjenica nije umanjila njegovo oduševljenje u ovom slučaju. Onda se dogodilo nešto što ga je duboko mučilo. Žena koja je sedela iza njega rekla je svojoj komšinici: "Brat Branham je ovaj put sigurno pogrešio. Ja poznajem tu ženu i ona ne živi tamo."

Sumnja je zabila oštar, zao prst u Willardovu veru. Čuo je da je William Branham rekao: "Ako vam ikad kažem nešto pogrešno u otkrivanju, nemojte više verovati šta god vam kažem jer to znači da više nisam vođen Duhom Svetim." Willard Collins je smatrao tu izjavu logičnom. Ako Branham pogreši u otkrivanju, takođe može pogrešiti u doktrini. Pitanje je da li je zaista pogrešio? Collins je morao saznati. Narednih nekoliko dana igrao

se detektiva, pitao ovoga i onoga dok konačno nije saznao istinu. Ispalo je da se žena o kojoj se raspitivao, dva dana pre nego što je u četvrtak ušla u red za molitvu, preselila u novi dom u Augusti, a njena prijateljica koja je sedela u auditorijumu nije znala da se preselila. Zaista je živela na adresi koju je William Branham dao.

Poglavlje 71
Polemike u Švajcarskoj
Jun 1955.

DOK JE LETEO IZNAD FRANCUSKE, William Branham je gledao na prostirku sastavljenu od komadića polja u raznim nijansama zelene boje. Reke su vijugale između brežuljaka. Putevi su se protezali krajolikom, nekad su presecali mala sela, a nekada se gubili u lavirintu gradskih ulica. Oblaci nalik pamučnom klupku bacali su senke tačkastog uzorka na zemlju. Brežuljci su postajali sve veći dok nisu prerastali u planine. Konačno je video jezero Zurich koje je izgledalo kao zelenkasto-plava zmija koja se odmara na dugoj, vijugavoj udolini između vrhova Alpi. Grad je bio oko severozapadnog ruba jezera. Uskoro se video aerodrom. Njegov avion je počeo sletati na nešto što se činilo mirnom dolinom. Zapravo, sletao je u oluju polemika.

Bill je sleteo u Zurich u Švajcarskoj u subotu, 18. juna 1955. S njim su doputovali Billy Paul Branham, Fred Bosworth s Floride, Miner Arganbright iz Los Angelesa u Kaliforniji i George Gardner iz Birminghama u New Yorku. Arganbright i Gardner su organizovali ove sastanke uz pomoć Full Gospel Business Men's Fellowship Internationala (FGBMFI). Bill je trebao govoriti devet dana na najvećem stadionu u Zurichu. Dr. Adolph Guggenbuhl – švajcarski advokat, vlasnik hotela i vođa

FGBMFI-a – vodio je organizaciju u Švajcarskoj i takođe poslužio kao prevodioc za tim američkog evanđeliste.

Polemika je zapravo počela ranije te nedelje s dolaskom drugog poznatog američkog evanđeliste, Billyja Grahama, koji je propovedao zadnju propoved u Zurichu onog dana kada je Bill stigao. Bill je želeo otići i poslušati govor Billyja Grahama te večeri, ali, umoran od dugog puta, popodne je odspavao u hotelskoj sobi i probudio se previše kasno da bi stigao na Grahamov sastanak. Na sreću, mogao ga je poslušati na radiju u svojoj sobi. Kada je Billy Graham propovedao da je Isus Hrist Sam Bog objavljen u ljudskom telu, Bill je povikao: "Amen!" iz svega glasa, jer je to bila i njegova poruka.

Te noći imao je snažnu viziju. Izgledalo je kao da stoji u vazduhu i posmatra veliki model zemlje. Pred njim su bili kontinenti Evropa i Afrika sa svim svojim brdima i planinama proporcionalnih visina s obzirom na veličinu modela. Na najvišem vrhu alpskog planinskog lanca, blizu granice Nemačke i Švajcarske, stajao je nemački orao. Ptica je posmatrala čoveka koji je jahao na konju. Čovek je izgledao kao engleski aristokrata odeven u tradicionalnu englesku konjaničku odoru – crveni kaput, crvenu kapu, bele pantalone i visoke kožne čizme. Oštrim pogledom, orao je posmatrao ovog čoveka kako jaše preko Evrope kroz Afriku prema Rtu dobre nade. Bill je čuo anđela Gospodnjeg kako govori: *"Svi su zgrešili i lišeni su slave Božije."* [205] Vizija ga je ostavila slabog, nemog i drhtavog.

U nedelju ujutro probudila ga je jeka crkvenih zvona koja je odzvanjala dolinom. U Zurichu je toliko zvona zvonilo odjednom, pa se Bill našalio da mora da počinje milenijum. Za vreme doručka, dr. Guggenbuhl mu je pokazao oštar članak u novinama o kampanji Billyja Grahama koja je upravo završavala u Švajcarskoj. Ovaj članak nije imao ništa lepo da kaže o gospodinu Grahamu. Njegovo odelo je bilo preskupo, parfem mu je imao previše intenzivan miris, a kosa mu je bila previše talasasta kao da je proveo sate u salonu za ulepšavanje da bi je doterao.

[205] Rimljanima 3:23

Novinaru se nije svideo ni njegov način propovedanja. Rekao je da je g. Graham previše mahao rukama i vikao kao prodavac koji pokušava prodati sapun.

Billu nisu bili strani napadi medija, ali nikad pre nije video da nekoga toliko žestoko kritikuju zbog tako nebitnih detalja. Dr. Guggenbuhl je objasnio da se zapravo ne radi o izgledu i ponašanju g. Grahama. Billy Graham je propovedao o vrhovnom Božanstvu Isusa Hrista, što je protivrečilo doktrini Švajcarske reformatorske crkve – najstarije, najveće i najuticajnije hrišćanske denominacije u Švajcarskoj. Reformatorske crkve su sledile učenja Huldreicha Zwinglija, najvažnijeg reformatora u švajcarskoj protestantskoj reformaciji. Zwingli je odbacivao devičansko rođenje Hrista, naučavajući da je Isus prirodno rođeni Josipov sin, a da je samo *nazvan* Sinom Božijim.

Bill je pomislio: "Ako toliko kritikuju tako otmenog čoveka kao što je Billy Graham, šta će reći za mene?"

U ponedeljak uveče, prve večeri njegove kampanje, Bill je govorio svom slušateljstvu pola sata, pokušavajući probuditi njihovu veru i pripremiti ih za molitvenu službu. "Ja ne tvrdim da sam iscelitelj. Isus Hrist je jedini Iscelitelj. Ja ne osuđujem doktore, bolnice ili medicinu – oni su Božiji darovi nama. Niti ne tvrdim da sam zamena za doktora. Ali, mnoge stvari doktori ne mogu učiniti. Pošto je to tačno, imamo pravo tražiti od Isusa da nam pomogne. Ja verujem da će On to učiniti. Skoro već deset godina gledao sam da je iscelio na desetke hiljada ljudi u mojoj službi: slepe, osakaćene, zgrčene, hrome i slabe. Video sam da je podigao troje ljudi iz mrtvih – dvoje u Sjedinjenim Državama i jednog u Finskoj. On je isti Gospod Isus danas kao što je bio dok je hodao po zemlji."

"Tokom Svoje službe na zemlji, Isus je takođe podigao troje ljudi iz mrtvih: Jairovu kćer, sina udovice iz Naina i Lazara.[206] Mogao je podići i više da Mu je Otac pokazao više."

"Setite se, kada je Isus bio na kupalištu Bethesda, zaustavio se kod čoveka koji je ležao na postelji. Čovek je bio bolestan

[206] Upućuje na Luku 8:40–56; 7:11–18; Jovana 11:1–43

trideset i osam godina, tako da ne bi umro od bolesti. To je mesto bilo puno ljudi koji su bili u gorem stanju od tog čoveka. Isus je iscelio samo tog jednog čoveka. Zašto? On ga je iscelio zato što ga je video u viziji. Kada su fariseji ispitivali Isusa o tome, On je rekao: 'Zaista, zaista, kažem vam: Sin sam od sebe ne može učiniti ništa, nego ono što vidi da čini Otac, to isto i Sin čini.'"[207]

Budimo sada u poštovanju i zauzmimo ispravan stav prema Gospodu Isusu. Vaš stav prema bilo kojem daru od Boga odlučiće kakve ćete rezultate imati od toga. Bolesna žena koja se dotakla skuta Isusove haljine, osetila je Njegovu snagu, ali vojnik koji Mu je stavio povez preko očiju i udario Ga, rekavši: 'Ako si prorok, reci nam ko te udario,' taj vojnik nije osetio ništa. [208] Sve zavisi o tome s kakvim stavom Mu prilazite."

Bill je nastavio u tome smeru pokušavajući objasniti svoju neobičnu službu. Koristio je primere iz Novog Zaveta. Kada je pozvao red za molitvu, najpre je došla mlada žena. Bill je rekao: "Svi razumeju da ova čuda ne može činiti čovek. Siguran sam da vi hrišćani cenite moju poziciju ovde. Ja zastupam vašeg Gospoda i Spasitelja, Isusa Hrista."

"Ovde sada stoji mlada žena. Nikad je pre nisam video u svom životu. Mi živimo na udaljenosti od nekoliko hiljada kilometara. Ali, Bog zna sve o njoj. Ovo je upravo kao onda kada se Isus zaustavio kod bunara u Samariji i razgovarao sa ženom dovoljno dugo da uhvati njen duh. On je imao viziju njenog problema i rekao: 'Pet si muževa imala, a ni ovaj kojeg sada imaš nije ti muž.' Ona je rekla: 'Gospodine, vidim da si prorok. Kada Mesija dođe, On će nam objaviti takve stvari.' Isus je rekao: 'Ja sam On.' [209] Vidite, otkrivanje tih tajnih stvari bio je sam znak Mesije. On je isti danas."

Bill je kratko razgovarao s mladom ženom. Onda ju je video kako se smanjuje u viziji i njena tajna je otkrivena. Rekao je: "Ova žena je hrišćanka. Ona ima problem u grlu – krajnike.

[207] Upućuje na Jovana 5:1–19
[208] Upućuje na Luku 22:63–65
[209] Upućuje na Jovana 4:1–26

Čujem doktora kako joj govori da se moraju odstraniti. Takođe joj krv curi iz creva. Govoriš engleski. Nisi iz Švajcarske. Ti si iz Nemačke. Ovde si došla vozom i moraš se vratiti noćas. Kući imaš baku koja umire od raka i takođe želiš da ona bude isceljena. Ako je ovo istina, podigni ruku tako da auditorijum može videti." Nakon što je podigla ruku, Bill je rekao: "Idi, položi ruke na svoju baku, jer ovako govori Duh Sveti: 'Ideš kući zdrava, u ime Gospoda Isusa Hrista.'" Usledile su mnoge vizije i čuda.

Sledećeg dana članci u zurichškim novinama kritikovali su Billyja Branhama gore nego što su kritikovali Billyja Grahama. Reformatorska crkva ga je nazvala varalicom i prevarantom, te su sumnjali u njegovu iskrenost i motive. Kriticizam nije umanjio broj posetioca te večeri (koji je procenjen na sto hiljada), ali je bacio sumnju u umove mnogih ljudi koji su sedeli na stadionu.

Kada je Bill bio spreman moliti se za bolesne i one u potrebama, mučio se pod teretom njihovih sumnji. Na bini, gde se mogao fokusirati na jednu osobu u jednom trenutku, njegov dar je jednostavno delovao, ali nije se kretao širom auditorijuma kako bi trebao. To je sprečavalo celu njegovu kampanju jer je svrha njegovog pronicanja bila da se vera ljudi uzdigne toliko da svi koji trebaju isceljenje mogu ga primiti od Isusa Hrista.

Te noći, kada je prva osoba iz reda za molitvu stala pred njega, Bill je rekao: "Čovek se počinje udaljavati od mene," što je značilo da posmatra čoveka kako se smanjuje u viziji. "On ima rak koji mu je počeo u boku i sada je ušao u jetru. Ako ga Bog ne isceli, uskoro će umreti." Vrativši se iz vizije, Bill je rekao auditorijumu: "Nema sada ničega što možete sakriti. Taj glas koji je govorio malopre nisam bio ja, vaš brat. To je Isus Hrist koristio moj glas. Šta će se dalje događati zavisi o pristupu čoveka. Šta on misli o tome, to će odlučiti šta će primiti." Očigledno je čovek verovao da je Isus Hrist tamo i da može lečiti, jer nakon što se Bill pomolio za njega, rekao je da se drugačije oseća.

Treća osoba u redu bila je žena. Bill je rekao: "Ja ne znam ništa o ovoj gospođi. Što više budem razgovarao s njom, više će Gospod Isus otkriti kroz viziju. Ako mi Bog kaže zbog čega ste

ovde, hoćete li Ga prihvatiti za svog Iscelitelja? Vidim da vas pregleda doktor koji vam govori da trebate odstraniti žuč. Vi ne želite operaciju i zbog toga ste ovde večeras. Vidim vas u sobi kako se molite za ovu priliku. To je tačno. Vaša vas je vera spasila. U ime Isusa Hrista, ozdravite."

Bill je mogao osetiti talase sumnje kako dolaze s celog stadiona. Mnogi ljudi kao da su imali isti stav koji bi imali na fudbalskoj utakmici. "Molim vas, ljudi, nemojte ustajati i hodati," rekao je Bill. "To je vrlo neozbiljno. Uznemirujete Duha." Rasudio je probleme još nekolicine ljudi u redu za molitvu, a onda se ponovo okrenuo prema slušateljstvu. Pokazavši na grupu stolica, rekao je: "Šta je s vama tamo? Verujete li svim srcem? Vama je ovo tajanstveno jer nikad niste prošli kroz natprirodno. Vi to ne razumete. Isto svetlo koje pomazuje mene micalo se iznad dela auditorijuma tri puta otkako stojim ovde, a vi se ne prepuštate tome. Upravo sada svi biste trebali biti na nogama, isceljeni. On je ovde! Samo morate prihvatiti to."

Postepeno je splašnjavao skepticizam i rasla vera. Stotine ljudi u auditorijumu tvrdile su da su isceljene u Isusovom imenu. Kada je Bill pozvao pred oltar, deset hiljada ljudi ustalo je predati svoje živote Isusu Hristu. Slična scena ponavljala se svake večeri, te su njegovi sponzori procenili da je do kraja nedelje pedeset hiljada ljudi prihvatilo Isusa za svog Spasitelja za vreme ove kampanje. Nisu svi ovi ljudi bili iz Švajcarske. Tokom nedelje hiljade ljudi slile su se iz cele Evrope u Zurich kako bi čuli Billovo propovedanje. Miner Arganbright je izbrojao sto osamdeset autobusa iz Nemačke poređanih na parkiralištu stadiona. Tokom dana u grad je došlo toliko stranaca da su sva javna mesta vrvila događanjima. Kako bi izbegao probleme koje bi njegova pojava mogla izazvati, Bill je proveo većinu slobodnog vremena u hotelskoj sobi, osim jednog jutra krajem nedelje kada mu je anđeo Gospodnji direktno rekao: *"Izađi i spusti se k jezeru."*

Bill je zamolio svog sina da pođe s njim. Billy Paul je mislio da je to loša ideja. "Tata, neko ćete prepoznati. Onda ćeš se zaplesti u mnoštvu i moraćemo zvati policiju da te izvuče."

"Ma, Gospod mi govori da idem do obale, tako da mi je bolje da odem."

Billy Paul je nerado sledio svog oca. Pošto Švajcarska nije bila bombardovana u Drugom svetskom ratu, Zurich je zadržao svoj istorijski šarm i očuvanost, s mnogo popločanih ulica i stotinama godina starih slikovito ukrašenih zgrada izgrađenih od cigli. Područje ispred jezera bilo je pretvoreno u turistički park s travom i stablima, cvećem i fontanama, šetalištima ispred hotela i lepo uređenim stazama uz plažu. Bill se šetao uz obalu, uživao u suncu kao i slikovitom krajoliku oko sebe. Dobro se osećao dok je protezao noge. Billy Paul je bio napet zbog stotina drugih ljudi na obali. Neki su sedeli na klupicama ili ležali na ležaljkama, drugi se šetali uz obalu. Uskoro, kada ih niko nije prepoznao, Billy Paul se opustio.

Otac i sin su dugo vremena šetali zajedno. Konačno su prišli starcu koji je sedeo na klupi, pogrbljen nad knjigom koja je izgledala kao Biblija. Suze su kapale s obraza starca kao rosa koja je svetlucala na jutarnjem suncu. Bill je osetio prisutnost anđela. Još jedan korak preneo ga je u drugu zemlju gde je video istog tog čoveka kako uzima maramicu od mlade žene s usahlom rukom. Petoro male dece držalo se ženi za suknju. Vizija se nastavila i otkrila još detalja dok ga nije vratila na šetalište uz jezero Zurich.

"Evo ga," rekao je Bill Billyju Paulu, "čoveka kojeg me je Bog poslao ovde sresti."

"Ti nećeš prići i početi razgovarati s tim čovekom, zar ne, tata?"

"Ne, on će prići i započeti razgovor sa mnom. On je iz daleka. Gledaj i videćeš ima li on nešto za mene, nešto što se odnosi na ruku žene."

"Kako znaš?"

"Pogodila me vizija. Hajdemo. Samo gledaj jezero i hodaj pored njega."

Bill je gledao preko plave vode. Jezero je bilo zakrivljeno i skrivalo je svoj daleki kraj iza velike planine koja je izbijala uz vodu. Mnoga stabla i grmlje istačkali su planinu i nekoliko slapova prelivalo se preko strmih litica. Tragovi čamaca dizali su talase koji su zapljuskivali obalu.

Billy Paul je rekao: "Tata, taj čovek nas prati."

"Znam. Kada prođemo sledeći zavoj, preći ćemo most za pešake, a on će nas stići baš na tom mostu."

Staza je pred njima obilazila zgradu okruženu šumarkom. Prošavši zavoj, stigli su na most za pešake iznad potoka koji je punio jezero. Kada su bili na pola mosta, stranac ih je sustigao. "Brate Branhame," rekao je na engleskom s teškim naglaskom. Bill se okrenuo prema njemu. Čovek se predstavio i rekao da je iz Rusije. Za čudo, nekoliko stotina Rusa je uspelo dobiti vize da mogu doći na sastanke u Zurich. Izvukavši belu maramicu iz torbe, Rus ju je pružio Billu. Rekao je da je kući majka toliko ozledila ruku da joj ruka nije ozdravila. Sada joj je ruka usahla i beskorisna, zbog čega joj se teško brinuti za njenih petero dece. Starac je hteo da se Bill pomoli nad ovom maramicom i iscepa je u šest traka. Verovao je, kada se vrati u Rusiju, da će Bog koristiti tih šest pomazanih traka da isceli osakaćenu majku i blagosloviti tih petoro dece.

Bill se pomolio nad maramicom, pokidao je na trake i vratio. Onda je pitao: "Kako ste znali da sam u Švajcarskoj?"

"Čuli smo na švajcarskom radiju."

"Jeste li ikad pre čuli za moje sastanke?"

"Da. Jednom ste se molili za mrtvog dečaka u Finskoj i Bog mu je vratio život. Ta je priča doprla duboko u Rusiju. Godinama sam vas hteo sresti, ali kako sam mogao proći gvozdenu zavesu? Komunisti mi nikad ne bi dopustili da posetim Ameriku. Onda sam čuo da ćete biti u Švajcarskoj. Ovo danas je čudo."

Bill je razmišljao o čoveku na kupalištu Bethesda i o ženi koja je dotakla Isusovu haljinu. [210] Poput njih dvoje tamo davno,

[210] Upućuje na Jovana 5:1–19; Mateja 9:20–22

ovaj stari Rus je pristupio Božijim obećanjima s ispravnim stavom.

Poglavlje 72
Bolesna ženka oposuma
1955.

NAKON POVRATKA iz Švajcarske, William Branham je pronašao belu planinu pisama koja ga je čekala u njegovoj kancelariji u Jeffersonvilleu. To nije bilo neočekivano. Kada god bi bio odsutan, pošta mu se gomilala kao sneg koji ne prestaje padati. Njegovih dvoje sekretara, g. i gđa. Cox, rešavali su većinu toga bez potrebe za Billovom direktnom pažnjom. Većina pisama stizala je od ljudi koji su tražili molitvene krpice. Bill bi otišao u svoju pećinu blizu Tunnel Milla i proveo celo popodne u molitvi nad rolnom bele vrpce. Onda bi g. i gđa. Cox rezali vrpcu u trake od 15 cm i besplatno slali svima koji su tražili. Mnoga pisma sadržavala su svedočanstva o isceljenjima i čudima koja su se događala tokom kampanja ili nakon što su primili molitvene krpice. Takva pisma nisu zahtevala odgovor.

Bilo je i onih pisama koja su zahtevala Billovu ličnu pažnju. Do sada je imao telegrame i pisma iz preko četiristo velikih gradova širom sveta u kojima su ga tražili da održi kampanje lečenja verom u njihovim područjima. Naravno da je mogao prihvatiti samo delić tih molbi. Svaku bi uključio u svoje molitve i tražio od Boga da ga povede tamo gde treba ići. Njegovim rukovodiocima bilo je teško planirati sastanke. Oni su želeli

organizovati sastanke barem šest meseci unapred. On je želeo biti fleksibilniji kako bi mogao slediti vodstvo Duha Svetoga u kratkom roku. Imao je prvi vikend u avgustu organizovan u Campbellsvilleu u Kentuckyju. Nakon toga imao je nedelju dana da se pripremi za put u Nemačku. Njegova kampanja u Karlsruheu u Nemačkoj počeće 15. avgusta.

Svake nedelje Bill je takođe primao desetke telefonskih poziva, telegrama i pisama od ljudi koji su ga tražili da dođe i lično se pomoli za njih. Ako bi poslali pismo, obično bi priložili i povratnu avionsku kartu uz molbu. Nije bilo načina da putuje i moli se za sve te ljude lično. Da je pokušao, samo bi to radio celo vreme. On se molio za svakoga od njih kada bi pročitao njihova pisma i telegrame, i uvek je bio otvoren za mogućnost da ga Bog može uputiti na poseban put.

Jednog dana proučavao je u svojoj sobi kada su zidovi iščezli. Našao se kako stoji na pločniku gradske ulice. Ni jedna od kuća oko njega nije izgledala poznato. Vrata bele kuće su se otvorila i izašao je čovek s aktovkom. Čovek je hodao niz stazu, otvorio vrata na drvenoj ogradi, prešao pločnik ispred Billa, ušao u sivi automobil i odvezao se.

Negde iza Billovog desnog ramena, anđeo Gospodnji je rekao: *"Pogledaj s druge strane vrata."* Otvorivši vrata, Bill je zapazio motiku na zemlji pored korita uzgajanog cveća. Anđeo je rekao: *"Idi k vratima. Srešćeš ženu odevenu u smeđi kaput gde plače jer je jako zabrinuta za svog bolesnog dečaka. Zatraži da vidiš dečaka. Odvešće te u spavaću sobu. Kada staviš svoj šešir na krevet, ona će ga premestiti na vrh televizora. Pričekaj dok ne dođe žena odevena u crveni džemper i sedne pored kreveta. Kada obe žene budu u sobi, onda položi ruke na dečaka i reci: 'Ovako govori Gospod, isceljen si.'"*

Iznenada se scena promenila. Sada se činilo da stoji na ulici i gleda kroz prozor prodavnice mešovite robe. Veliki, karakterističan sat visio je na zidu prodavnice. Bill je čuo škripav zvuk u ritmu. Okrenuvši se da bi pronašao izvor, video je medicinsku sestru kako gura čoveka u invalidskim kolicima sa

škripavim točkovima. Biblija je ležala čoveku u naručju. Anđeo je rekao: *"Zapazi vreme."* Bill je ponovo pogledao na sat, primetivši da je deset minuta do tri sata. Onda je anđeo rekao: *"Reci čoveku da ustane i hoda."* U tom trenutku vizija je prestala i Bill se vratio u svoju sobicu.

Kao većina njegovih vizija, i ova je ostavila snažne utiske na njegov mozak. Kao i ostala sećanja, Bill je znao da i ova mogu izbledeti s vremenom, te je odmah zapisao svaku scenu u svoju beležnicu s vizijama.

Posle tri dana, dok je čitao svoju poštu, jedno pismo ga je dotaklo drugačije od drugih. Čovek iz Denvera u Coloradu, koji je umirao od tuberkuloze, hteo je da Bill doleti u Denver i pomoli se za njega. Iako je ovo pismo nalikovalo desecima drugih pisama koje je Bill pročitao u protekla tri dana, ovog puta Duh Svet u njemu je rekao: *"Idi."*

Odleteo je u Denver, uzeo taksi do kuće čoveka i molio se za njega. Pošto je Bill imao nekoliko sati pre polaska sledećeg aviona za Louisville u Kentuckyju, odlučio je prošetati gradom. Nakon šetnje kroz desetke blokova u stambenoj četvrti, čuo je kako se otvaraju vrata i video čoveka s aktovkom gde izlazi iz bele kuće. Čovek u kući je rekao: "Doviđenja, doktore."

"Nije li ovo čudno?" pomislio je Bill. "Kao da sam ga video negde pre." Doktor je prošao kroz vrata na beloj drvenoj ogradi, ušao u sivu Ford limuzinu i odvezao se. To je spojilo sinapsu u Billovom mozgu. Otišao je preko i otvorio vrata. Na zemlji je ležala motika uz cvetnu gredicu, baš kao što je video u viziji pre nekoliko dana. Prišao je vratima i pokucao. Mlada žena je otvorila vrata samo toliko da može proviriti. Nosila je smeđi kaput, baš kao što je anđeo rekao. Oči su joj bile crvene i vlažne.

"Zdravo," rekao je Bill dok je skidao šešir. "Imate li bolesnog malog dečaka?"

Podigla je jednu obrvu i namrštila se. "Da, imam. Jeste li vi doktor?"

"Ne, gospođo. Ja sam propovednik. Zovem se Branham."

"Ne verujem da vas poznajem, g. Branham."

"Ja sam stranac u gradu. Moja služba je da se molim za bolesne, a Gospod me je uputio u vaš dom. Mogu li videti vašeg sina?"

Na trenutak je razmišljala i onda, kao da kaže: "Zašto da ne?" slegnula ramenima i širom otvorila vrata. Pratio ju je u spavaću sobu gde je mali dečak ležao i drhtao pod slojem pokrivača. Bill je bacio šešir na navlaku za krevet ispod nogu dečaka. Umesto da ga majka premesti na vrh televizora, sela je na stolicu pored kreveta. Bill je pomislio: "Ne smem ni jednom rečju spomenuti viziju. Moraću čekati dok sve ne sedne na svoje mesto." Tako je pitao majku: "U čemu je problem s vašim sinom?"

"Ima upalu pluća. Doktor kaže da je jako ozbiljno."

Nekoliko minuta su razgovarali o stanju u kojem je dečak, a onda je majka uzela Billov šešir i stavila ga na vrh televizora. Bill je pomislio: "Dobro, deo je rešen, ali i dalje se ne mogu moliti za dečaka." Uskoro je starija žena odevena u crveni džemper ušla u sobu i sela. U isto vreme, majka je ustala i napustila sobu! Bill je strpljivo čekao i razgovarao s bakom dok se konačno majka nije vratila i sve bilo na istom mestu kao u viziji.

Bill je rekao: "Ustanite, obe." I on je ustao. Prišavši vrhu kreveta, položio je ruke na dete i rekao: "Ovako govori Gospod: 'Isceljen si.'"

Dečak je pozvao majku i raširio ruke. Ona je sela na rub kreveta i uzela ga. Stavila je obraz njemu na čelo. Iznenađeno je pogledala: "Više nema temperaturu."

Vrativši se na ulicu, Bill je uzalud tražio taksi. Bio je malo zabrinut jer je propustio let te se žustro zaputio prema centru grada. Tražio je prometnije raskršće kako bi mogao pronaći taksi. Konačno je došao do reda prodavnica. Ovo se nije činilo kao neko posebno mesto da čeka taksi. Ušao je u prodavnicu mešovite robe da kupi nešto slatko. Dok je plaćao na blagajni, zapazio je karakterističan sat na zidu. Bilo je deset minuta do tri sata. Znao je da je na pravom mestu u pravo vreme. Čim je izašao iz prodavnice, čuo je škripav zvuk koji je očekivao. Medicinska

sestra je gurala čoveka u invalidskim kolicima po pločniku. Baš kao u viziji, čovek u invalidskim kolicima imao je Bibliju u krilu.

Prišavši invalidu, Bill je pitao: "Verujete li tu Knjigu?"

Čvrstim glasom, čovek je odgovorio: "Da, sigurno, verujem."

"Dobro, jer ta Knjiga sadrži reči večnog života. Jeste li ikada pročitali u njoj kako je Isus lečio bolesne?"

"Mnogo puta."

"Verujete li da On može učiniti isto danas?"

"Da, sigurno, verujem."

"Onda u ime Gospoda Isusa Hrista, ustanite, jer ovako govori Gospod: 'Isceljen si.'"

Pomerivši težinu prema napred i uhvativši se za naslone za ruke na invalidskim kolicima, čovek je pokušao ustati. Prestrašena, medicinska sestra je stavila ruku na njegovo rame i gurnula ga nazad. Protestovala je: "Ne možete ustati. Ozledićete se."

"Ustanite," insistirao je Bill. "Držite me za reč."

"Ko si ti?" pitao je čovek.

"To nije važno. Ustanite, gospodine, u ime Gospodnje."

Čovek je gurnuo ruku medicinske sestre sa svog ramena i ustao. Onda nije samo zakoračio, potrčao je. U tom trenutku, taksi je skrenuo na uglu i krenuo prema njima. Bill mu je mahnuo i uskoro je jurio prema aerodromu.

Sledećeg dana stao je u gradsku biblioteku u Jeffersonvilleu da pročita denverske novine. Pronašao je članak koji je tražio: "Tajanstveno isceljenje čoveka na ulici." Niko u Denveru nije znao šta se zaista dogodilo. Bill nije video smisao u tome da im kaže.

NAKON njegove kampanje u junu 1955. u Švajcarskoj, William Branham je proveo gotovo šest nedelja kući sa svojom porodicom. Jedino što je propovedao bila je kampanja za vikend u

Campbellsvilleu u Kentuckyju i nekoliko propovedi u nedelju ujutro u svojoj crkvi. Orman Neville, koji je bio asistent pastora u Branhamovom šatoru, rado je prepuštao Billu da se obrati zajednici. Iako je Bill pokušao da se povuče sa pozicije pastora kada je počeo s punim radnim vremenom evanđeliste 1946., njegova zajednica mu to nije dopuštala. I dalje su ga smatrali svojim pastorom, iako je u Jeffersonvilleu propovedao povremeno. Tokom godina Bill je prihvatio takav aranžman kao rezultat njihove ljubavi i poštovanja prema njemu. Trenutno, kako je počeo više naglašavati učenje, to je značilo da ima propovedaonicu s koje može naučavati u dubinu. Tokom njegovih kampanja lečenja verom, iako je sada naučavao više doktrine, i dalje se osećao sputanim po pitanju toga šta sme reći i koliko duboko može ulaziti u određene teme. Kući u Branhamovom šatoru, mogao je temeljno naučavati doktrinu koliko mu je vreme dopuštalo.

U nedelju, 24. juna 1955., naučavao je o demonologiji. Koristio je mnoge citate iz Pisma kako bi objasnio kako demonski duhovi mogu uticati na živote ljudi, a ilustrovao je pojedinosti primerima iz vlastitih iskustava borbe s demonima u njegovim molitvenim službama. Nazvao je tu propoved "Zavodljivi duhovi".

Pre nego što je pristupio temi, održao je kratku propoved posvećenja. Pomolio se za nekoliko beba i posvetio ih za Gospoda. Nije verovao u krštavanje novorođenčadi. Umesto toga, naučavao je da su duše dece sigurne u Hristu dok ne postanu dovoljno stari da mogu biti odgovorni za vlastite odluke. Apostol Petar je rekao: *"Pokajte se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oproštenje greha i primićete dar – Svetoga Duha."* [211] Krštenje je svestan javni čin novoobraćenika kojim svedoče da su se okrenuli od svojih greha da slede Isusa Hrista. Pošto se bebe ne mogu pokajati, ne bi ih trebalo krštavati. Ipak, Bill je poticao hrišćanske porodice da dovedu svoju decu u crkvu da se propovednik pomoli za Božije blagoslove na tim mladim

[211] Dela 2:38

životima. Citirao je iz Marka 10:13–16 gde je Isus rekao: *"Pustite dečicu da dolaze k meni i ne prečite im jer takvih je kraljevstvo Božije... Zagrlivši ih polagao je ruke na njih i blagosiljao ih."* Jedna od beba koju je Bill posvetio za Gospoda tog jutra bio je njegov vlastiti sin, Joseph.

IAKO je William Branham uzeo letnji predah od užurbanog evanđelističkog rasporeda, vreme kod kuće bilo mu je sve samo ne odmor. Ljudi od izvan grada zaustavljali su se kod njega kući u sve sate tražeći molitve. Pošto je imao vizije, mnogi su misli da je prorok i verovali su ako budu sedeli u njegovom dnevnom boravku i razgovarali s njim o svojim problemima, da će Bog dati svom proroku "ovako govori Gospod" izričito za njih. Bili su u pravu, ali u svojoj želji da čuju poruku od Boga, nisu shvatali koliko su naporni takvi intervjui za glasnika.

Većina ljudi u njegovoj zajednici je razumela, te kako bi mu umanjili teret, neki od njih pokušali su pomoći svom pastoru kako god su mogli. Jednog dana u septembru, Banks Wood koji je živeo pored, kosio je Billov travnjak. Rano sledećeg jutra Banks i njegova supruga prešli su granicu svog poseda da sakupe pokošenu travu u Billovom dvorištu pre nego što sunce postane prejako. Oko deset sati Bill je izašao zahvaliti svojim komšijama. Dok su razgovarali, dovezli su se Leo Mercer i Gene Goad. Bill je u šali zvao Lea i Genea svojim "učenicima". Poput Banksa Wooda i Willarda Collinsa, Leo i Gene preselili su se u Jeffersonville kako bi bili blizu Williamu Branhamu i njegovoj službi. Kada bi Bill putovao, Leo, Gene i Banks često su išli s njim snimati njegove propovedi na kasete. Kasnije su umnožavali snimke i nudili ih za minimalnu cenu sve većem broju ljudi koji su tražili kopije.

Leo, Gene i gđa. Wood stajali su u dvorištu i razgovarali s Billom. Uskoro je Banks spustio grablje i pridružio im se. Razgovor je skrenuo na lokalno ubistvo koje se dogodilo pre nekoliko dana. Mlada žena je ugušila svoju novorođenu bebu u

plahti, zavezala snop žicom i bacila mrtvu bebu s mosta u reku Ohio. Bill je iskoristio ovu tragediju za ilustraciju pada moralnih vrednosti koji je posmatrao dok je putovao širom Severne Amerike. Godinu za godinom činilo se da je sve gore i gore. Nažalost, taj pad morala takođe se uvlačio u crkve.

Ovakvo klizanje bilo je posebno uočljivo među ženama. Billa je čudilo koliko je hrišćanki odbacivalo žensko nasleđe i prihvatalo muška svojstva, kao šišanje kose, oblačenje pantalona i čak propovedanja Evanđelja s propovedaonice – a sve je u suprotnosti s Božijom Reči. [212] Svake godine sve više hrišćanki naginjalo je u pogrešnom smeru. Kopirale su slabe svetske stilove. Pokušavale su izgledati privlačno tako što su se šminkale i odevale u nedoličnu odeću, poput uskih, oskudnih sukanja ili kratkih pantalona, pa čak i kupaćih kostima što zaista nije ništa drugo već donje rublje u boji. Ovaj pomak u vrednostima takođe je uticao na decu. Umesto da su majke učile svoju decu pobožnosti i pristojnosti, učile su ih bezbožnosti i nepristojnosti svojim primerom. Najgore od svega, mnogi hrišćani nisu znali da takve stvari vređaju Duha Svetog.

Do nedavno nije govorio mnogo o tome u svojim propovedima. Smatrao je da je dužnost pastora ispravljati svoje zajednice. Ali previše pastora nije propovedalo protiv svetovnosti i telesnosti. Bill je osećao da to neko mora učiniti. Ako pastori neće propovedati protiv toga, onda on hoće. Ljudi moraju znati razliku između ispravnog i pogrešnog. Crkveni standardi moraju se podići ukoliko hrišćani žele biti Nevesta Isusa Hrista.

Dok je govorio, Bill je primetio ženku oposuma kako skreće kroz njegova vrata i gega se šljunkovitim puteljkom prema njegovoj kući. To je bilo čudno. Iako su oposumi uobičajeni u južnoj Indiani, vrebaju noću i nikad ne putuju tokom dana osim ako ih nešto ne uznemiruje. Tokom dana praktično su slepi. Zato, zašto je ova ovde? Oposumi obično beže od ljudi. Ima li ova besnilo? Pomno ju je posmatrao. Iz daljine je izgledala normalno.

[212] Upućuje na 1. Korinćanima 11:1–15;
Ponovljeni zakon 22:5; 1. Timotejevu 2:9–15

Malo veća od mačke, imala je grubu, sivkasto belu dlaku koja joj je prekrivala telo, fino belu dlaku na licu, izduženu njušku, male uši bez dlake i rep bez dlake kao šišmiš.

Kada se približila, Bill je primetio da šepa i vuče prvu nogu. Bill je prišao pogledati iz blizine. Životinja nije stala kada joj je prišao, već je toliko sporo hramala da ju je Bill mogao lako proučavati. Gadna rana joj je izobličila bok, što on nije video iz udaljenosti. Možda ju je udario auto, ili ju je možda izgrizao pas. Šta god da se dogodilo, rame joj je bilo unakaženo i krvavo od rane koja se protezala skroz do njenog uha. Noga je verovatno bila slomljena. Zelene muve su letele oko otvorene rane i crvi gmizali po rozom mesu.

Pomoću ručke od grablji, Bill je gurnuo ženku oposuma na bok kako bi mogao videti opseg njenih ozleda. Obično bi se u takvim situacijama oposum bacio i pravio da je mrtav, ali ova je zarežala i ugrizla ručku grablji. Tada je Bill video da je to majka koja pokušava zaštiti svoje bebe. Oposumi, kao kenguri, nose mlade u torbi ispred stomaka. Ova majka je bila toliko slaba da joj mišići na stomaku nisu mogli držati zatvoren torbu. Bill je izbrojao osam malih beba kako se vrpolje u njenoj torbi.

"Gene, Leo, dođite ovde i pokazaću vam lekciju. Vidite ovu majku oposuma. Možda je ona nema životinja, ali je ja smatram pravom damom. Ona ima više majčinstva u sebi od mnogih današnjih žena, a pogotovo od one koja je neki dan bacila svoju bebu u reku. Ta žena je svoju bebu smatrala teretom i ubila ju je da može trčkarati po kafanama i zabavljati se. Zapazite ovu majku oposuma. Njoj je verovatno ostalo samo još nekoliko sati života, a ipak će potrošiti zadnje atome snage da bi zaštitila svoje bebe."

Čim je Bill maknuo ručku grablji, majka oposum se uz napor okrenula na noge i hramala ostatak puta do Billove kuće gde se srušila pored stepenica za verandu.

Gđa. Wood je rekla: "Brate Branhame, trebao bi je ubiti i rešiti pitanje. Moraćeš ubiti i te bebe. Tako su malene. Nećeš ih moći sam hraniti."

Bill je zatresao glavom. "Sestro Wood, ne mogu to učiniti."

"Zašto?" pitala je. "Ti si lovac. Ubio si mnogo divljači."

"Da, lovac sam, ali samo ubijam ono što mogu jesti ili iskoristiti nekako drugačije. Ili, nekad sam ubio životinje koje su uništavale druge životinje. Nikad nisam ubio samo da ubijem."

"Ovo ne bi bilo besciljno ubijanje. Taj oposum će svejedno umreti, a tada će sve te bebe umreti od gladi. Humano bi bilo ubiti ih."

"Znam da si u pravu, sestro Wood, ali iz nekog razloga ne mogu sebe naterati na to."

"Neka ih onda Banks odnese i ubije."

"Ne," rekao je Bill, "pustimo ih za sada tamo gde jesu."

Ceo dan je majka oposum ležala pored verande i pržila se na julskom suncu. Svi koji su došli na intervjue i molitvu primetili su je i pitali za nju. Nekoliko puta tokom dana Bill ju je dotaknuo štapom kako bi proverio je li još uvek živa. Svaki put bi zarežala, ali nije se pokušala micati, čak ni kada je Bill stavio nešto hrane i vode pored nje. Jednom joj je polio vodu preko rane kako bi rasterao muve, ali su se odmah vratile.

Te večeri Banks Wood je pokucao na njegova vrata i rekao: "Brate Branhame, dovoljno si služio za danas. Zašto mi ne dopustiš da te odvedem na vožnju da se malo opustiš?" Bill je rado prihvatio.

Proveli su nekoliko sledećih sati vozeći se po selima. Divili su se šumi i poljima kukuruza, farmama i stajama, a celo vreme su razgovarali o dobroti Božijoj. Kada se Bill vratio kući u jedanaest sati, malo je gurnuo ženku oposuma da bi proverio je li već umrla. Ona je tužno zarežala i zadrhtala.

To režanje ga je progonilo celu noć. Satima je šetao i razmišljao o njoj. Kasnije se to režanje čak prelilo u njegove snove. Rano sledećeg jutra izašao je na verandu ponovo gurnuti ženku oposuma nogom. Ovog puta joj se trznula zadnja noga, ali se nije micala. Nije niti otvorila oči. Bill je znao da će uskoro umreti. Vratio se u kuću i seo u svoju sobicu. Dok je trljao lice,

razmišljao je: "Bilo kako bilo, nešto ću morati učiniti s tom ženkom oposuma danas. Šta da radim?"

Od nikuda, glas mu je rekao: *"Juče si je nazvao damom i koristio za propoved. Pohvalio si je da je prava majka."*

"Da, tako je," odgovorio je Bill. "Šta s tim?"

"Leži na tvom pragu poput dame i strpljivo čeka svoj red za molitvu."

"Pa, nisam znao. Ja–" Bill se ukočio. Gledao je po sobi i pitao se: "Šta se događa? S kim razgovaram? Nekome sam odgovarao."

Jasno je čuo glas: *"Poslao sam je k tebi kući po molitvu. Sada već leži pred tvojim vratima gotovo dvadeset i četiri sata, a ti se još nisi molio za nju."*

Bill je pognuo glavu i pomolio se: "Dragi Bože, jesi li je Ti poslao k meni? Oprosti svom glupom sluzi što nije razumeo." Sada je mogao jasno videti. Ženka oposuma je mogla doći samo iz komadića šume udaljenog oko 150 m uz ulicu. Da bi došla do njegove kuće, morala se dovući pored četiri druge kuće koje su bliže putu od njegove i sve bez ograda. Njegovo dvorište je bilo jedino u kvartu koje je imalo ogradu, a ipak je hramala njegovim puteljkom i odbila stati dok nije stigla do njegovih vrata. Mora da ju je Bog vodio.

Odšetao je napolje, stao pored majke oposuma, podigao ruke u vazduh i pomolio se: "Nebeski Oče, znam da Ti vodiš Svoju decu da se moli za njih kada su bolesni. Takođe znam da se brineš i za vrapce. [213] Tvoj Duh Sveti je doveo ovu nemu životinju ovde da se pomolim za nju. Oprosti mi što sam bio previše glup da to shvatim. Molim Te, Nebeski Oče, u Isusovom imenu, isceli ovu hrabru majku."

Čim je spomenuo Isusa, majka oposum je podigla glavu i pogledala Billa u oči. Minutu kasnije se prevrnula, pokupila svoje bebe i vratila ih u torbu. Tada je stala na noge i napravila nekoliko klimavih koraka. Sa svakim korakom činilo se da postaje sve jača te je jurnula niz puteljak bez da je i malo šepala.

[213] Upućuje na Mateja 10:29–31; Luku12:6–7

Kada je stigla do dvorišnih vrata, stala je pored jednog od stubova u obliku piramide i ponovo pogledala Billa, kao da želi reći: "Hvala vam, ljubazni gospodine." Onda je skrenula levo i odjurila niz ulicu prema sigurnosti šume.

Kada je kasnije ispričao ovu priču, Bill je rekao: "Ako Bog toliko brine da se sažalio nad priprostom ženkom oposuma, razmislite koliko više On brine za Svoje sinove i kćeri koji su u potrebi. Sotonina snaga je ograničena. Božija snaga je neograničena."

Poglavlje 73

Anđeo fotografisan u Švajcarskoj

1955.

DR. ADOLPH GUGGENBUHL smatrao je kampanje lečenja verom Williama Branhama u Zurichu u Švajcarskoj fenomenalnim uspehom. Brojnost mnoštva ga je impresionirala, kao i uzbuđenje i poštovanje koje je video na licima svih tih ljudi koji su čuli natprirodno pronicanje i videli Isusa Hrista kako leči bolesne i čini ostala čuda. Čim je završila kampanja u Zurichu, dr. Guggenbuhl je zamolio Williama Branhama da mu dopusti neposredno organizovanje nove kampanje u Evropi tog leta. Kada je Bill pristao da će se vratiti, dr. Guggenbuhl je organizovao dve nedelje sastanaka sredinom avgusta 1955. – prve nedelje u Karlsruhu u Nemačkoj, a druge nedelje u Lausannu u Švajcarskoj. Međutim, kada su vođe Švajcarske reformatorske crkve saznale za taj plan, učinile su sve što su mogle da spreče održavanje tih sastanaka. Kada su napori u Švajcarskoj propali, preplavili su nemački parlament pritužbama i pritisnuli tu vladu da zabrani Williamu Branhamu ulaz u Nemačku. Dr. Guggenbuhl se odvezao u Bonn da uloži svoj prigovor. Nije pomoglo. Uticaj Švajcarske reformatorske crkve zatvorio je i zaključao vrata. Dr.

Guggenbuhl se molio o tome šta sledeće poduzeti i Bog mu je pokazao kako slomiti katanac.

Nakon poraza Nemačke u Drugom svetskom ratu, država je podeljena u četiri sektora. Svaki sektor je bio pod nadzorom jedne savezničke vojske: američke, engleske, francuske ili ruske. Grad Karlsruhe je bio u američkoj okupiranoj zoni. Dr. Guggenbuhl je odlučio izneti svoj slučaj direktno američkom pukovniku koji je bio zadužen za taj okrug.

Sekretar je uveo dr. Guggenbuhla u kancelariju načelnika. Pukovnik ga je pristojno pozdravio i onda seo iza svog stola da ga posluša. Dr. Guggenbuhl je objasnio: "Predstavljam američkog evanđelistu koji veruje da Bog hoće da propoveda ovog meseca u Nemačkoj. Ali Reformatorska crkva se protivi njegovoj doktrini te su uverili vladu da mu uskrate ulaz. Moj argument je ovaj: Ako su dopustili Billyju Grahamu da dođe i propoveda, zašto ne može i ovaj drugi čovek?"

Pukovnik se naslonio u svojoj stolici i pitao: "Šta imaju protiv tog čoveka?"

"On se moli za bolesne i ima rezultate – velike rezultate – veličanstvene rezultate. Mislim da Reformatorskoj crkvi nije ugodna ideja natprirodnog Boga koji ljudi mogu videti na delu."

"'Moli se za bolesne,' kažete. Ko je taj evanđelista?"

"Zove se William Branham."

"Brat Branham!" zaljuljao se pukovnik na stolici. "Moja majka je isceljena na Branhamovom sastanku u Virginiji. Ustala je iz invalidskih kolica. Recite bratu Branhamu neka dođe. Ja ću se lično založiti da dođe."

Iako Reformatorska crkva nije sprečila Billu ulaz u Nemačku, onemogućili su mu korištenje stadiona u državnom vlasništvu u Karlsruhu. To nije zaustavilo dr. Guggenbuhla. Iznajmio je teren od poljoprivrednika i sagradio veliki, pravougli, drveni okvir, a onda ga pokrio svetlim, prozirnim platnom. Ovako improvizovana katedrala mogla je sakriti hiljade ljudi od sunca i kiše, ali bilo je pitanje može li izdržati oluju.

U četvrtak, 11. avgusta 1955., Bill i Billy Paul Branham, Fred Bosworth i Miner Arganbright ukrcali su se na avion u New York Cityju i odleteli u Karlsruhe u Nemačkoj. Započeli su kampanju lečenja verom u petak uveče. Hiljade ljudi ispunile su improvizovanu katedralu, a hiljade su još stajale napolju i gledale kroz otvorena vrata. Sedamdeset i sedam autobusa uz stotine automobila čekali su na parkiralištu. Sledeća dva dana otvorila su oči Nemaca za natprirodno.

U nedelju popodne Bill je ponudio večnost svim muškarcima, ženama i deci koji prihvate krvnu žrtvu Isusa Hrista kao pomirenje za svoje grehe. Hiljade ljudi su prihvatile. Te noći Isus je ponovo dokazao da je živ: najpre kroz Svoje savršeno pronicanje, a onda i kroz Svoja snažna čuda.

Nakon propovedi, odred nemačke policije otpratio je Billa i Billyja Paula u njihov auto. Komunistički teroristi su zapretili da će ubiti američkog evanđelistu, pa je vlada dodelila odred policajaca da ga čuvaju. Kako se Bill približavao crnoj limuzini koja ga je prebacivala na sastanke i s njih, drugi auto je skrenuo s ulice na parkiralište. Išao je direktno prema evanđelisti i njegovom sinu. Bill je uskočio na zadnje sedište, ali je Billy Paul i dalje bio na putu fanatika. U pravi čas, Bill je povukao svog sina da ne bude ozleđen.

Sledećeg jutra vođa duhovnog kulta tražio je susret s američkim evanđelistom. Dr. Guggenbuhl mu je odbio intervju. Uvređeni vođa kulta je rekao Guggenbuhlu: "Danas ćemo ja i moji sledbenici baciti urok na Branhamov sastanak. Prizvaćemo toliko veliku oluju da će oduvati celo mesto. Pokazaćemo mu našu silu." Kada je dr. Guggenbuhl rekao Billu za ovu pretnju, Bill nije bio zabrinut pošto je znao da snaga Isusa Hrista može nadvladati bilo koji urok neprijatelja.

Te noći Fred Bosworth je propovedao o veri i isceljenju u Isusovom imenu, polažući temelje za red za molitvu koji će uslediti. Celi dan je nežni povetarac rasterivao kumuluse po nebu, malo otkrivao i malo sakrivao sunce. Uskoro nakon što se Bill popeo stepenicama na binu i pozdravio svoje slušateljstvo,

povetarac se pojačao, uvlačio platno prema unutra na drvenom okviru, a onda ga izbijao prema napolje kao jedro – uvlačio ga i izbijao poput zadihanih ogromnih pluća. Gromovi u daljini upozoravali su mnoštvo da dolazi lošije vreme. Bill je nastavio govoriti na temu vere i isceljenja, ispričavši priču o slepom Bartolomeju koji je sedeo pored puta u Jerihonu i dozivao Isusa da se zaustavi i isceli ga. [214] Uskoro je zbog snažnog vetra gomili postalo teško čuti ga, čak i uz pomoć zvučnika. Gromovi su se približavali, tutnjili kao da dolazi vojska s topovskom paljbom i eksplozijama granata. Vetar je nemilosrdno navlačio građevinu od platna koja nije sagrađena da može izdržati takav napor. Kovitlao se oko rubova vrata i pretio da će podići građevinu poput zmaja.

Bill je znao da ovo nije obična oluja. Otkako je odjeknuo prvi grom, molio se Gospodu da mu pokaže šta da uradi. Sada je video malu tamnu senku kako plovi iznad gomile od nekoliko hiljada ljudi. Posmatrao je tu senku dok nije video kako se spušta na grupu od petnaest ljudi koji su sedeli u redu. Oni su usmerili pera prema njemu i izgovarali reči koje on nije mogao razumeti. (Kasnije je saznao da su pevali: "U ime Oca, Sina i Duha Svetoga, pozivamo oluju da te uništi.") Onda je zapazio drugi red ljudi s druge strane prolaza kako čine istu stvar – verovatno je trideset ljudi sve zajedno mahalo perom i pevalo. Dok je Bill posmatrao te ljude i njihovo čudno ponašanje, vizija je razderala zastor među dimenzijama i otkrila vođu ovog kulta kako se klanja odrešenim đavolima oko sebe.

Okrenuvši se prema svom prevodiocu, Bill je rekao: "Brate Lowster, nemoj ovo prevoditi." Onda je pognuo glavu i pomolio se: "Gospode Bože, Stvoritelju neba i zemlje, ja sam na nemačkom tlu u ime Isusa Hrista. Ti si me poslao ovde zbog spasenja ovih ljudi. Sotono, zapovedam ti u Isusovom imenu da odeš odavde." Podigavši glavu, pogledao je vođu kulta i nežno rekao: "Dete đavolsko, kao što su se Janes i Jambres suprotstavili

[214] Upućuje na Marka 10:46–52

Mojsiju, tako i ti imaš silu da činiš čuda. [215] Ali, ti ne možeš dotaknuti natprirodnog Boga. Pošto si pokušao uništiti ovu propoved, moraćeš platiti cenu."

Odjednom je Bill video Vatreni Stub ispred sebe, upravo iza ruba bine kako lebdi iznad žene koja je bila pričvršćena pojasevima za nosila hitne pomoći. U viziji je unapred video nešto čudesno. "Tamo," govorio je i pokazivao, "žena koja leži tamo pričvršćena za krevet – ima tuberkulozu i kičma joj je izjedena na dva dela. Neka neko otkopča pojaseve."

Čovek čudnog izgleda koji je sedeo u prvom redu ustao je i prigovorio: "Ne smete to učiniti! Ja sam njen doktor. Mora ostati potpuno imobilizovana ili može umreti."

"Otkopčajte je," insistirao je Bill, "jer ovako govori Gospod: 'Ona je isceljena.'"

Neko je otkopčao remenje i žena na nosilima je ustala potaknuta verom. Auditorijum je ispunio kolektivan uzdah dok je ona bosa hodala prolazom posutim piljevinom. Ovo prvo čudo na kampanji u Karlsruhu upalilo je vatru iščekivanja u hiljadama srca i razbudilo mnoge sumnjivce, ali ne sve...

Prošlo je deset minuta otkako je Bill ukorio vođu kulta koji je urokom dozvao oluju. Za to vreme, vetar se stišao u povetarac, a oblaci isparili, omogućivši da zalazak sunca poljubi improvizovanu katedralu za laku noć. Bill je završio svoju propoved i onda prozvao petnaest brojeva molitvenih kartica. Dok se tih petnaest ljudi poređalo u red njemu s desne strane, Bill je primetio da se čovek koji ga je izazvao nagnuo prema napred na svojoj stolici. "Brate Lowster, pogledaj tog čoveka tamo. Vidi kako mu je glava napred i kako mu ruke labavo vise. Nešto mu se dogodilo. Pošalji nekoga tamo preko da proveri u čemu je problem." Kada su proverili, otkrili su da se vođa kulta ne može micati. Grupa portira morala ga je izneti iz zgrade. Bill nikad nije saznao šta mu se dogodilo.

Dok su svi na bini posmatrali završetak drame, portir je doveo slepu devojčicu uz stepenice na binu i pustio je samu. To je

[215] Upućuje na Izlazak 7:11–1 i 22:2. Timotejevu 3:8

bila greška. Nestašna, slepa devojčica je lutala u potrazi za Amerikancem. Bill ju je primetio baš u trenutku kada je skoro zakoračila s ruba bine. Zgrabio ju je i povukao unazad.

Ona je rekla na nemačkom: "Želim sresti čoveka koji će se moliti za mene."

G. Lowster je rekao: "On te drži za ruku."

Devojčica je zagrlila Billa toliko toplo da mu se srce otopilo od sažaljenja. Izgledala je tako nevino u svojoj haljinici na cvetiće i s dugim pletenicama. Imala je oko osam godina, isto kao i njegova kćer, Becky.

Odjednom je vizija smanjila ovu devojčicu do veličine novorođene bebe. Bill je video kako je majka ljulja u naručju. Majka joj je bila visoka, mršava i plava. Otac joj je bio krupan i tamne kose. Sledeće je Bill video doktora kako se naginje nad bebom, pregleda joj oči i govori da je slepa. Kada ga je vizija napustila, Bill je ispričao auditorijumu šta je video dok je pregledao njihova lica u potrazi za roditeljima. Video je majku devojčice kako sedi nekoliko redova iza. Bill je rekao: "Naravno da ja nemam silu da iscelim nju. Isus Hrist je jedini Iscelitelj."

Pogledao je na slepu devojčicu koja ga je još uvek očajnički držala. Dok je posmatrao, kao da se razdvojila u dve devojčice. Njena bliznakinja je bila kao senka, zakoračila s ruba bine, skakutala kroz vazduh i pokazivala na razne predmete. Sada je Bill znao šta će se dogoditi. Pomolio se: "Nebeski Oče, ostavio sam svoju kćer Becky da plače za mnom kući kako bih došao ovde i molio se za ovo dete. Molim te isceli je u Isusovom imenu." Nežno je podigao njeno lice sa svog ramena. Pogledala je preko njega i buljila prema plafonu. Onda je rekla nešto na nemačkom. Lowster je preveo: "Brate Branhame, pita šta su te okrugle stvari iznad nas." Mogla je videti električne lampe. Bill joj je stavio dva prsta ispred lica. "Koliko sam prstiju podigao?" pitao je preko prevodioca.

"Dva," odgovorila je podigavši svoja dva mala prsta.

Njena majka je povikala i potrčala prema bini toliko brzo da je izgubila cipelu na stepenicama. Uskoro je davila svoju kćer poljupcima. Devojčica je pitala: "Jesi li ti moja mama?"

"Da, draga," odgovorila je.

Dok je milovala majku svojim malim rukama po licu, devojčica je samo ponavljala: "O, mama, tako si lepa... tako lepa."

Kasnije je portir doveo čoveka srednjih godina na binu. Kada je Bill postavio pitanje tom čoveku preko prevodioca na nemački, čovek je odgovorio tako što je pokazivao znakove rukama. Trebalo je nekoliko minuta da se nađe neko ko zna tumačiti znakovni jezik, te je konačno Bill saznao da je ovaj čovek rođen gluv i nem. Nakon što se molio za njegovo isceljenje, Bill je znao da nekad gluvonem čovek sada može čuti i govoriti. Pošto čovek nikad pre nije čuo ili izgovorio reč, bilo koji jezik bio je jednako dobar da bi se testirao njegov sluh. Bill je šapnuo svom prevodiocu na nemački i rekao mu neka kaže prevodiocu na znakovni jezik da kaže čoveku neka ponovi ono što čuje da je Bill rekao. Onda je Bill rekao: "Mama."

Čovek je promrmljao nešto što je zvučalo kao "mama".

Bill je rekao: "Volim Isusa."

Čovek je rekao nešto nerazgovetno što je zvučalo kao: "Vo-vim-Isusa."

Bill je rekao: "Slava Gospodu."

Malo jasnije čovek je rekao: "Sla-va-Gos-podu."

Iako su olujni oblaci napolju iščezli, vazduh unutar platnene zgrade grmeo je proslavljanjem Isusa Hrista. Te noći Bog je učinio više od utišavanja oluje. Takođe je utišao uspeh kritičara.

Nakon deset dana u Nemačkoj, Branhamov tim je otputovao 320 km južno od Karlsruha u Lausanne u Švajcarskoj, grad smešten na severnoj obali jezera Geneva, blizu istočne francuske granice. Hiljade ljudi iz francuskog govornog područja ispunilo je ogromnu arenu kako bi slušali čoveka koji je tvrdio da anđeo Božiji stoji pored njega dok se moli za bolesne. Do kraja te nedelje čak su i neki propovednici iz državne crkve bili gotovo

uvereni da je to istina. U nedelju ujutro, 27. avgusta 1955., oko četrdeset propovednika iz raznih denominacija okupilo se u sali za svečanosti luksuznog hotela u Lausannu kako bi doručkovali s evanđelistom koji je došao u posetu. Bill je sedeo na čelu stola s Guggenbuhlom, Bosworthom, Arganbrightom i još jednim čovekom koji se ponašao kao glasnogovornik i prevodioc švajcarskim propovednicima.

Nakon doručka, glasnogovornik je rekao: "Mi znamo da se nešto natprirodno događa na vašim sastancima, ali nismo sigurni o čemu se radi. Ne razumemo kako možete videti vizije. Možete li nam dati naučno obrazloženje kako to deluje?"

"Ne mogu to objasniti jer je to Bog, a Boga ne možete objasniti. Morate Mu verovati. Mogu vam dati mnogo citata iz Pisma o vizijama, ali većinu ih već znate. Što se tiče naučnog obrazloženja, ja ga nemam. Najbliža stvar su slike anđela Gospodnjeg koje su fotografisane, što naučno dokazuje da je On stvaran."

"Gospodine Branham, imamo profesionalnog fotografa s nama danas. Ako taj anđeo dođe ovde ovog jutra, možemo li ga pokušati fotografisati?"

"Možete ako ne budete koristili blic. Pod pomazanjem vidim anđela Gospodnjeg kao blještavo svetlo. Ako posmatram anđela kada neko opali blic, zbunim se, a to čak može prekinuti viziju. Zbog toga ne dopuštam ljudima da slikaju s blicom za vreme mojih sastanaka."

Fotograf je uverio Billa da blic neće biti potreban jer su visoki prozori u sali za svečanosti puštali obilje sunčeve svetlosti u prostoriju. Dok je on stavljao svoj fotoaparat na tronožac, glasnogovornik je rekao: "Gospodine Branham, dajte znak fotografu ako vidite anđela."

"Daću vam do znanja ako on dođe."

"Hvala. Neki od nas nameravamo odneti vašu poruku u naše crkve, ako uspemo dokazati da to nije vračanje."

"Vračanje?" Bill je bio u šoku. "Braćo, zaista! Vračanje? To je suludo. Potpuno je nemoguće da demon ima ikakve veze s

božanskim isceljenjem. Celo Pismo je protiv toga. Sam Isus je rekao: 'Kada bi Sotona mogao izbacivati Sotonu, kraljevstvo bi mu se razdelilo i ne bi moglo opstati.' [216] Vidite? On to ne može. Isceljenje dolazi samo od Isusa Hrista."

"Pa, vaše pronicanje je deo koji nas muči. Neki od naših vođa kažu da je to trik. Oni misle da vi tokom dana obilazite gradom i razgovarate s ljudima, onda im date molitvene kartice i prozovete ih te večeri, tako da već znate o njima."

"Pitajte ljude kasnije. Oni će vam reći. Nikad ih pre nisam video u životu."

"Možda im čitate misli."

"Kako im mogu čitati misli? Niti ne govorim njihovim jezikom. Kada prepričavam vizije, nekad im moram spelovati imena slovo po slovo jer ih ne mogu izgovoriti."

"Možda koristite mentalnu telepatiju da biste čitali što su zapisali na svoje molitvene kartice."

"Može li mentalna telepatija otvoriti oči slepima? Braćo, budite razumni. Ko može isceliti bolesne i proreći budućnost? Verujete li vi uopšte u sveznajućeg, svemogućeg Boga?"

"O, mi verujemo u Boga, ali ovo je toliko drugačije od onog što smo naučeni."

Bill se umorio od njihovih neodlučnih uverenja. Rekao je: "Braćo, vaš problem je taj da ste duhovno slepi, a to je mnogo gore nego da ste fizički slepi. Oči u vašoj glavi gledaju stvari koje su proroci i pravednici želeli videti, a vi i dalje ne verujete. Dobro je Isaija rekao za vas: 'Oči imate, a ne vidite; i uši, a ne čujete.'" [217] Izgovorio je ove oštre reči u blagom tonu zbog čega su zvučale kao dobrodušno upozorenje, i činilo se da su ih njegovi slušaoci dobrodušno prihvatili. Ispitivanje se nastavilo neko vreme. Konačno je Bill zamolio sve da ustanu i pridruže mu se u molitvi. Odjednom je osetio prisutnost anđela Gospodnjeg. "Samo trenutak, gospodo. Onaj o Kojem govorim je sada ovde."

[216] Upućuje na Marka 3:22–30

[217] Upućuje na Mateja 13:11–17; Isaiju 6:9–10

Na taj znak, profesionalni fotograf je opalio seriju fotografija u brzom sledu. U isto vreme vizija je otvarala prozor otkrivenja za evanđelistu. Bill je rekao: "Sedi čovek koji stoji meni preko puta stola je Italijan. Gospodine, vi ste bili vođa trideset i dve hiljade komunista. Odgojeni ste kao katolik, ali ste kasnije uzeli Bibliju i pročitali da je Isus Hrist, Sin Božiji, umro da vas spasi od vaših greha, i vi ste to prihvatili. Sada vodite sirotište i školu visoko u planinama. Razlog što niste ni takli svoj doručak je taj što imate čir na želucu zbog kojeg često ne možete ništa jesti."

Italijan je potvrdio da je svaka reč istinita.

Bill je rekao: "Ovako govori Gospod: 'Hajde pojedi svoj doručak. Tvoj želudac je isceljen.'"

Italijan je oprezno kušao zalogaj jaja. Kada mu je taj zalogaj dobro pao, navalio je na hranu kao čovek koji je upravo pušten iz komunističkog zatvora. Bill je pitao propovednike u sali za svečanosti: "Koju vrstu telepatije s molitvenim karticama je taj čovek koristio?"

Kada je profesionalni fotograf razvio negative, odmah ih je pokazao Guggenbuhlu koji je naizmenično pokazao četiri te slike Bosworthu i Branhamu. Dr. Guggenbuhl je jedva suzdržavao uzbuđenje. Ove četiri fotografije u nizu jasno su uhvatile anđela Gospodnjeg kako se spušta u salu za svečanosti.

Prva fotografija izgleda normalno. Prikazuje četrdeset propovednika kako stoje za molitvu ispred stolova. Osoblje hotela je povezalo stolove u pravougli oblik s dva najduža reda stolova na severnoj i južnoj strani. Propovednici stoje s obe strane stolova okrenuti jedni prema drugima s pognutim glavama. Fotoaparat je bio postavljen na vrh visokog tronošca nasred južnog kraja prostorije. Pošto je Bill gledao na fotoaparat sa sredine stola na severnoj strani prostorije, slika je uhvatila čist pogled iz daljine na njegovu glavu. Iza njega je celi zid staklenih prozora i staklenih vrata koji gleda na predvorje hotela. Prozori prema spolja smešteni su s desne strane fotografije, tako da je jutarnje sunce obasjavalo istočnu stranu svega u prostoriji, dok je cela zapadna strana bila u senci.

1. fotografija
Lausanne, Švajcarska

Na drugoj fotografiji senke su raspršene i preraspoređene, ne zbog električnih svetala iznad glava (koja se vide na fotografiji da su ugašena), već zbog čudne vatrene kugle koja visi na pola puta između poda i visokog plafona, a očigledno se spušta direktno na mesto gde se Bill moli. Ovo natprirodno svetlo bilo je prečnika između 90 cm i 120 cm, i činilo se da je toliko brzo vibriralo da fotoaparat nije mogao uhvatiti oblik, tako da su rubovi ostali zamagljeni i nejasni.

2. fotografija
Lausanne, Švajcarska

Treća slika prikazuje kao pamučnu svetlosnu kuglu kako okružuje Billovu glavu i potpuno je zaklanja.

3. fotografija
Lausanne, Švajcarska

Na četvrtoj slici svi propovednici sede osim Billa i njegovog prevodioca. Svetlo se smanjilo na oko 60 cm u prečniku i sada izgleda kao aura iznad Billove glave, ali nepravilna aura koja je teža na njegovom desnom ramenu. Bill ima podignutu levu ruku u visinu očiju očigledno da bi nešto naglasio dok govori.

4. fotografija
Lausanne, Švajcarska

Dr. Guggenbuhl je rekao: "Fotograf je koristio nemački fotoaparat koji je među najboljima na svetu. Uslikao je desetak slika u sali za svečanosti pre ovih, i uslikao je desetke slika nakon ovih, a sve su ispale normalno, tako da ne može biti da nešto nije u redu s fotoaparatom."

Bill je pažljivo proučio fotografije. "To je anđeo Gospodnji, u redu. Vidite na prvoj slici gde svi stoje, tada sam najpre osetio prisutnost anđela. Onda ovde na drugoj slici možete videti anđela Gospodnjeg kao vatrenu kuglu kako se spušta prema meni. Na ovoj trećoj slici vidite kako mi potpuno prekriva glavu. Zapazite kako se pomaknuo s moje desne strane. Anđeo mi uvek stoji s desne strane. Zato mi na mojim sastancima uvek red za molitvu dolazi s desne strane kako bi ljudi stajali blizu anđela."

"Misliš li da će to uveriti ove propovednike?"

"Ako su istinski vernici u Boga, hoće. Ako nisu istinski vernici, ništa ih neće uveriti."

Upravo kao u Zurichu pre dva meseca, druga evropska kampanja 1955. bila je fenomenalan uspeh. Vrednujući odziv ove dve nedelje sastanaka, Branhamov tim je procenio da je sto hiljada ljudi ili predalo živote Isusu Hristu ili ih je On iscelio.

Tokom svoje zadnje propovedi u Lausannu, Bill je ponovo upozorio Švajcarsku reformatorsku crkvu zbog njihovog verovanja da Isus nije bio devičanski rođen. Propovedao je: "Nedavno mi je žena u Americi rekla: 'Brate Branhame, previše uzdižeš Isusa za njegovog života na zemlji. Praviš od njega Božanstvo.' Ja sam rekao: 'On je bio Božanstvo.' Ona je rekla: 'On je bio veliki prorok, ali je ipak bio samo čovek, i ja to mogu dokazati Biblijom.' Ja sam rekao: 'Voleo bih to videti.' Otvorila je 11. poglavlje Jovana i pročitala mi deo gde Isus plače na Lazarovom grobu. Rekla je: 'Samo čovek može plakati.' Ja sam rekao: 'Gospođo, On je bio čovek kada je plakao na Lazarovom grobu. Ali kada je zapovedio Lazaru da izađe, a čovek koji je bio mrtav četiri dana stao je na noge i ponovo oživeo, bio je više od čoveka, bio je više od proroka – bio je Bog!'"

"Isus je bio čovek kada je zaspao na lađi. Bio je toliko umoran od propovedanja ceo dan i molitve za bolesne da Ga oluja nije probudila. Veliki talasi su bacali tu malu ribarsku lađu kao plutani čep. Deset hiljada morskih đavola zaklelo se da će Ga utopiti te noći. On je bio čovek kada su Ga njegovi učenici probudili, ali kada je pogledao prema nebu i rekao: 'Utihni! Smiri se!', a oluja Ga poslušala, [218] bio je više od čoveka – bio je Bog!"

"Bio je čovek dok je visio na krstu i umirao za naše grehe, vrhovna žrtva. Ali, Uskršnjeg jutra kada se kamen otkotrljao s Njegovog groba i On izašao, dokazao je da je bio Bog!" [219]

[218] Upućuje na Marka 4:36–41; Mateja 8:23–27; Luku 8:22–25

[219] Upućuje na Mateja 28:1–15; Marka 16:1–4; Luku 24:1–49; Jovana 20:1–23

Poglavlje 74
Anđeo ga uči pecati
1955.

NAKON NJEGOVE LETNJE KAMPANJE U EVROPI, William Branham je organizovao samo još dve duge kampanje u zadnjoj četvrtini 1955. Propovedao je osam noći u Chicagu tokom prve dve nedelje oktobra, upravo pre nego što je otišao na tradicionalni jesenji lov na Stene u Coloradu.

U novembru je Miner Arganbright organizovao kampanju od jedanaest dana u San Fernandu u Kaliforniji. Sastanci u Kaliforniji održavali su se pod platnenim cirkuskim šatorom koji je Full Gospel Business Men's Fellowship postavio na polju u nadi da će neutralna teritorija nadvladati denominacijske podele koje su ometale Billove napore u okrugu Orange u protekle dve godine. Neutralan teren nije pomogao. Prve noći kampanje gomila nije ispunila ni polovinu mesta u ogromnom šatoru. Istina, bila je sreda veče, ali propovedi održavane sredinom nedelje nisu umanjivale odaziv na njegovim kampanjama u drugim delovima Amerike. Usprkos malom odzivu, Bill je propovedao s istom iskrenošću stotinama ljudi u šatoru kao što bi propovedao hiljadama. Iako su njegovi sastanci uvek bili nedenominacijski, mnogi njegovi sponzori bili su pentakostalci upravo zbog toga što su pentakostalci snažno verovali u darove Duha Svetog, kao

govor u jezicima, proroštvo, božansko isceljenje i čuda. U petak uveče Bill je održao propoved koju je nazvao "Gde mislim da je pentakost pogrešio?". Hteo je podstaći crkvu na zaokret. Rekao je: "Ako znamo gde smo pogrešili, najbolje je vratiti se tamo i početi ispočetka."

Govorio je o dve vrste hrišćana: fundamentalistima i pentakostalcima. Rekao je da fundamentalisti znaju gde stoje u Bibliji, ali nemaju dovoljno vere koja bi pratila njihovo znanje. S druge strane, pentakostalci imaju puno vere, ali često ne znaju gde stoje u Pismu. To je kao dva čoveka, jedan ima novac u banci, ali ne zna ispuniti ček, a drugi zna ispuniti ček, ali nema novac u banci. Kada bi se njih dvoje udružili, mogli bi kupiti nešto. Isto tako je Bill smatrao, kada bi se fundamentalna doktrina i pentakostalna vera udružile u srcima većeg broja ljudi, da bi buknulo veliko probuđenje.

Rekao je: "Kada biste vi hrišćani samo mogli shvatiti da ste *sada* (sadašnje vreme) sinovi i kćeri Božije, mogli biste ispuniti prazan ček za bilo šta što je Bog obećao. [220] Umesto toga, vi gurate blagoslov daleko u budućnost. Neće vam trebati božansko isceljenje u milenijumu. *Sada* ste deca Božija i sunaslednici s Isusom. Sve za šta je Isus umro na Golgoti u vašem je vlasništvu. Sotona ne želi da to shvatite, ali ako samo uzmete Boga za Njegovu reč, vaši resursi su neograničeni."

Ispričao je priču kako bi ilustrovao šta nedostaje u životima mnogih hrišćana. Kada je gospodin Billy Graham održavao evanđelističku kampanju u Louisvilleu u Kentuckyju, preko trideset hiljada ljudi ispunilo je kartice odluke ispovedajući da će živeti za Isusa Hrista. Nakon nekoliko meseci Billy Graham se vratio da proveri ove "obraćenike" i iznenadio se kada je njegov tim pronašao samo nekoliko stotina ljudi koji su i dalje živeli za Gospoda Isusa. Zašto je tako? Bill je objasnio da postoje dva različita puta da se dođe Hristu. Jedan put je kroz intelektualnu odluku, a drugi je kroz iskustvo "nanovog rođenja". Jedan način je odlukom u umu, a drugi je promenom u srcu. Isus je rekao:

[220] Upućuje na 1. Jovanovu 3:2

"Morate se nanovo roditi." [221] To je duhovno rođenje, a ne intelektualna zamisao.

Zatim je Bill skicirao šta je smatrao da je krenulo pogrešno s pentakostalnim pokretom. Naglasio je da nema ništa protiv ljudi u različitim organizacijama, istaknuvši da ima prijatelje u svim denominacijama. Ono što ga je mučilo bila je osnovna ideja iza organizovane religije.

Objasnio je da je Rimokatolička crkva prva organizovala hrišćanstvo forsirajući svoje ideje milionima nepismenih ljudi stotinama godina. Martin Luther se odvojio od katolicizma i sledio Vatreni Stub. Luther je propovedao da ljudi ne mogu zaraditi spasenje, već da ono dolazi kao dar od Boga. Luther je naglasio Pismo: *A pravednik će živeti po veri*. [222] Nažalost, Lutherovi sledbenici su organizovali vlastitu denominaciju. Vatreni Stub je nastavio dalje i sijao još svetla dok je išao, ali luterani nisu mogli nastaviti s Njim jer su već sastavili dokumente koji su govorili šta veruju. Kasnije je John Wesley sledio Vatreni Stub u poruku posvećenja i svetosti, nazvavši to drugim delom milosti. Njegovo je propovedanje uzrokovalo probuđenje u Engleskoj koje se raširilo širom sveta. Nažalost, njegovi su sledbenici organizovali Metodističku crkvu i uklesali svoje doktrine u kamen. Vatreni Stub je nastavio dalje, ali metodisti nisu mogli nastaviti s Njim jer su već bili organizovani oko svojih doktrina. 1906. Vatreni Stub je izlio više svetla na krštenje Duhom Svetim i doneo darove duha poput govora u jezicima i proroštva. Ljudi koji su primili svetlo nazvali su se pentakostalcima. Tako je nastao najbrže rastući hrišćanski pokret u svetu. Ali, šta je onda đavo učinio? Nagovorio je pentakostalce da se organizuju zbog čega su iscrtali granice i podigli ograde. I oni su uklesali svoje doktrine u kamen baš kao i raniji pokreti.

Bill je upozorio svoje slušateljstvo: "Vatreni Stub se ponovo kreće, a pentakostalci su toliko organizovani da se ne mogu

[221] Jovan 3:7

[222] Avakum 2:4; Rimljanima 1:17; Galaćanima 3:11; Jevrejima 10:38

kretati s Njim. Božiji oganj će se nastaviti kretati kao što se kretao u svim dobima. Zato nemojte nikada crtati granice. U redu je reći: 'Ja verujem ovo,' ali nemojte staviti tačku na kraj, stavite zarez, što znači, 'ja verujem ovo, *plus* sve ono što će Bog otkriti mom srcu.'"

U ostalom delu ove kampanje u San Fernandu Bill je propovedao svoje uobičajene propovedi podizanja vere kako bi inspirisao ljude da prihvate Isusa Hrista za svog Spasitelja i Iscelitelja. Svake noći događala su se čuda u redovima za molitvu. Obično bi ovo podiglo posećenost brzinom kojom bi se vesti prenele usmenom predajom. Ali nije bilo tako u San Fernandu u Kaliforniji. Posećenost je ostala mala. Nakon pet dana kampanje, Miner Arganbright je spomenuo da dobrovoljni prilozi uveliko zaostaju za troškovima. Zamolio je Billa da mu dopusti malo više pritisnuti ljude da stave više novca u posudu za dobrovoljne priloge dok bude prolazila kroz auditorijum svake noći. Kao i inače, Bill je odbio da iko moli novac na njegovim sastancima. Poznavao je neke evanđeliste koji su dugo i uporno molili veće donacije. Bill je uvek smatrao da takva taktika umanjuje verodostojnost. Na početku svoje službe obećao je Gospodu da nikada neće moliti za novac i bio je odlučan u održavanju svog obećanja. Nakon zadnje propovedi 20. novembra, Miner Arganbright je rekao Billu da je kampanja u San Fernandu završila s dugom od petnaest hiljada dolara.

Bill se odvezao nazad u motelsku sobu gde su odseli on, njegova supruga i sin. Bila su dva sata ujutro. Iako su planirali krenuti kući u 4:30, Billu se nije spavalo. Umesto toga, odšetao je iz sobe, pronašao usamljeno mesto i kleknuo da se moli. Žarki mesec zatamnio je zvezde. Uskoro se prohladan noćni vazduh probio kroz tanku tkaninu njegovih pantalona, zbog čega se automatski naježio. Jedva je primetio nelagodu.

Razmišljao je o obećanju koje je dao Bogu pre devet godina kada je započeo ove kampanje lečenja verom. Kada mu je anđeo Gospodnji rekao da pronese dar božanskog isceljenja narodima sveta, Bill je shvatio da će ga tako velik zadatak izložiti brojnim

iskušenjima. U Bibliji je primetio tri opasnosti koje mogu uništiti službu: novac, žene i popularnost. Valam je pao jer je bio pohlepan, Samson je pao zbog požude prema Dalili, a kralj Saul je pao kada ga je njegov ponos naveo na neposlušnost Bogu da bi bio popularan pred narodom. [223] Bill je osećao da ga žene i popularnost ne mogu mnogo kušati, ali nije bio toliko siguran po pitanju novca. Shvatio je da su potrebne hiljade dolara da bi se održavale velike kampanje širom sveta. Je li moguće da će Sotona koristiti tu potrebu za novcem kako bi ga naveo da se spotakne? Kako bi osigurao da se tako nešto ne dogodi, Bill je obećao Bogu da će ostati u službi dok Bog bude ispunjavao njegove potrebe za novcem da nikada ne mora moliti novac. Devet ipo godina Bog je snabdevao sve njegove finansije – do ove nedelje.

Bill se u molitvi borio s neodlučnošću. Znao je da ga je Bog izričito pozvao za taj posao, a on je obećao Bogu da će to raditi dok god Bog bude opskrbljivao novčana sredstva. Bog je to radio do ove nedelje. Pa, šta da Bill radi sada? Treba li nastaviti s poslom koji mu je Bog namenio, ili održati svoje obećanje Bogu i prestati sa službom evanđeliste? Dva sata Bill se molio za usmerenje i mučio se sa svim mogućnostima koje su mu padale na pamet. Malo nakon četiri sata, ustao je, otresao prašinu s kolena i polako se vratio u sobu. Njegov izbor činio se jasan – mora održati obećanje Bogu i prestati s evangeliziranjem.

Mesec je bio na zapadu. Nebo na istoku se rasvetljavalo dok je nastupala zora. Meda i Billy Paul su pakovali u automobil. Videvši uplakano lice svog supruga, Meda je prirodno upitala: "Bill, u čemu je problem?"

"O, bio sam napolju i razgovarao s Gospodom." Nije mogao reći da prestaje. Odlučio je reći svojoj porodici u Arizoni. Kada su prešli granicu s Arizonom, i dalje to nije mogao izneti. Teksas, reći će im u Teksasu. Područje Teksasa je došlo i prošlo, a on je i dalje bio tih. Razmišljao je…

Šta mu Bog pokušava reći? Nije ga samo mala grupa u San Fernandu navela na razmišljanje. Tokom zadnjih nekoliko meseci

[223] Upućuje na Brojeve 22–24; Sudije 16:1. Samuelovu 15

primetio je da se događa promena širom zemlje. Dok je nekad primao hiljade pisama nedeljno, sada je primao samo stotine. Naravno da ovo nije uticalo na njegove finansije. Retko su ta pisma sadržavala novac. On je slao molitvene krpice besplatno. Zbunjivao ga je smanjeni interes za njegovu službu. Ima li to neke veze s njegovom odlukom da će više naučavati doktrinu?

Pitao se šta da sada učini. Kako će se brinuti za svoju suprugu i decu? Sada ima četrdeset i šest godina i malo obrazovanja, minimalno radno iskustvo i vrlo malo komercijalnih veština. Možda može dobiti svoj stari posao u javnoj službi Indiane. Možda on i Banks Wood mogu započeti zajednički posao izgradnje kuća. Banks je bio dobar stolar. Bill je shvatao, što se pre vrati na posao, da će pre otplatiti taj dug od petnaest hiljada dolara.

Činilo se ironičnim da je odjednom toliko zadužen. Da je zadržao samo jedan posto novca koji su mu ljudi lično nudili, već bi bio multimilioner. Uvek je odbijao takve darove. Osećao je ako bude imao debeo račun u banci, da bi se mogao pouzdati u novac umesto da se pouzda u Gospoda. Njegova crkva mu je plaćala skromnu platu od sto dolara nedeljno. Većina novca sakupljenog tokom kampanja odlazila je na troškove kampanja. Ako bi preostalo išta novca, davao ga je hrišćanskim misionarima ili u dobrotvorne svrhe. Ovakvim pristupom saldo njegovog tekućeg računa "Branham Campaigns" bio je oko nule. Možda to nije bio poslovan način za rukovođenje službe, ali ipak, on nikad nije pokušavao biti uspešan preduzetnik, samo je pokušavao biti dobar evanđelista.

Nedavno mu je poreska služba najavila da želi provesti reviziju finansija njegovih kampanja. On se nije brinuo zbog revizije, ali bilo je čudno što se poreska odlučila na reviziju njegove službe u ovom trenutku. Šta mu Gospod pokušava reći? Je li nešto još uvek pogrešno u njegovoj službi? Treba li se još nešto promeniti?

Niko nije mogao poreći uticaj koji je njegova služba imala na hrišćanske crkve u proteklih deset godina. Osim stotina i hiljada

ljudi spašenih i isceljenih na njegovim kampanjama, on je nadahnuo stotine sličnih propovednika. Mnogi od njih bili su iskreni ljudi ispunjeni Duhom Svetim, ali ne svi, a možda je tu ležao problem. Neki od tih plagijatora pokušavali su imitirati službu koju nisu razumeli, te su tako sejali duhovnu zbrku među ljude.

Bill je razmišljao o šesnaestogodišnjoj devojci koja je nedavno došla k njemu kući na intervju. Bila je preplašena jer joj je neki propovednik u Kaliforniji, koji je tvrdio da ima dar pronicanja, rekao da ima rak. Kada je Bill uzeo njenu desnu ruku u svoju levu ruku, odmah je mogao reći da nema rak. Devojka je napustila njegov dom s olakšanjem. Bill se pitao koliko je drugih ljudi taj propovednik prevario.

Jednom je Bill posetio sastanak na kojem je čovek tvrdio da ima dar isceljenja u svojoj desnoj ruci. Svaki put kada bi dotakao nekoga da se moli za njega, povikao bi: "Osećaš li? Osećaš li to?" Nakon sastanka, Bill ga je sreo iza šatora i rekao: "To je laž i vi to znate. Sigurno možete varati mnoge ljude, ali jednog dana moraćete odgovarati Bogu zbog toga, a šta onda?"

Drugi put je Bill posetio sastanak na kojem je žena tvrdila da ima dar pronicanja. Govorila je stvari kao: "Gospod mi kaže da je neko u slušateljstvu povratnik u greh," i "Gospod mi govori da neko ovde ima problema s bubrezima. Hoćete li podići ruku ako ste to vi?" Bill je pomislio: "U svakoj većoj grupi mora biti hrišćana povratnika u greh i ljudi s bubrežnim tegobama. To nije duhovno pronicanje. Ona koristi psihologiju."

Na jednoj propovedi u crkvi Bill je posmatrao propovednika kako se moli za čoveka sa srčanom bolesti tako što ga je gurao gore-dole, dok je žena propovednika štapom udarala o pod i vikala: "Šuu! Izađi iz njega, đavole! Šuu, šuu!" Čak gori od ovoga bio je evanđelista koji je bolesnike jako udarao šakom u stomak tvrdeći da na taj način isteruje đavole. Jednom je Bill čuo čoveka koji je rekao da može namirisati bolesti i demone. Zašto bi neko slušao takve nebiblijske besmislice? Nije ni čudno što se svet rugao i smejao ideji božanskog isceljenja. Nije čudno što su

mnogi hrišćani bili zbunjeni po pitanju duhovnih darova. Tolike laži sakrile su pravu stvar.

Prošao je još jedan dan dok su se gomilali kilometri na njegovim točkovima – Oklahoma, Missouri, Illinois i konačno Indiana. Kada su skoro stigli kući, Bill je ispričao svojoj porodici svoju odluku da će prestati s evangeliziranjem. Billy Paul je rekao: "Tata, bolje ti je da pripaziš. Nije li Pavle rekao: 'Jao meni ako Evanđelje ne navešćujem!'?" [224]

"Nisam rekao da ću prestati propovedati Evanđelje. Rekao sam da ću prestati s ovim evanđelističkim kampanjama. I dalje ću propovedati u šatoru. Možda brat Neville može propovedati nedelje ujutro, a ja nedelje uveče. Možda nekad iznajmim salu za međunarodni sastanak gde bih se molio za bolesne."

Pala je noć, ali je slabo svetlo s kontrolne ploče otkrilo zabrinutost na Medinom licu. Rekla je: "Bill, ti znaš da bih ja volela da si kući sa mnom i decom. Ali pogledaj šta je tvoja služba učinila. Započela je probuđenje širom sveta. Ne vidim zašto bi Bog hteo da ovako prestaneš. Nadam se da znaš šta radiš."

"Pa, jedno znam: trebam održati svoje obećanje Bogu."

"Bog ti nikad nije rekao da napustiš službu," rekao je Billy Paul. "To si ti rekao Bogu."

"U pravu si, sine. Mi očekujemo da Bog održi Svoja obećanja nama, pa bismo i mi trebali pokušati održati svoja obećanja Njemu."

"Tata, mislim da grešiš."

"Ako grešim, pomolimo se da me Bog ispravi."

Stigli su kući oko četiri sata ujutro. Pre nego što se Bill zavukao u krevet, ponovo se molio Bogu da mu pokaže šta dalje da radi. Onda, bez obzira na opterećen um, zaspao je.

Meda je ustala oko šest sati ujutro kako bi spremila Becky za školu. Njeno kretanje kroz sobu probudilo je Billa. Seo je na rub kreveta i protrljao sanjive oči. "Draga, ovog jutra ću nazvati javnu

[224] Upućuje na 1. Korinćanima 9:16

službu i proveriti mogu li dobiti svoj stari posao. Ako ga ne mogu dobiti, videću želi li brat Banks započeti posao sa mnom. Moram zaraditi nešto novca da mogu početi otplaćivati dug."

"Bill, rekao si mi da su neka braća iz Kalifornije dala jemstva za kampanju. Prema tome, dug je već otplaćen."

"Istina, ali to nije bilo moje obećanje Bogu. Kako ja gledam na to, ja sada dugujem toj braći petnaest hiljada dolara."

"Bill, nadam se da znaš šta radiš," rekla je Meda

"Pa, mislim..." Nije dovršio rečenicu. Nešto čudno se događalo. Umesto da gleda svoju suprugu, gledao je dva prljava dečaka kako hodaju prema njemu po makadamu. Njihove bose noge dizale su oblak prašine koji im je padao po poderanim pantalonama. Nisu nosili košulje. Obojica su imali raščupanu crnu kosu, tamne oči i smeđu kožu sprženu od sunca. Jedan od njih je vukao kočiju na drvenim točkovima. "Draga," rekao je Bill, "gle ko dolazi."

"O čemu pričaš? Pitala je Meda. Sada je Bill bio preduboko u viziji da bi joj odgovorio. Onda je njegova supruga napustila sobu i sve je postala vizija.

Nešto snažno ponelo ga je dalje od dece dok nije došao do Minera Arganbrighta koji se nasmejao i rekao: "Brate Branhame, sve je spremno. Podelili smo sve molitvene kartice i imamo osiguran put da možeš ući i izaći. Sastanak je već počeo, pa uđi."

"Hvala ti, brate Arganbright." Bill je prošao pored svog prijatelja prema areni na otvorenom ispunjenoj hiljadama ljudi smeđe boje kože. Mnoštvo je slušalo propovednika koji je govorio s bine izgrađene usred arene. Bill je pitao grupu propovednika: "Ko je taj čovek?"

Propovednik plave kose je rekao: "Oni su ga poslali gore."

"Ko to *oni*?" pitao je Bill.

Bez da su mu odgovorili, propovednici su otišli, svi osim čoveka s plavom kosom. U tom trenutku, propovednik na bini je rekao: "Možete ići." Mnoštvo je počelo odlaziti.

"Nije to trebao učiniti," protestovao je Bill. "Nije pozvao pred oltar."

"U redu je," rekao je čovek plave kose. Držao je vreću s novcem i zatresao je da bi Bill mogao čuti zveckanje kovanica. "Već smo prikupili dobrovoljne priloge."

Zgrožen, Bill je ispalio: "Otkad su dobrovoljni prilozi važniji od pridobijenih duša za Gospoda?"

Ignorišući pitanje, čovek je rekao: "Propovedaćeš kasnije popodne."

Arena je već gotovo bila prazna. Počela je padati lagana kiša. Bill se našalio: "Imaćemo sreće ako dvanaest ljudi dođe popodne."

Čovek je slegnuo ramenima i rekao: "Nije li Isus ostao s dvanaestoricom nakon što je ljudima rekao istinu?" [225]

Negde iza Billovog desno ramena, anđeo Gospodnji je rekao: *"Po ovome ćeš znati..."* Onda ga je anđeo poveo dalje u viziju. Sledeće čega se Bill seća, držao je mekanu dečiju cipelu u jednoj ruci i vezicu u drugoj. Pokušavao je provući široku vezicu kroz malu rupicu na cipeli. Nije uspeo progurati vezicu. Svaki put kada je pokušao progurati kroz rupicu, sve veći deo ruba se raščupao i sprečavao prolaz. Namotavao je kraj uzice da se stanji i nastavio pokušavati, ali što je više pokušavao, vezica se sve više raspletala. Zadatak se činio nemogućim. Prečnik vezice bio je prevelik da bi se provuklo kroz malu rupicu.

Anđeo Gospodnji je pitao: *"Šta radiš?"*

"Pokušavam zapertlati cipelu, ali ne uspevam. Vezica ne prolazi kroz rupicu."

"Pogrešno radiš. Upotrebi drugi kraj."

Toliko se koncentrisao na vezivanje dečije cipele da nije primetio koliko je dugačka vezica. Padala je skroz do poda gde se zapetljala u veće klupko. Opazivši drugi kraj, Bill je mogao videti da je dovoljno mali da može lako proći kroz rupicu.

[225] Upućuje na Jovana 6:28–69

Anđeo je rekao: *"Zar ne shvataš? Ne možeš učiti pentakostalne bebe natprirodnim stvarima. Ako pokušaš, samo ćeš izazvati telesno oponašanje."*

Anđeo ga je poveo dalje u viziju dok nije došao do predivnog jezera okruženog zelenim stablima. Voda je izgledala čista kao staklo. Bill je mogao videti jato malih riba kako plivaju uz obalu, a u daljini je mogao videti nekoliko velikih kalifornijskih pastrmki. Mnogo pecaroša bacalo je udice s obale, ali hvatali su samo male ribe. Bill je pomislio: "Ja sam dobar pecaroš. Mislim da mogu upecati te velike pastrmke tamo."

Vezica se pretvorila u konac, a dečija cipela postala udica i mamac. Štap za ribolov ležao je na tlu pored njegovih nogu. Bill je podigao štap za ribolov i namotao konac. Iza njega, anđeo je rekao: *"Ja ću te naučiti pecati, ali ne želim da kažeš nekom drugom kako da to radi. Samo drži za sebe."*

"Razumem."

"Najpre priveži mamac na kraj konca i zabodi udicu. Onda baci konac daleko u duboku vodu. Pusti da mamac duboko zaroni, a onda ga lagano povuci. To će privući male ribe. Kada osetiš da je neka od njih zagrizla mamac, ponovo povuci konac, ali malo jače nego prvi put. To će rasterati male ribe, što će onda privući pažnju velikih. Kada osetiš da je neka od velikih riba zagrizla mamac, povuci jako da joj čvrsto zabiješ udicu u čeljust. Onda ga možeš namotati."

Bill je počeo raditi šta mu je anđeo rekao. Dok je stavljao mamac, ostali pecaroši su došli posmatrati. Ti pecaroši su svi bili propovednici hrišćani i bili su uzbuđeni što ga vide tamo. Govorili su stvari kao: "Slava Gospodu, to je brat Branham. On je pravi pecaroš. Hajdemo gledati kako on to radi. On nam može pokazati kako da upecamo mnogo riba."

Dok je uživao u pažnji, Bill je rekao: "Naravno, pokazaću vam kako se to radi." Bacio je konac daleko u jezero i pustio da mamac potone. "Evo, braćo, ove male ribe su divne, ali mi želimo upecati i velike. Evo kako se to radi. Najpre lagano trznite koncem. To će privući male ribe. Kada mala riba zagrize mamac,

povucite konac ponovo, samo malo jače, ali ne prejako. Male ribe će se razbežati, a velike ribe će prići da vide o čemu se radi. Jedna od velikih će sigurno uhvatiti mamac."

Bill je demonstrirao ovu tehniku tako što je prvi put lagano povukao konac. Naravno, jato malih riba zaplivalo je prema njegovom primamljivom mamcu. Ovo je zainteresovalo propovednike koji su se međusobno tapšali po ramenima i kliktali: "Haleluja! Slava Gospodu! To je divno!" Njihov entuzijazam zarazio je Billa. Do trenutka kada je osetio da je mamac zagrižen, toliko je želeo upecati ribu da je tako jako povukao štap te je izvukao konac iz vode skroz do obale. Zapleteni konac pao je pored njega. Zaista je upecao ribu, ali toliko malu da se pitao kako je uopšte raširila usta preko mamaca. Propovednici su izgubili zanimanje i odlutali.

Sada je anđeo Gospodnji ušao u vidik. Njegova crna kosa i maslinasto-smeđa put bile su u snažnom kontrastu s njegovom belom haljinom i turbanom. Prekrstio je ruke na grudima i namrštio se. *"Uradio si upravo ono što sam ti rekao da ne radiš."*

Bill se osećao postiđeno. "Znam da to nisam dobro izveo," jecao je dok se mučio raščistiti nered oko sebe. "Drugi put sam prejako potegnuo."

"Nemoj mrsiti konac u ovakvim trenucima," upozorio je anđeo. *"Ova lekcija pecanja je simbol tvoje službe. Prvi potez je kada si uzimao ljude za ruku i mogao osetiti vibracije njihovih bolesti. Drugi potez je pronicanje, što ti je dozvolilo da im kažeš tajne njihovih srca. Načinio sam te videocem pred ljudima, ali ti si to uvek pokušavao objasniti. Nisi to trebao činiti. Uzeo si natprirodan dar i pretvorio ga u javnu predstavu. Na taj si način uzrokovao da su ustali mnogi telesni imitatori i raširili zbrku."*

"Žao mi je. Pokušaću biti pažljiviji nakon ovoga." Na Billovo veliko olakšanje, konačno je raspetljao konac. Namotavši labavi deo konca, povukao je ruku kako bi ponovo bacio udicu. Pre nego što je uspeo baciti, anđeo ga je poveo još dalje u viziju.

Sada je stajao visoko u vazduhu, ali ne izvan, već se činilo da je unutar neke građevine. Iznad njega bio je kupolasti plafon kao

u katedrali ili ogromnom šatoru. Bill nikad pre nije video takav plafon. Ispod njega u redovima sedele su hiljade ljudi i gledale prema bini na jednom kraju šatora. Stotine ljudi klečale su ispred bine, nežno plakale i proslavljale Isusa Hrista. Očigledno je ovo bio evanđelistički sastanak i propovednik je upravo pozvao pred oltar. Bill je rekao: "Ovo sada već liči na nešto."

Ljubazan gospodin je prišao propovedaonici i rekao mirnim tonom: "Dok se brat Branham odmara, hajdemo poređati red za molitvu. Neka se svi s molitvenim karticama poređaju ovde meni s desne strane."

Bill je gledao u istom smeru kao i mnoštvo, odnosno prema propovedaonici na bini. Sa svoje uzdignute pozicije posmatrao je ljude s molitvenim karticama kako ustaju i kreću na svoju levu stranu. Formirali su red koji se protezao skroz do kraja šatora i izvan njega. Ovo je bilo dosta drugačije od njegovih trenutnih sastanaka. Ne samo da je bilo mnogo više ljudi u redu, već je sam oblik reda za molitvu bio drugačiji. Ispred reda za molitvu visio je platneni zastor koji je sprečavao pogled na binu ljudima koji su stajali ispod. I stvari na bini bile su drugačije. Između reda za molitvu i propovedaonice stajalo je četvrtasto zdanje oko 3,5 m široko i 6 m dugačko, s vratima na oba kraja. Žena s beležnicom stajala je pored vrata i gledala prema redu za molitvu. Druga žena je stajala pored vrata blizu propovedaonice.

Zbunjen svim tim, Bill je pogledom uokolo tražio anđela Gospodnjeg kako bi ga pitao da mu objasni. Anđeo je stajao u vazduhu pored njega, njemu s desne strane. Oko anđela vrtložilo se svetlo, bacalo plamene jezičke i zviždalo pulsirajućim zvukom vihora. Onda se dogodilo nešto što Bill nikad pre nije video. Vatreni Stub je napustio anđela Gospodnjeg i skliznuo kroz auditorijum dok nije došao do malog zdanja na bini. Na trenutak je svetlo kružilo iznad tog malog zdanja. Onda se spustilo pravo kroz krov u prostoriju ispod.

Čim se Vatreni Stub sakrio iz njegovog vidika, anđeo Gospodnji je rekao: *"Srešću te tamo. Ovo je treći potez."*

Sada se red za molitvu kretao. Prva pacijentkinja u redu bila je žena na nosilima hitne pomoći. Dva čoveka su je unela kroz zastor, uz stepenice i preko bine u to malo zdanje. Žena koja je stajala uz vrata blizu reda za molitvu zapisala je ime bolesne žene i vrstu bolesti u beležnicu. Onda su dva čoveka unela nosila u malu prostoriju. Mnoštvo je utihnulo dok su svi fokusirali pažnju na četvrtasto zdanje koje je bilo na bini. Odjednom su se otvorila vrata blizu propovedaonice i izašla je žena. Gurala je nosila ispred sebe i proslavljala Gospoda što je glasnije mogla uzvikivati.

Činilo se da je žena tamne kose koja je stajala pored zadnjih vrata malog zdanja novinarka. Ona je pitala isceljenu ženu: "Šta se dogodilo unutra?"

"Ne znam šta se dogodilo," odgovorila je žena. "Bila sam paralizovana dvadeset godina, a pogledajte me sada. Osećam se kao da nikad nisam bila hroma."

Druga osoba u redu za molitvu bio je čovek na štakama. On je došepao u malu prostoriju, ali je uskoro skakutao kroz zadnja vrata, uzvikivao i držao štake visoko u vazduhu. Ponovo je žena pitala: "Šta se dogodilo unutra?"

Čovek je rekao: "Ne znam. Ali, pogledajte me, mogu hodati!"

Bill je rekao anđelu Gospodnjem: "Ne razumem. Šta se događa u toj maloj prostoriji?"

"Nije li naš Gospod rekao: *'Kada moliš, ne budi kao licemeri što vole moliti stojeći u sinagogama i na raskršćima ulica da se pokažu ljudima. A ti, kada moliš, uđi u svoju sobu i zatvorivši vrata moli se svome Ocu koji je u tajnosti; i Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, javno će ti uzvratiti.'?"* [226]

"Da, to nam je naš Gospod rekao da činimo."

"Srešću te u toj prostoriji. Ovo je tvoj treći potez. To neće biti javna predstava."

"Razumem."

Anđeo ga je odveo u tu prostoriju i rekao mu šta da radi po treći put. Onda mu je anđeo rekao tajnu. Kada je prepričavao taj

[226] Upućuje na Mateja 6:5–6

razgovor, Bill je rekao: "Prijatelji hrišćani, kada napustim ovaj svet, ta tajna će i dalje biti u mojim grudima. Ali obratite pažnju na moje reči. Posmatrajte šta će se dogoditi sledeće."

Poglavlje 75
Meksiko: Misterija i čuda
1956.

DOK JE TRAVA u njegovom dvorištu drhtala pod snežnim pokrivačem, William Branham je duboko razmišljao o najsnažnijoj viziji koju je video. Misteriozno završen sastanak, neuspeli pokušaj pertlanja dečije cipele, lekcija pecanja i tajanstvena prostorija sagrađena na bini ispod ogromne nadstrešnice – te slike su ostale i njihovo skriveno značenje ga je mučilo. Dugo vremena ova vizija okupirala je njegove misli. Iako je poslušno držao tajnu koju mu je anđeo dao u toj maloj sobi, uticaj te tajne obojio je mnogo onoga što je čitao u Bibliji i mnogo onoga što je propovedao mesecima nakon toga. Jedne noći u decembru 1955., bio je previše uzbuđen da bi zaspao. U 10:30 probudio je svoju suprugu i pitao je: "Dušo, mogu li ti malo propovedati?"

Meda se okrenula prema svom suprugu. Protrljala je oči, nasmejala se i rekla: "Naravno, Bill, propovedaj."

Bill je propovedao svojoj supruzi do ponoć. Rekao je: "Vera hrišćana je u potpunosti temeljena na odmoru. Hrišćanin nije nestabilan. Hrišćanin ne trči s jednog mesta na drugo. Hrišćanin ne galami, ne ljuti se i ne brine. Hrišćanin odmara. Sve je završeno za vernika na Golgoti. O, razočaranja mogu doći, ali

hrišćanin i dalje odmara jer zna da Bog može održati Svoja obećanja. Mi hrišćani znamo da bez obzira na to kakvi problemi dolaze – bilo glad, bolest ili čak smrt – ništa nas ne može rastaviti od ljubavi Božije koja je u Hristu Isusu. Mi odmaramo. Neka životne oluje bacaju ovaj brod gde god hoće, naše sidro nas sigurno drži na mestu. Naša vera ne počiva na našim vlastitim sposobnostima, ili na našoj crkvi, ili na našim prijateljima. Naša vera u potpunosti počiva na dovršenom delu Isusa Hrista. Naravno, razne oluje i nevolje će ustati, ali naš brod ne može potonuti jer smo usidreni u Božijoj Reči."

1. januara 1956., razradio je ovu temu u propovedi nazvanoj: "Zašto su ljudi tako nestabilni?" Govorio je o hrišćanima koje životne oluje konstantno bacaju. Taj tip hrišćanina je nekad gore i nekad dole. Jedan dan oseća se kao pobednik, a sledećeg dana je obeshrabren. Jedan dan proslavlja Boga, a sledećeg dana možda je nazad u svetu. Zašto? Jer ima samo mentalnu predstavu Božije Reči. Došao je k Isusu kroz intelektualno znanje, a ne kroz natprirodno iskustvo u svojoj duši."

Kako bi objasnio poentu, Bill je koristio priču putovanja Izraelaca iz Egipta u obećanu zemlju. Pošto Izraelci nisu poneli hranu sa sobom, svakog dana Bog im je davao natprirodan hleb koji su zvali mana. Izraelci nisu mogli čuvati tu manu. Kada bi pokušali, pokvarila bi se do sledećeg dana. Svakog jutra morali su sakupljati samo onoliko mane koliko bi mogli pojesti tog dana. Isto tako, hrišćani se moraju svakog dana hraniti od Isusa Hrista, Hleba Života.

Iako ova mana obično ne bi izdržala duže od jednog dana, bilo je nekoliko izuzetaka. Pošto je Bog zapovedio Izraelcima da rade samo šest dana nedeljno, mana koju bi prikupili šestog dana uvek bi izdržala i sedmi. Takođe, Bog je uputio Mojsija da stavi nešto mane u Kovčeg saveza. Kovčeg saveza bio je četvrtasta kutija stavljena u prostoriju u samoj unutrašnjosti Šatora, u prostoriju koja se zvala svetinja nad svetinjama. Mana u Kovčegu nikad nije ustajala. Iz generacije u generaciju mirisala je fino kao sveže pečeni hleb. Duhovno, takva trajna svežina omogućena je i hrišćaninu.

Kako bi pojasnio šta misli, Bill je uporedio život hrišćanina sa Šatorom koji je Bog zapovedio Mojsiju da sagradi u pustinji. Šator je imao tri dela: dvorište, svetinju i svetinju nad svetinjama. (1) Dvorište: Osoba koja bi pristupila Šatoru najpre je morala ući u ograđeno dvorište na otvorenom gde su bili žrtvenik za žrtvovanje životinja i umivaonik gde su se sveštenici prali pre ulaska u Šator. (2) Svetinja: Sam Šator bio je zavesom ili zastorom podeljen na dve prostorije. Spoljna prostorija zvala se svetinja i sadržavala je svećnjak sa sedam krakova za sedam sveća. Svetinja je takođe sadržavala žrtvenik za prinošenje tamjana i sto za prinošene hleba, što je predstavljalo Božiju prisutnost. (3) Svetinja nad svetinjom: Unutrašnja prostorija zvala se svetinja nad svetinjom. Sveta unutrašnja prostorija sadržavala je samo jedan komad nameštaja – Kovčeg saveza. Poklopac ovog kovčega zvao se Pomirilište. Ova tri dela Šatora simbolizuju tri faze spasenja: (1) opravdanje, (2) posvećenje i (3) krštenje Duhom Svetim.

Šator u pustinji imao je samo jedan ulaz, i samo oni koji su verovali u Jahvu mogli su prolaziti kroz njega i videti žrtvenik. Danas osoba može biti spašena jedino ako veruje u Isusa Hrista, koji je jedini ulaz u večni život. Ipak, to je samo prva stepenica. Verovanje u Isusa je kao ulazak u dvorište Šatora. Čovek koji ulazi u dvorište veruje da je Isus umro da bi ga spasio od njegovih greha. To ga opravdava po veri. To je dobro, ali on je i dalje na otvorenom, podložan svim vremenskim promenama. Neki dani su sunčani i on se dobro oseća. Drugi dani su hladni i olujni, a on se oseća užasno. Oblaci uzrokuju da se sunčeva svetlost i svetlost zvezda stalno menjaju.

Posvećenje je druga faza milosti. Čovek koji je posvećen krvlju Isusa Hrista u boljoj je poziciji od čoveka koji se zaustavio na opravdanju. Posvećen čovek je prestao pušiti, piti, lagati, krasti i tako dalje. Ispravno se odnosi prema ljudima i živi sveto pred Gospodom. On je kao sveštenik koji je ušao u svetinju Šatora. Svetinja je bila udobnija od spoljnog predvorja. Zaklanjala je sveštenika od vetra i kiše. Tamo nije zavisio o promenjivom svetlu na nebu jer mu je svetlost davao zlatni svećnjak sa svojih

sedam sveća. Ali tih sedam sveća nije savršeno osvetljavalo. Svećnjak je trebao svakodnevnu pažnju. Nekad bi se fitilji ugljenisali, zagušili vatru i zadimili prostoriju. Nekad bi se svećnjak ugasio i morao ponovo upaliti.

Postoji još jedna faza spasenja: krštenje Duhom Svetim. To je kada hrišćanin zakorači iza zastora u svetinju nad svetinjama i živi u Shekinah Slavi Božije prisutnosti. Shekinah Slava je tajanstveno svetlo, blještavo svetlo, stabilno i u potpunosti pouzdano. Njegov izvor je sam Bog tako da tamo ne može biti oscilacija.

Bill je rekao: "Ipak, ljudi i žene mogu živeti dobre živote i voleti Boga mentalnim shvatanjem. Ali pravo skriveno mesto je u srcu, skriven s Hristom. Kada Hrist, Duh Sveti, dođe u vaše srce, On je u vama s vašom naravi i On živi Svoj vlastiti život kroz Svoju vlastitu volju, kroz vas. Toliko ste prepušteni da Hrist kroz vas govori reči koje bi On govorio. On kroz vas razmišlja misli koje bi On razmišljao. On kroz vas čini dela koja bi On činio. Vi ste prepušteni i odmarate."

"Koja divna slika posvećenog hrišćanina – prepušten, Hrist radi kroz njega. Pavle je rekao: 'Jer meni je živeti Hrist, a umreti dobitak. Ne živim više ja, nego Hrist živi u meni.' [227] Hrist živi u predanoj duši pojedinca. Govori njegovim usnama, razmišlja njegovim umom, gleda njegovim očima i deluje kroz narav. Onda stvari sveta prolaze. Kako to može biti osim drago i ugodno celo vreme? Hrist ima kontrolu. Amen."

"Vidite to? Hrist je u vama, tako da je cela vaša građa Hrist. Vaš stav, vaše želje, vaš apetit, sve vaše je Hrist, tako da ste prepušteni i odmarate, sa svim savršenim. Bez obzira koliko tmurno izgleda, ili koliko crno izgleda, i dalje je isto – Hrist u vama. On razmišlja kroz vaš um na isti način kako bi On razmišljao da je ovde na zemlji. Vi više niste svoji jer ste prepušteni."

[227] Upućuje na Filipljanima 1:21; Galaćanima 2:20

"Jednom godišnje Aron, veliki sveštenik, ulazio je u svetinju Šatora. [228] Zajednica ga je posmatrala. Aron je morao biti ispravno pomazan, ispravno obučen i ispravno hodati. Nosio je zvona na odeći, a dok je hodao, ta zvona su svirala: 'Svet, svet, svet Gospod.' Poneo je sa sobom žrtvenu krv pomirenja. Bio je pomazan ružom saronskom, a pomazanje koje mu se slivalo s brade cedilo se s ruba njegove haljine. Otišao je u unutrašnje odaje u prisutnost Boga, a zastor je pao iza njega i bio je skriven od spoljnog sveta."

"Slava Bogu, postoji skriveno mesto, trajno mesto. Možete ući u Božiju prisutnost i biti skriveni od stvari sveta. Nećete ih više čuti jer je to zvučna izolacija. Svet je napolju, uzdiše i posmatra. Vi ste unutra, u prisutnosti večnog Boga, jedete od Njegove mane koja nikad neće ustajati i nikad neće ponestati."

Kada čovek živi u prisutnosti Kralja, sve je dobro. Pronašao je tajno mesto. [229] Otišao je iza zastora i on se zatvorio iza njega. On ne vidi svet. Sveto mesto je zvučna izolacija načinjena od ovčijih i jarećih koža, ali ovo skriveno mesto je zvučna izolacija krštenjem Duhom Svetim koje skriva čoveka u Hristu. Tamo on postaje novo stvorenje i svakodnevno hoda pred Bogom na taj način." [230]

"Kako divna slika vernika u Božijoj prisutnosti. Sve je dano Hristu. Sve što je Bog bio, izlio je u Hrista. Sve što je Hrist bio, izlio je u Svoju Crkvu. Isus je rekao: 'U onaj ćete dan znati da sam ja u svom Ocu, i vi u meni i ja u vama.' [231] O, privilegija koju vernici imaju, kada bi je samo mogli prihvatiti."

Bill je rekao na završetku: "Čovek koji ode iza zavese zatvara svet. Sedi ispod spojenih vrhova krila heruvima okružen Shekinah Slavom Božijom. To svetlo nikad se ne zatamnjuje, nikad se ne gasi. Vernik odmara uz Kovčeg saveza i jede iz zlatne zdele s

[228] Upućuje na Izlazak 30:10; Levitski zakonik 16; Jevrejima 9:7–14; 25–26
[229] Upućuje na Psalme 27:4–5; Psalme 91:1; Mateja 6:6
[230] Upućuje na 2. Korinćanima 5:17; Galaćanima 6:15–16
[231] Upućuje na Jovana 14:20

manom koja je uvek sveža. Uopšte se ne brine. Sve je već zbrinuto. Bog je iznad njega, sluša njegove molitve i odgovara na njegove molitve. Ne samo to, već ovaj vernik živi tačno u prisutnosti Kralja kraljeva, Boga u Svojoj Shekinah Slavi! Problemi ne mogu dopreti do njega tamo. On ih neće slušati. Jecanje sveta ostalo je napolju."

Prijatelji, ako ikad dođete u Hrista na taj način, ako možete doći do mesta gde je svet mrtav, a vi živite u Shekinah Slavi, živite u prisutnosti Kralja, tada će svaki dan biti drag vašoj duši. O moj Bože! Sve je u redu! Sve je u redu! Ništa vam ne može nauditi. O, kakvo mesto."

Da bi dokazao svoju poentu, citirao je Jevrejima 10:19–22:

Imajući dakle, braćo, pouzdanje za ulazak u Svetinju po krvi Isusovoj

koji nam je otvorio novi i živi put za nas kroz zastor, to jest, svoje telo

i kad imamo Velikog sveštenika nad Kućom Božijom,

pristupajmo s istinitim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti i oprana tela čistom vodom.

Ponovio je ovu temu mnogo puta tokom 1956. Učio je da je Šator bio zemaljski prikaz nebeske istine, kao što je apostol Pavle naučavao: "Koji služe slici i senci onog nebeskog, kao što je od Boga upućen Mojsije kada se spremao da napravi Šator: 'Pazi', kaže zaista [Bog], 'da sve načiniš prema uzorku koji ti je prikazan na brdu!'" [232]

Tri dela Šatora predstavljala su mnogo toga. U Božijoj numerologiji, tri je broj savršenstva. Bog ima tri načina da izrazi Sebe čovečanstvu: kao Otac, kao Sin i kao Duh Sveti. Čovek se sastoji od tri dela: tela, duha i duše. Spasenje ima tri faze: opravdanje, posvećenje i krštenje Duhom Svetim. Šator u pustinji imao je tri dela: dvorište, svetinju i svetinju nad svetinjama. Bill

[232] Upućuje na Jevreje 8:5

je znao da će njegova vlastita služba takođe imati tri dela: prvi, drugi i treći potez s koncem za pecanje iz vizije. Ogroman šator na kraju vizije takođe je imao tri dela: zajednicu s jedne strane, uzdignutu binu s druge strane i to malo zdanje na bini. Bill je znao da prvi i drugi potez predstavljaju prve dve faze njegove službe: znak u njegovoj ruci i pronicanje po viziji. Još nije znao šta bi mogao biti treći potez, ali je anđeo razjasnio da će to imati neke veze s tom malom prostorijom na bini u koju se spustila Shekinah Slava. Anđeo je rekao: *"Srešću te u toj prostoriji. Ovo je tvoj treći potez. To neće biti javna predstava."*

"Treći potez" nije bio jedini deo vizije koji ga je zbunjivao. Pitao se koliko je toga simbolično, a koliko toga će se doslovno dogoditi. Zašto je taj ljubazan gospodin rekao: "William Branham se odmara."? Zašto je bio zastor ispred reda za molitvu? Zašto se red protezao celim putem do izvan šatora? Zašto su ljudi iz reda ulazili u tu malu prostoriju? Šta se događalo u toj tajanstvenoj prostoriji?

Pošto nije bilo načina da sazna u kojoj meri je vizija simbolična, Bill je pozvao svoja dva rukovodioca (u to vreme Jacka Moorea i Minera Arganbrighta) i zamolio ih da provere mogućnost iznajmljivanja ili kupovine najvećeg šatora koji uspeju pronaći. Miner Arganbright je predložio da ga postavi na mesec dana u Phoenixu. Billu se svidela ideja. Pošto su njegove kampanje obično dobijale sve veći zamah svakim sledećim danom trajanja na nekom području, on se uvek pitao bi li zadržavanje na duže vreme na jednom mestu proizvelo probuđenje. Međutim, ovaj plan je propao kada je drugi evanđelist, A. A. Allen, organizovao dugu kampanju u Phoenixu istog meseca. Bill je otkazao svoje sastanke, shvativši da ne bi bilo uspešno održati dve kampanje lečenja verom u Phoenixu u isto vreme.

Miner Arganbright je predložio drugi plan. General meksičke vojske Narciso Medina Estrada, koji je bio hrišćanin, zamolio je Minera Arganbrighta da organizuje Branhamovu kampanju u Mexico Cityju.

Kada se Bill molio po tom pitanju, došao mu je anđeo Gospodnji i rekao: *"Nikad ti nisam rekao da ideš u Phoenix. Rekao sam ti da ideš u Meksiko."* To je objasnilo još nekoliko detalja iz vizije koju je video u novembru. Ta dva raščupana dečaka koje je video na početku vizije bila su iz Meksika, kao i svi oni ljudi koji su raspušteni sa sastanka pre nego što je dobio mogućnost da propoveda.

Bill je zamolio Minera Arganbrighta da organizuje kampanju u Meksiku. Ispričao mu je u detalje viziju koju je video. Nakon nekoliko dana nazvao ga je Arganbright i rekao: "Osigurali smo arenu za borbu bikova u Mexico Cityju. Prima oko šezdeset hiljada ljudi. Prvi sastanak će biti 16. marta. Srešću tebe i Jacka Moorea tog jutra u hotelu Regas u Mexico Cityju." Arganbright nije uspevao sakriti uzbuđenje. "Brate Branhame, imamo barem sto propovednika iz dvadesetak denominacija koji sarađuju s nama. I još, ovo je prvi put u istoriji Meksika da njihova vlada daje dobrodošlicu u njihovu zemlju protestantskom evanđelisti. Očekujem da će se dogoditi neke divne stvari."

Bill je proveo prva dva meseca 1956. leteći po Sjedinjenim Državama. Propovedao je jednu noć ovde i dve noći tamo. Ovo nisu bile kampanje lečenja verom. Nije se hteo moliti za bolesne dok ne stigne u Meksiko, pošto je tamo očekivao početak svoje nove službe.

16. marta Bill je odleteo u Mexico City. Pratili su ga Billy Paul, Jack Moore i Young Brown. S njim je takođe putovao i Roberto Espinosa, meksičko-američki propovednik koji mu je trebao biti prevodioc tokom kampanje. Nakon prijave u hotel Regas, unajmio je taksi da ih odveze u arenu za borbu bikova. Okupili su se tamni oblaci i padala je lagana kiša.

Vozač taksija je rekao: "Nemamo često kišu u ovo doba godine."

Bill je laktom udario svog rukovodioca u rebra i rekao: "Šta sam ti rekao? Posmatraj sada, biće neki problem kada stignemo tamo. Prostor će biti prazan."

"Brate Branhame, kako je to moguće?"

"Ne znam, ali to sam video u viziji prošle godine."

Kada su stigli do stadiona za borbu bikova, Jack Moore je u čudu posmatrao krug od šezdeset hiljada koncentričnih stolica, a sve su bile prazne. Rekao je: "Brate Branhame, da nisam verovao u tvoj dar pre ovoga, sigurno bih sada poverovao."

Kasnije su saznali da su se tokom jutra hiljade ljudi okupile u areni za borbu bikova i čekali početak večernje molitvene službe. Popodne, kada je počela padati kiša, neko je iskoristio razglas i raspustio mnoštvo. Pastor Abel Medina, jedan od glavnih organizatora kampanje, rekao je Billu da ne zna ko je odgovoran za raspuštanje mnoštva. Najgore od svega, njihov ugovor za korištenje arene za borbu bikova odjednom je poništen. U tom trenutku, ni pastor Medina ni general Estrada nisu mogli reći lično ime svog neprijatelja, iako su bili sigurni da znaju ime organizacije za koju radi. Jack Moore je zaškripao zubima i rekao: "Ja ću saznati ko stoji iza ovog fijaska."

Bill je slegnuo ramenima: "Idi i pokušaj, ali nećeš saznati. Niko od onih s kojima budeš razgovarao neće znati ništa o tome."

Dok su Bill i Billy Paul odleteli kući u Jeffersonville, Arganbright i Moore su ostali u Mexico Cityju u nadi da će srediti nered. Jack Moore je dva dana pokušavao saznati ko je raspustio mnoštvo i otkazao sastanke. Obilazio je od kancelarije do kancelarije i razgovarao s vladinim dužnosnicima dok ga nije zabolela čeljust. Činilo se da niko s kim je razgovarao ne zna ništa po tom pitanju. Za to vreme, Arganbright je radio s generalom Estradom i pastorom Medinom na spašavanju kampanje. Pošto su izgubili ugovor za korištenje arene za borbu bikova, morali su pronaći drugo odgovarajuće mesto za održavanje sastanaka. Pronašli su mesto u Tacubayi, predgrađu Mexico Cityja.

U subotu je Miner Arganbright nazvao Billa i zamolio ga da se vrati u Meksiko. Bill je otišao u svoju pećinu da se moli o tome. Rano u nedelju ujutro video je viziju mrtve ribe kako leži na tlu. Anđeo Gospodnji je rekao: *"Vrati se u Meksiko. Ovo nije savršeno vreme, ali biću s tobom."*

Zato, u ponedeljak 19. marta, samo nekoliko dana nakon što je otišao iz Meksika, Bill i njegov sin su se vratili. General Estrada osigurao je fudbalsko igralište u Tacubayi na dve nedelje. Bill će se moliti za bolesne svake noći do petka uveče. Nakon toga će pastor Abel Medina nastaviti s kampanjom uz pomoć lokalnih evanđelista.

Ljudi su došli na fudbalsko igralište u ponedeljak u devet ujutro. Pošto nije bilo tribina, sedeli su ceo dan na igralištu i čekali početak večernjeg sastanka. Iz sata u sat brojka je rasla. U šest sati popodne Billy Paul Branham pomešao je molitvene kartice i dao ih Meksikancu koji ih je delio. Billy Paul je pratio ovog čoveka kroz mnoštvo kako bi bio siguran da ne prodaje kartice. Kada je Bill stigao u osam sati, bilo je oko deset hiljada ljudi koji su čekali da ga čuju kako govori. Bill se pitao kako će uopšte doći na binu. Njegovi sponzori su već rešili ovaj problem. Bina je izgrađena uz visoki zid koji je odvajao fudbalsko igralište od javnog puta. Billa su dovezli sa strane zida prema ulici. Onda se popeo lestvama na vrh zida gde su mu dva čoveka omotala uže ispod pazuha i spustila ga na drugu stanu na bine.

Nakon što je pozdravio ljude, Bill je pročitao Judu 1:3. Naglasio je rečenicu: *da se borite za veru koja je jedanput zauvek predana svetima.* Onda je ispričao priču o Samarijanki. Objasnio je da je Isus nikad pre nije video, a ipak joj je ispričao istoriju njenog života. [233] Popratio je ovo pričom o Natanaelu. Filip je rekao Natanaelu: "Našao sam Hrista." Natanael je sumnjivo pitao: "Kakav dokaz imaš?" Filip je rekao: "Dođi i vidi." Kada je Natanael došao pred Nazarećanina, Isus je rekao: "Evo pravog Izraelca." Natanael je pitao: "Odakle me poznaješ?" Isus je rekao: "Videh te pre nego što te Filip pozvao, dok si bio pod smokvom." [234] Kako ga je Isus video? Video ga je u viziji. Božiji Duh zna sve, a Isus, koji je Božija manifestacija u telu, zna sve o nama.

Bill je rekao: "Noćas je Gospod ovde da čini čuda. Ja ne činim čuda. Ja sam kao ovaj mikrofon ispred mene. Ako ja ne

[233] Upućuje na Jovana 4:5–39

[234] Upućuje na Jovana 1:43–51

govorim, mikrofon ne može preneti ništa sam od sebe. Isto tako, ja sam samo instrument u Božijim rukama. Gospod Isus Hrist je taj koji isceljuje. Ja sam samo sredstvo preko kojeg Bog izražava isceljenje. Ja delujem u skladu s obećanjima Njegove Svete Reči, jer verujem da On daje obećanja u Svojoj Reči."

Žena koja se zvala Enriqueta Arellano bila je prva od dvadeset i pet ljudi u redu za molitvu. Popela se po stepeništu na binu i stala ispred američkog evanđeliste. Bill je rekao: "Ova žena je meni strankinja isto onoliko koliko je Samarijanka bila Isusu. Ali, mogu vam reći u čemu je njen problem. Vidim je u bolnici na operaciji. Rana nije ispravno zacelila i ona se boji da bi to mogao biti rak. Je li to istina?" U suzama je objavila auditorijumu da je tako. Nakon kratke molitve, Bill je rekao: "Radujte se! Gospod vas je iscelio!" Enriqueta je otišla s bine i izgledala je kao nova žena.

Još je nekoliko ljudi prošlo kroz red za molitvu s jednako zapanjujućim rezultatima. Onda je čovek po imenu Mariano Santiago stao pred evanđelistu. Bill je rekao auditorijumu: "Ako mi Bog kaže zašto je ovaj čovek ovde, hoćete li svi vi verovati u Isusa Hrista?" Okrenuvši se prema Santiagu, Bill je rekao: "Došli ste ovde da se molim za vašu kilu. Ali, postoji još jedan razlog. Vi ste propovednik Evanđelja iz Veracruza, a crkva vam se zove Golgota. Želite da se pomolim nad nekim maramicama kako biste ih mogli dati bolesnim ljudima u svojoj crkvi."

Dok se ovo odvijalo, portir je obavestio pastora Medinu da poremećen mladić stoji u redu za molitvu i drži molitvenu karticu sa ženskim imenom na njoj. Kada je Medina istražio, otkrio je da mladić deluje mentalno bolesno, ali nije delovao opasno. S ruba mnoštva zakoračila je majka mladića. Rekla je da molitvena kartica pripada njoj. Bila je bolesna, ali više od svega želela je da njen sin bude isceljen, pa je karticu dala njemu. Pastor Medina saosećao je s njenom željom. Međutim, bilo je toliko bolesnih ljudi koji nisu uspeli dobiti molitvenu karticu da se Medina bojao da bi bilo kakvo odstupanje od njihove najavljene procedure moglo uzrokovati pobunu. Zamolio je majku da se zameni sa svojim sinom u redu za molitvu, što je ona i učinila.

Kada je konačno stala na binu, Bill joj je rekao: "Vi ste katolkinja i molite se s krunicom. Ovde ste jer želite da vaša voljena osoba bude isceljena, a to je vaš sin. Bog je sve rešio. Idite u miru."

Te noći dogodila se ista stvar u Meksiku kao i u Africi, Indiji i takođe na Apače Indian rezervatu. Jednostavna vera Meksikanaca prihvatila je pronicanje u stvarnoj vrednosti, odnosno, verovali su da Isus Hrist otkriva Sebe među njima. Čuda su cvetala obilno kao pustinjsko cveće nakon prolećne kiše.

Olujni front i dalje je uticao na vreme u ovom području. Celi dan raštrkani kišni oblaci talasali su se iznad planina. Prve noći duvao je vetar, ali nije padala kiša po mnoštvu. Sledećeg dana ipak je lagana kiša padala celo popodne. To nije odvratilo ljude da ne dođu na sastanak. Kada je Bill stigao u osam sati da bi se molio za bolesne, mnoštvo se nagomilalo na oko dvadeset i pet hiljada.

Peta osoba koja je došla kroz red za molitvu bio je stari slepac. Bill ga je posmatrao dok se dovlačio. Vodio ga je portir Meksikanac. Starac je stalno nešto ispitivao portira. Espinosa je preveo Billu: "Pita je li blizu američkom evanđelisti. Želi vas dotaknuti."

Nakon nekoliko trenutaka, portir je stavio drhtavu ruku starca na Billov okovratnik. Bacivši se na kolena, starac je izvukao krunicu iz džepa i počeo pevati: "Zdravo Marijo, milosti puna..." Bill je zaustavio čoveka i nagovorio ga da ustane, rekavši: "Ne morate to ovde raditi, tata."

Starac je nosio ofucan slamnati šešir, poderan i od iza zavezan konopcem. Raščupana seda kosa štrčala mu je ispod šešira. Neuređeni sedi brkovi prekrivali su mu gornju usnu. Pantalone i kaput bili su mu poderani i prašnjavi, a on nije nosio košulju. Ovaj jadan čovek dotaknuo je srž sažaljenja u Billovom srcu. Pomislio je: "Da je moj tata živ, bio bi godina ovog čoveka. Koliko je život bio okrutan prema ovom starcu. Možda nikad u životu nije pojeo punu porciju ili imao pristojno odelo ili par cipela. Osim toga, sada tumara u tami i ne može si pomoći."

Bill je pogledao na čovekove bose noge. Bile su prašnjave i nažuljane, s dugačkim i uvijenim noktima. Na trenutak je Bill pomislio da će mu dati svoje cipele. Onda je shvatio da mu ne bi odgovarale. Stopala Meksikanca bila su mnogo veća od njegovih. Bill je pogledao ramena čoveka. Mislio je da mu možda može dati svoj kaput. Ramena starca bila su preširoka. Bill je znao da mu njegov kaput takođe ne odgovara.

Slepac je skinuo svoj šešir, spustio čelo Billu na rame i zaplakao. Bill ne samo da je mogao osetiti bol ovog čoveka, već je nešto u njemu prodrlo u njegove patnje – nešto što je nadilazilo sažaljenje, nadilazilo je rasuđivanje, u oblast ljubavi da je mogao moliti molitvu vere s potpunom sigurnošću.

Odjednom je vizija procvetala kao kaktus i prikazala starca kako radosno poskakuje. Bill je tada znao da je gotovo. Nežno je podigao glavu čoveka. Čovek je dva puta trepnuo i onda povikao: "Gloria a Dios! Veo! Veo!" što znači, "Slava Bogu! Mogu videti!" Bacivši se na kolena, pokušao je poljubiti Billovu cipelu. Bill ga je povukao gore. Starac je zagrlio Billa, a onda pojurio duž bine, zagrlio Arganbrighta, Browna i druge propovednike na bini dok je uzvikivao: "Gloria a Dios!" Na hiljade ljudi uhvatile su refren: "Gloria a Dios!"

Ovakvo čudo bilo je previše spektakularno da bi ga mediji pod katoličkom kontrolom izostavili. Hiljade Meksikanaca čule su za to sledećeg jutra. Među njima je bila i mlada majka čija je beba obolela od upale pluća i borila se za svaki dah. Tokom tog jutra, dok je ta majka čekala doktorski pregled, njena beba je izdahnula poslednji dah i onda prestala disati. Histerično je pozvala doktora. Njegovi pokušaji oživljavanja bebe su propali. Doktor joj je teška srca rekao da ostavi svoju mrtvu bebu u njegovoj ordinaciji, a da će on pozvati pogrebnike.

Nešto u toj mladoj majci odbilo je odustati. Shvatila je ako je Bog mogao vratiti vid starcu, zašto ne bi mogao vratiti život njenoj bebi. Rekla je doktoru da će poneti telo sa sobom, te je iz doktorske ordinacije otišla pravo na igralište gde se američki evanđelista molio za bolesne te noći. Kada je stigla tamo, bilo je rano popodne i dve trećine fudbalskog igrališta već je bilo

ispunjeno. Padala je kišica. Stala je na kraj dugačkog reda ljudi koji su čekali trenutak kada će se deliti molitvene kartice.

Te noći kada se Bill popeo na zid i kada su ga užetom spustili na binu, iznenadio se kada je video veliku gomilu kaputa i šalova koja ga je čekala. Miner Arganbright je objasnio da su mnogi bez molitvenih kartica nabacali te predmete na binu da se Bill pomoli nad njima. Verovali su ako samo dotaknu kaput nad kojim se molio, da ih to može isceliti. Bill je to rado učinio setivši se vremena kada se Pavle molio nad gomilom maramica i pregača u Efezu. [235] Bill je znao da će to delovati danas isto kao što je delovalo onda. Ovi Meksikanci su razumeli koncept vere. Kao i inače, Bill im je naglasio da njihova vera mora biti čvrsto usmerena na Isusa Hrista koji je jedini Iscelitelj.

Nedugo nakon što je počela molitvena služba, Bill je primetio nekakav metež u redu za molitvu. Činilo se da žena s kraja reda pokušava proći pored portira. Bill je primetio kako im skače preko glava i juri prema bini. Ljudi uokolo su urlikali. Drugi čovek ju je uhvatio i povukao na kraj reda. Trenutak posle puzala im je ispod nogu i ponovo jurila prema bini. Ponovo su je uhvatili i povukli nazad, ali ona nije odustajala.

Uskoro je Billy Paul došao na binu i izvestio: "Tata, ne možemo više držati red za molitvu na okupu. Žena tamo ima mrtvu bebu u rukama i očajna želi da se ti moliš za nju. Problem je što ona nema molitvenu karticu. Svi ovi ljudi u redu za molitvu čekali su ovde od ranog jutra. Ako pustim tu ženu bez molitvene kartice, to bi moglo izazvati pobunu. Ali ona je histerična i portiri je ne mogu zadržati. Šta da radimo?"

Bill se okrenuo i pogledao svog rukovodioca. Jack Moore je bio nizak čovek kao Bill. Bili su slične dobi i obojica su imali tanku kosu na vrhu s ćelavim potiljkom. Bill je rekao: "Brate Jack, ona ne zna ko sam ja. Zašto ne odeš dole i ne pomoliš se za njenu mrtvu bebu? To bi je trebalo zadovoljiti i umiriti."

Jack Moore je klimnuo i otišao niz stepenice na travu. Bill se okrenuo prema mikrofonu i hteo se obratiti auditorijumu kada je

[235] Upućuje na Dela 19:11–12

video meksičku bebu bez zuba kako lebdi ispred njega. Beba je sedela na deki, mumljala, smejala se i mahala rukicama kao što to čine deca kada su uzbuđena. Bill je rekao: "Sačekaj trenutak, brate Jack. Bolje da ovo sam odradim. Reci portirima da puste ženu."

Billy Paul je zatresao glavom. "Ne mogu to učiniti, tata. To bi moglo uzrokovati pobunu."

"Billy, imao sam viziju."

"Viziju? To je drugačije." Billy Paul je znao bolje nego sumnjati u viziju.

"Idem dole reći portirima," rekao je Espinosa. Uskoro su se portiri odmakli i pustili ženu.

Dojurila je na binu kao asteški trkač. Bacivši se pred američkog evanđelistu, plakala je: "Padre! Padre!" Bill i Espinosa su je podigli te je ponovo stajala. Bila je lepa žena u ranim dvadesetima. Oči su joj bile natečene zbog celodnevnog plakanja. Možda joj je ovo bilo prvo dete koje je sada beživotno držala u naručju. Bill nije mogao videti bebu. Mogao je samo videti obris ispod mokre deke.

"Kada je beba umrla?" pitao je Bill.

Rekla je da joj je beba umrla tog jutra u doktorskoj ordinaciji. Bill je rekao: "Brate Espinosa, nemoj prevoditi ovu molitvu." Stavio je ruke na mokru deku i molio se: "Nebeski Oče, ja ne znam šta sve ovo znači, ali upravo pre nekoliko minuta video sam malu bebu ispred sebe, kako mumlja i igra se. Ako je ta vizija pokazala ovo mrtvo dete, neka mu se život vrati u Isusovom imenu." U tom trenutku, beba je ispustila krik i trznula se ispod deke. Majka je vrisnula i stisnula svoje živahno dete na svojim grudima.

Bill je strogo rekao: "Brate Espinosa, nemoj ovo još objavljivati. Neka te ova žena odvede k svom doktoru. Želim pismenu izjavu od njenog doktora kao dokaz da je ova beba bila mrtva."

Na kraju molitvene službe, Bill je pitao koliko će ljudi, nakon onog što su upravo videli, podići ruke i predati svoje živote Isusu

Hristu. Podignute su na hiljade ruku. Fasciniran, Bill se okrenuo prema Espinosi i rekao: "Reci im da ne želim da katolici i protestanti podignu ruke. Želim videti ruke samo onih ljudi koji nikad pre nisu prihvatili Isusa Hrista." Espinosa je to napomenuo mnoštvu, ali nije se činilo da se promenio broj ruku u vazduhu.

Sledećeg dana je Roberto Espinosa dobio potpisanu izjavu od doktora koji je pregledao bebu te žene i proglasio je mrtvom. Tek onda je Bill dao dopuštenje da se ova priča objavi, najpre u lokalnim novinama, a kasnije u časopisu *Glas isceljenja*.

Dok se Bill pakovao za odlazak iz Meksika, pozvao ga je novinar katolik na intervju. Nakon što je ispitao Billa o mnogim čudima koja su se dogodila tokom proteklih pet dana, novinar je pitao: "Verujete li da naši katolički sveci mogu činiti čuda?"

"Da su živi, mogli bi," lukavo je odgovorio Bill.

"U katoličkoj crkvi ne možete biti svetac dok ne umrete," uzvratio je novinar.

"Možda je to ono što kaže Katolička crkva, ali u Bibliji, Pavle je pisao pismo 'svetima u Efezu'. Sigurno su bili živi u to vreme."

"I mi čitamo Bibliju. Ali, ako imamo pitanje, verujemo da naša crkva govori iznad onog što kaže Biblija, jer papa sluša direktno od Boga." Bill se namrštio. Novinar je rekao: "Vidim da ste ne-katolik."

"Da, ja sam protestant, što znači da protestujem protiv Katoličke crkve – ne protiv ljudi u crkvi. Ti ljudi su duše za koje je Isus umro. Ali, protestujem protiv katoličkog sistema koji vlada tim ljudima i okreće ih od Biblije."

Takva otvorenost iznenadila je meksičkog novinara. "G. Branham, s kojom crkvom ste vi povezani?"

"S crkvom Isusa Hrista."

"Ne mislim da sam čuo za tu denominaciju."

"To je zato što to nije denominacija. To je Hristovo telo. Biblija kaže: 'U jednom smo Duhu svi mi u jedno telo kršteni.'[236]

[236] Upućuje na 1. Korinćanima 12:13

Organizacije se ne broje. Važna je vera osobe u Isusa Hrista, a ta vera dolazi verovanjem Biblije."

"Shvatate li, g. Branham, da je Biblija samo davna istorija Katoličke crkve?"

"Tu se ne bih složio s vama. Čitao sam mnogo istorije i koliko vidim, Katolička crkva nije postojala do vremena Konstantina, skoro tristo godina nakon smrti zadnjeg apostola."

"G. Branham, koje je vaše sveukupno mišljenje o Katoličkoj crkvi?"

"Voleo bih da me niste pitali to, ali pošto jeste, reći ću vam. Katolička crkva je najviši oblik spiritualizma koji postoji."

Ovo je iznenadilo novinara. "Odakle vam takva ideja?"

"Ko god pokušava razgovarati s mrtvima je spiritualist. A vi katolici uvek pokušavate razgovarati s umrlim svecima i tražite od njih da posreduju za vas."

"G. Branham, vi razgovarate s Isusom Hristom, a On je umro."

"Isus nije ostao mrtav. Ustao je iz groba i živi danas. Ako moja kampanja u Meksiku išta dokazuje, dokazuje da je Isus Hrist živ!"

Poglavlje 76

Amerika stoji kao Izrael kod Kadeš Barnee

1956.-1957.

POPUT NJEGOVIH KAMPANJA u Nemačkoj i Švajcarskoj, kampanja Williama Branhama u Meksiku bila je fenomenalan uspeh. Tokom pet noći u Tacubayi, procenio je da je dvadeset hiljada ljudi dalo svoje živote Isusu Hristu. Billu je bilo jednostavno videti kako je Meksiko ispunio prvi deo njegove vizije iz decembra 1955., ali nije ispunio sve. Dečija cipela i lekcija pecanja bile su metafore koje je mogao jednostavno shvatiti, ali deo vizije o šatoru nije bio tako jednostavan za shvatiti. Je li to samo simbolizovalo "treći potez" njegove službe, ili će zaista propovedati u ogromnom šatoru ili crkvi? Nije znao. U slučaju da će biti doslovno, Bill je zamolio svoje rukovodioce da potraže najveći šator koji mogu kupiti ili iznajmiti. Vizija mu je jasno pokazala jedno – sada je znao da Bog očekuje od njega da nastavi s evanđelističkim poslom.

Miner Arganbright je želeo da se vrati bilo u Evropu ili Afriku u julu. Nakon što se molio o tim predlozima, Bill je rekao ne za oba kontinenta. Duh Sveti ga je podsticao da ostane na američkom tlu. Osetio je ozbiljnost koju nije osetio nikad pre, kao da je ovo kritična godina za Evanđelje u Americi. Mnogo puta

tokom 1956. Bill je rekao: "Predviđam da će Sjedinjene Američke Države ili primiti Hrista, ili će početi otpadati od milosti ove godine. Evo, Gospod mi to nije rekao. Ipak, verujem da će Amerika ili primiti Hrista ili Ga izričito odbaciti ove godine – a predviđam da će Ga odbaciti."

U januaru je propovedao propoved u Jeffersonvilleu koju je nazvao "Spojnica vremena", što je bila propoved u kojoj je istaknuo sedam značajnih mesta u istoriji gde je Svemogući Bog promenio tok i započeo nešto novo. Tokom svih tih spojnica, Bog je posetio zemlju na poseban način. Reč spojnica znači "spoj dveju stvari", a u njegovoj propovedi ta reč upućuje na prirodno i natprirodno. Bill je istaknuo te spojnice kao vreme Noje, vreme Mojsija, vreme Abrahama, vreme Ilije i vreme Isusa. Bill se detaljno zadržao na ovoj petoj velikoj spojnici. Rekao je: "Jovan krstitelj je bio prorok. Gabrijel je bio anđeo. Oni su se pojavili oko trideset i tri godine pre spojnice vremena. Bog je unapred upozorio ljude da je spojnica na dohvat ruke. Pogledajte šta se dogodilo. Vidimo Jovana kako stoji uz reku Jordan, propoveda, govori ljudima o Moćnom koji dolazi. Uskoro se pojavio niko drugi već Sam Svemogući omotan u malom telu. Veliki Jahve Bog otkrio je Sebe u Svom Sinu Isusu Hristu. Jedne noći Isus je spavao u maloj lađi koju je bacala oluja. On nije obraćao pažnju. Bio je umoran. Ali, vreme je moralo doći do spojnice i nešto se moralo dogoditi. Stavio je nogu na ogradu lađe i rekao: 'Utihni, smiri se.' Kažem vam, sam Stvoritelj neba i zemlje ležao je u toj lađi i priroda se morala pokoriti. Kada Svemogući govori, čudesne stvari se događaju. Amen."

Bill je rekao o našem danu: "Verujem da živimo blizu pojave drugog dolaska Gospoda Isusa. Prvi put On je došao kao beba. Ovaj put On dolazi kao Kralj slave da se osveti svima koji se ne pokoravaju Božijoj Reči... Naučavanje Reči je jako dobro. Mi znamo da vera dolazi slušanjem Reči. Ali, uvek je potrebno natprirodno da se potvrdi da Svemogući Bog još živi i vlada. Moramo imati natprirodno. A verujem da Crkva sada stoji na pragu najveće potvrde svemogućeg koju je svet ikad imao... Mi smo na spojnici. Šta je sledeće? Isus Hrist će ponovo doći po drugi put u slavi primiti sve one koji su umrli u Hristu, a žive u

Bogu. Bog će dovesti sve sa Sobom, krotki će naslediti zemlju i veliki milenijum će početi. Neće više biti ratova niti će više biti ikakvih bolesti, nevolja ili tuge. Živećemo ovde u Njegovoj prisutnosti u veke vekova. A svi ovi znaci i ostalo pokazuju da smo na spojnici."

Nakon svoje kampanje u Meksiku, nastavio se moliti za bolesne na svojim sastancima, ali je sve više i više naučavao. Anđeo je objasnio da je božansko isceljenje mamac na udici koji će privući pažnju ljudi. Udica je Božija Reč. To je važno. Hrišćani trebaju biti utemeljeni u fundamentalnim načelima svoje vere, u protivnom im je vera uzaludna.

U Sturgisu u Michiganu ponovo je naučavao na temu tri područja u Šatoru, naglašavajući koliko je važno da hrišćani uđu iza zastora u svetinju nad svetinjama koja simbolizuje krštenje Duhom Svetim. Rekao je: "Mnogi od onih koji se predstavljaju kao hrišćani uvek imaju problema, uvek se muče da bi ustrajali. Verujem da je to zbog toga što im nedostaje ispravno biblijsko naučavanje. Ne postoji nešto tako da hrišćanin ustrajava. Hrist je taj koji čini da ustraje. Celi princip hrišćanstva bazira se na odmoru. Isus je rekao: *'Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.'* [237] Zapazite, ne donosi odmor ono što vi činite, već ono što je Hrist učinio kroz vas. Neko mi je rekao da je tražio Boga. To je greška. Niti jedan čovek nikada nije tražio Boga. Bog traži ljude. Nakon što je Adam pogrešio u Edenskom vrtu, trebao je trčati kroz vrt i vikati: 'Oče, Oče, gde si?' Umesto toga, Bog je išao kroz vrt i dozivao: 'Adame, Adame, gde si?' [238] Adam se sakrivao. To je u prirodi čoveka."

Osim što je više naučavao tokom svojih kampanja, Bill je takođe više naučavao u Branhamovom šatoru. Kada god bi bio u Jeffersonvilleu, a bilo bi veče za redovne sastanke u crkvi, pastor Orman Neville rado bi se povukao kako bi se Bill mogao obratiti zajednici. Ove propovedi u Jeffersonvilleu nisu bile samo ponavljanje onoga što je propovedao na drugim mestima. Tokom svojih evanđelističkih kampanja, velika raznolikost među ljudima ograničavala je koliko duboko može ući u temu. U Branhamovom

[237] Matej 11:28

[238] Upućuje na Postanak 3:9

šatoru osećao je slobodu u duhu ući duboko koliko god je bilo neophodno kako bi temeljno objasnio zdravu nauku. Većina njegovih propovedi u Jeffersonvilleu snimljene su na kasete. Shvatao je dalekosežnu korist koju ovakve propovedi snimljene na kasete mogu imati. Svake nedelje sve više i više ljudi tražilo je njegove snimljene propovedi. Mnogi od tih ljudi nisu brisali te propovedi i preslušavali su ih u više navrata.

27. maja 1956. propovedao je u Jeffersonvilleu o Kadeš Barneu, oazi u pustinji Sinaj gde su Izraelci kampovali dok je dvanaest ljudi uhodilo obećanu zemlju. Kada su se uhode vratile s različitim izveštajima, Izraelci su morali doneti odluku: nastaviti dalje i pokušati osvojiti zemlju ili se vratiti u pustinju i tražiti novo mesto da se nastane. Istina, mnoge zastrašujuće prepreke stajale su na putu osvajanja Kanana, ali Bog im je obećao tu zemlju. Pravo pitanje bilo je duhovno: hoće li verovati Mojsiju ili neće? Uostalom, Mojsije im je rekao da im je Bog obećao zemlju. Većina Izraelaca odlučila je ne verovati Mojsiju, a za posledicu morali su provesti četrdeset godina lutanja u pustinji dok svi nisu pomrli. Njihova deca su konačno zaposela obećanu zemlju Kanan. Bill je rekao da je hrišćanska crkva u Americi u istoj poziciji. Osećao je da je 1956. Amerika utaborena u svom Kadeš Barneu. Njena odluka još uvek se čekala.

3. juna 1956. Bill je propovedao na temu "Jagnjetova Knjiga Života". Pošto je bio u Jeffersonvilleu, mogao je slobodnije propovedati o predodređenju nego na svojim kampanjama lečenja verom. Dokazao je pomoću Biblije da su imena svih koji će biti spašeni zapisana u Jagnjetovu Knjigu Života pre postanka sveta. [239]

17. juna propovedao je "Otkrivenje, knjiga simbola". Predstavio je scenu iz 5. poglavlja Otkrivenja gde Bog sedi na prestolju na nebu, drži knjigu koja je zapečaćena sa sedam pečata, a ni jedan čovek na nebu ni na zemlji nije dostojan uzeti i odrešiti njenih sedam tajni. Onda je iskoračilo Jagnje Božije. Ono je bilo dostojno, tako da je Ono odrešilo sedam pečata. Prorok Daniel je video istu knjigu i rekao da će biti zapečaćena do zadnjih dana.

[239] Upućuje na Otkrivenje 13:8; 17:8

Bill se dotakao 10. poglavlja Otkrivenja – kako će anđeo sići s neba s dugom nad glavom. Ovaj anđeo će staviti jednu nogu na zemlju, a drugu na more, i zakleće se Onim koji živi u veke vekova da će se u danima sedmog anđela tajna Božija dovršiti.

Bill je pročitao 1. poglavlje Otkrivenja: *"Otkrivenje Isusa Hrista koje Mu je dao Bog da pokaže slugama Svojim ono što će se dogoditi uskoro, i On posla i pokaza to znacima po Svome anđelu sluzi Svome, Jovanu...* Anđelu! Kako će on to pokazati? Bog je dao Otkrivenje Isusa Hrista Svom sluzi, proroku, *i pokazao to po anđelu.* Amen! Nadam se da to vidite."

Nastavio je čitati: *"Koji posvedoči za Reč Božiju, i za svedočanstvo Isusa Hrista i za sve što je video. Blagoslovljen onaj ko čita i oni što čuju reči ovog proroštva te čuvaju što je u njemu napisano, jer je (određeno) vreme blizu!* Pogledajte, kada je određeno vreme blizu? Kada je Otkrivenje Isusa Hrista otkriveno Hristovom telu, a Hrist je otkriven da nije mrtav, već da je živ. Živi u Svojoj Crkvi, čini iste stvari koje je On činio onda: ista služba, isto Evanđelje, isti znak uskrslog Hrista. Kada je On otkriven po Svome anđelu Svojoj Crkvi, onda je određeno vreme blizu. A od tog dana do ovoga, nikad služba Isusa Hrista nije bila otkrivena do ovih poslednjih nekoliko godina. Određeno vreme je blizu!"

KADA JE WILLIAM BRANHAM propovedao u Kaliforniji još 1954., napomenuo je da će 1956. biti pedeset godina otkako je Duh Sveti započeo probuđenje na ulici Azusa u Los Angelesu, probuđenje koje je obnovilo darove Duha crkvi – naročito dar govorenja u jezicima, tumačenja jezika i proroštava. To se probuđenje brzo raširilo širom sveta i započelo pentakostalni pokret 20. veka. 1954. Bill je predložio da bi bilo lepo održati okupljanje povodom obeležavanja pedesetogodišnjice prvobitnog probuđenja na ulici Azusa. Pentakostalni propovednici prihvatili su ovu ideju i organizovali jubilarno okupljanje od 16. do 22. septembra 1956., iste nedelje kada se Duh Sveti izlio na ulici Azusa 1906.

U septembru 1956. Bill je vozom otputovao iz Jeffersonvillea u Los Angeles kako bi prisustvovao okupljanju na ulici Azusa. Trebao je govoriti dva puta tokom nedelje. Oko pet hiljada ljudi ispunilo je Angelus Temple prve noći kada je propovedao. Demos Shakarian, predsednik Full Gospel Business Men's Fellowshipa, predstavio ga je auditorijumu. Tokom uvodne reči, Shakarian je prigodno izneo nasleđe probuđenja na ulici Azusa kada je rekao: "Pentakost nije denominacija. Pentakost je iskustvo."

Bill je proširio ovu temu u svojoj propovedi "Jubilej Azuse". Objasnio je da reč "Pentakost" znači pedeseti dan, a reč "jubilej" znači pedeseta godina. Za Jevreja, Pentakost se odnosi na jednu od svetkovina koju propisuje Mojsijev zakon. Za hrišćanina, Pentakost (Pedesetnica) se odnosi na pedeseti dan nakon što je Isus uskrsnuo iz mrtvih, dan kada je Duh Sveti prvi put dat hrišćanskoj crkvi. Kao reč "Pentakost", reč "jubilej" takođe potiče iz vremena Mojsija i zapravo je odredba Mojsijevog zakona. Bog je zapovedio Izraelcima da proslavljaju godinu odmora svakih pedeset godina. Tokom godine jubileja zemlja bi ostala neobrađena, otuđeno vlasništvo bilo bi vraćeno vlasnicima i robovi bi bili oslobođeni. [240] Mojsijev zakon sadrži neke zanimljive odredbe po pitanju oslobađanja robova. Kada bi došla godina oslobođenja, ako bi neki rob hteo ostati kod svog gospodara, mogao bi. Takvom robu bi probušili uvce kao znak da zauvek želi ostati rob. [241] Ipak, svaki rob bi doneo vlastitu odluku za godine jubileja.

Iskoristivši "Jubilej" za kontekst, Bill je predstavio isti odabir svakom čoveku, ženi i detetu koji robuju grehu. Rekao je: "Ovo je divan tip koji se danas može primeniti, gde svaka osoba mora odabrati između uzimanja Božijeg pečata ili uzimanja žiga zveri. Pavle je rekao: 'Vera dolazi slušanjem, a slušanje rečju Božijom.' [242] Kada čovek čuje da može biti slobodan i odbije prihvatiti svoju slobodu od greha, onda je zapečaćen van Boga i prima žig zveri. Kada čovek i žena čuju ovo predivno Evanđelje Gospoda Isusa Hrista koje im kaže da moraju biti kršteni Duhom Svetim, moraju

[240] Upućuje na Levitski zakon 25:8–13

[241] Upućuje na Izlazak 21:2–6; Ponovljeni zakon 15:12–17

[242] Upućuje na Rimljanima 10:17

doneti odluku. Ako ga prihvatite, primate svoju slobodu u Hristu. Ako ga odbijete, označeni ste i zapečaćeni van Hrista. Zato, razliku čini to kakav je vaš odnos prema Reči."

Govorio je o ljudima i ženama koji su se okupili na ulici Azusa 1906. – obični ljudi koji su se ponizili pred Bogom i satima bili u molitvi dok svet nije izbledeo u beznačajnosti i Božija reč zabljesnula u vatru u njihovim dušama. Bill je propovedao ako hrišćani u 1956. učine isto, da će dobiti isti rezultat.

Njegova propoved podstakla je stotine ljudi da izađu i zatraže od Boga da ih krsti Duhom Svetim. Ipak, nije se svima sviđalo šta je propovedao. Neki ljudi su se uvredili kada je rekao da greh u crkvi sprečava probuđenje. Nakon propovedi jedna žena je rekla drugoj: "Brat Branham greši po tom pitanju. Kao Amerikanci imamo pravo pušiti cigarete i nositi kratke pantalone ako želimo. Da sam sedela blizu vrata, pobegla bih odatle." Druga žena je bila Billova prijateljica i prenela mu je ovaj komentar.

Sledeće noći Bill je propovedao na temu "Jagnje i golub". Kada je Jovan Krstitelj video Isusa kako mu prilazi, Jovan je rekao: *"Evo Jaganjca Božijeg koji odnosi greh sveta."* Nakon Isusovog krštenja, Jovan je rekao: *"Posmatrao sam Duha gde silazi s neba kao golub i ostaje na njemu."* [243] Bill je istaknuo da su jagnje i golub dva najkrotkija stvorenja na zemlji. Zašto je Bog koristio njih kao simbole Sebe? Sin Božiji se uvek pokoravao Svom Ocu. Isus Hrist je imao pravo živeti, ali kao Jagnje Božije krotko se odrekao svojih ljudskih prava, dopustivši da bude žrtvovan na Golgoti kako bi svi koji Mu veruju mogli živeti zauvek. Isus je bio naš primer. Kao što se On pokorio Očevoj volji, tako bismo trebali i mi. Isus je takođe uporedio Svoje ljude s ovcama. On je Sebe nazvao Dobrim Pastirom koji traži svoju izgubljenu ovcu. [244] Ovca dobrovoljno daje svoju vunu osobi koja je striže. Isto tako se hrišćani moraju dobrovoljno odreći svog prava na greh kako bi sledili Dobrog Pastira u bolji život.

Tokom zadnjeg kvartala 1956., osim naučavanja svojih uobičajenih tema o ljubavi, milosti, veri i božanskom isceljenju, Bill je propovedao i neke oštrije teme, kao greh i Božiji sud. U

[243] Jovan 1:29–36

[244] Upućuje na Jovana 10:11–14

Jeffersonvilleu je propovedao "Rukopis na zidu", propoved koja upoređuje stav Baltazara na njegovoj pijanci u Vavilonu s odnosom mnogih Amerikanaca prema Božijoj reči. (Daniel je protumačio natprirodni natpis na zidu kao: "Bio si izmeren na vagi i nađen si prelak.") [245]

Kasnije je Bill propovedao "Posramljeni prorok", upućujući na Jezdrinu posramljenost kada je video sav greh i razvrat u Izraelu. Bill je povukao poređenje između Jezdrinog dana i 1956. Rekao je: "Nije jednostavno govoriti na ovu temu. Padaju mi na pamet mnoge stvari o kojima bi bilo lakše govoriti, ali braćo, ako neko ne ustane u ovom grešnom, preljubničkom danu i ne upozori, šta će se onda dogoditi? Neko mora govoriti o tome. Možda Jezdra to nije želeo u svom danu, ali svejedno je učinio to."

Bill nije ograničio takve teme samo na Jeffersonville. Sve više i više tokom svojih evanđelističkih službi propovedao je protiv greha i pozivao na svetost. Naglašavao je potrebu da se hrišćani klone svetske mode i žive posvećene, svete živote pred Bogom. Često je citirao reči stare crkvene pesme:

Spustili smo ograde, spustili smo ograde,
Napravili kompromis s grehom.
Spustili smo ograde i ovce su izašle,
Ali, kako su jarci ušli?

Onda bi odgovorio na pitanje: "Jarci su ušli jer ste spustili ograde. Napravili ste kompromis s grehom."

5. oktobra 1956. propovedao je službu u Chicagu koju je nazvao "Jezavelja ofarbanog lica". Koristio je priču o Jezavelji, nečasnoj ženi kralja Ahava, da bi pokazao kako se žena ne bi trebala ponašati. [246] Povukao je paralelu između Jezaveljinog nemorala i pada morala žena u modernoj Americi, pada morala koji se čak uvlačio u hrišćanske crkve. Propovedao je protiv toga da žene nose kratke pantalone i pantalone, šišaju se, šminkaju i puše cigarete. Smatrao je da žene trebaju biti pokorne svojim

[245] Upućuje na Daniela 5:25–27

[246] Upućuje na 1. Kraljevima 21:1–24; 2. Kraljevima 9:30–37

muževima i da ne bi trebale pokušavati vladati nad njima u domovima. Rekao je: "Ako je Duh Sveti u meni, bolje vam je da raščistite s tim pre dana suda. I nemojte dopustiti da vam pastor kaže bilo šta drugačije jer je to 'ovako govori Gospod' u Božijoj Reči."

"Zapamtite, kada takvi gresi dođu među ljude, Bog uvek ima nekoga ko će ustati i upozoriti ih na to. U danima Jezavelje Bog je imao proroka po imenu Ilija Tišbijac koji je otišao pravo pred kralja i rekao: 'Ahave, grešiš. Bog će te smatrati odgovornim zbog toga.' Šta je Jezavelja učinila? Zamrzela je Iliju jer joj je rekao šta je ispravno, a šta pogrešno. Naravno. Ako kažete istinu ljudima, često će vas zamrziti umesto da se pokaju. Trebali bi se pokajati i zahvaliti Bogu jer im je rekao šta je istina. To je tačno."

Bill nije ograničio svoj kriticizam samo na žene. Rekao je: "Stidim se vas, slabe braće hrišćana, koji dopuštate svojim suprugama da čine takve stvari. To pokazuje od čega ste sazdani. Ako niste dovoljno muško da stavite svoj dom u red, neka vam Bog bude milostiv." Kako ljudi ne bi dobili pogrešan utisak, Bill je objasnio šta je mislio. "Molim vas, shvatite me. Vaša supruga vam nije otirač. Ona vam je draga. Trebali biste sesti i razgovarati s njom o ovim stvarima. Razgovarajte s njom. Čitajte Bibliju zajedno i molite se zajedno. Da više muškaraca hrišćana čini to, takvih greha ne bi bilo u crkvi."

Znao je da je uvredio neke ljude jer je govorio tako grubo. Iako se nadao da će to doživeti kao konstruktivan kriticizam izgovoren u ljubavi, znao je da to neće svi tako doživeti. Kako se 1956. završavala, a obećavajuća 1957. započinjala, Bill je rekao svom sekretaru: "Brate Cox, odlučio sam u svom srcu propovedati protiv greha. Samo ću izneti istinu pred ljude i gde god da pripada, Bog to može staviti na pravo mesto."

U NEDELJU 20. januara 1957. William Branham je sedeo u svojoj sobici i zapisivao zadnje beleške za propoved koju je nazvao "Oponašanje hrišćanstva", kada je stari prijatelj iz Kanade navratio kod njega kući u posetu. Bill nije mogao ne primetiti koliko je njegov prijatelj ostario otkako ga je zadnji put video, što

ga je podsetilo na to koliko je on sam ostario. 1947. ovaj propovednik iz Kanade nosio je crne brkove kao tlo u Indiani. Sada s pedeset godina, brkovi su mu bili većinom sivi. Bill je imao četrdeset i osam godina, a njegova kosa koja je nekad bila gusta, tamna i kovrčava, razređivala se i postajala seda.

Njegov prijatelj je rekao: "Brate Branhame, pre dve godine mislio sam da me Gospod poziva da propovedam u Sjedinjenim Državama. Određeno vreme radio sam kao evanđelista. Dok sam putovao širom tvoje države, primetio sam uglavnom dve vrste crkava – ili su hladne, formalne i ravnodušne, ili su izgubljene i fanatične. Pre nekoliko meseci crkva u Sjedinjenim Državama zamolila me da im budem pastor. Posumnjao sam kada sam ih video kako udaraju o klavir i lupaju po stolicama. Umirili bi se dok sam propovedao, pa sam se ponadao da ću dopreti do njih. Na kraju svoje propovedi rekao sam: 'Hajdemo proslavljati Gospoda i posvetiti svoje živote Njemu.' U tom trenutku ka propovedaonici je potrčao idiotski mladić i rekao: 'Amen, propovedniče, pogledajte moje ruke – ulje mi kaplje iz ruku celo jutro. Haleluja! Ako ljudi sada dođu ovde gore, daću im pomazano ulje za isceljenje.' Rekao sam: 'Sinko, nađi si stolicu i sedi.' Brate Branhame, znaš li šta se dogodilo? Starešine su prišle i rekle meni da nađem stolicu i sednem!" Kanađanin je pokrio lice rukama i zaplakao.

Bill je potapšao svog prijatelja po ramenu."Znam kako je. Vidim obe grupe gde god da idem: intelektualne crkve s jedne strane i emocionalne crkve s druge strane. A nekad je jedna strana toliko protiv druge tako da je teško naći put da se pristupi obema s pravim Evanđeljem."

"Brate Branhame, pošto si i sam evanđelista koji putuje, kako uspevaš balansirati svoju službu između te dve krajnosti?"

"To je samo milost Božija."

"Ma, ja ću se vratiti u Kanadu i pokušati pobeći od tih zlih duhova."

U to vreme Billov sekretar, Rhode Cox, pokucao je na njegova ulazna vrata, spreman da ga odvede u crkvu. Na putu prema Branhamovom šatoru, Bill je pomislio: "Gospode, moj prijatelj iz Kanade je u pravu. Od dana kada sam položio kamen

temeljac u mom šatoru, to je duga, teška borba. Obe krajnosti me povlače dok stojim nasred puta i pokušavam predstaviti pravo Evanđelje. Prošle godine sam toliko teško pokušavao stabilizovati ljude, balansirati ih u Reči kako bi hrišćani zaboravili na svoje razlike i okupili se u jedinstvu. Prošle godine osećao sam toliku potrebu naučavati, kao da je to godina odluke za Ameriku. Ali danas se malo toga promenilo. Šta je s tim američkim crkvama, Gospode? Šta će biti s njima?"

Jasno poput bariton roga, Bill je čuo glas kako kaže: *"Šta je tebi do toga? Ti pođi za mnom!"*

Rhode Cox je usporio prema crvenom svetlu i uključio žmigavac. Bill je pustio da mu se misli vrate na jutro 1933. kada je položio kamen temeljac za Branhamov šator. Nakon što mu je pokazao viziju gotove građevine, anđeo ga je šokirao kada je rekao: *"Ovo nije tvoj šator."* Onda ga je anđeo preneo u voćnjak. Plavo nebo iznad bilo je vedro i bez oblačka. Anđeo je rekao: *"Ovo je tvoj šator."* Voćnjak je imao samo dva reda drveća: jedan red drveća šljiva i jedan red drveća jabuka. Na kraju svakog reda stajala je prazna posuda. Anđeo je rekao: *"Treba da sadiš u te dve posude."* U viziji Bill je odlomio granu sa drveta jabuke i smestio je u jednu posudu, onda je odlomio granu sa drveta šljive i stavio je u drugu posudu. Odmah su izrasla drveća iz obe posude. Oba drveta su donela plodove. Glas s neba je rekao: *"Dobro si učinio. Drži ispružene ruke i beri letinu."* Zaduvao je jak vetar i stresao plodove. Bill je jednom rukom uhvatio jabuku, a drugom šljivu. Glas je rekao: *"Kada izađeš iz ove vizije, pročitaj 2. Timoteju 4."* Nakon dana kada je imao tu viziju, Bill je često čitao to poglavlje:

> *Propovedaj Reč odmah – bilo zgodno ili nezgodno – uveravaj, opominji, hrabri sa svom strpljivošću i poukom!*
>
> *Jer doći će doba kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema vlastitim požudama sami sebi nagomilati učitelje da im draškaju uši;*
>
> *od istine će uho odvratiti i bajkama se okrenuti.*
>
> *A ti trezan budi u svemu, podnesi patnje, vrši delo navestitelja evanđelja – služenje svoje sasvim ispuni.*

1933. ta ga je vizija zbunjivala. Pogledavši iz 1957., sada je mogao razumeti šta je značila. Plavo nebo predstavljalo je njegovu službu širom sveta. Kada ga je Bog pozvao u internacionalnu službu 1946., otišao je kao nezavisni evanđelista bez da se pripojio bilo kojoj hrišćanskoj denominaciji. To mu je ostavilo prostora da ide gde god je bio pozvan. Ipak, pošto su pentakostalci prigrlili i naglašavali duhovne darove, nije bilo čudno što su mu pentakostalne crkve bile među najvećim sponzorima. Dva reda drveća u voćnjaku predstavljala su dve najveće frakcije unutar pentakostalnog pokreta: trojičare i jediničare. Iako su obe grupe imale mnogo zajedničkog, razdvajali su ih oprečni pogledi na Božanstvo. Pojednostavljeno, jediničari veruju u jednog Boga i tvrde da nema razlike između Oca, Sina i Duha Svetog. Trojičari veruju da su Otac, Sin i Duh Sveti tri različite osobe koje zajedno sačinjavaju Boga.

Mnogo godina Bill je pažljivo hodao između ove dve frakcije. Pokušavao je ne uvrediti ni jednu kako bi mogao imati zajedništvo s obe. Ali, otkako je njegov naglasak premešten na naučavanje osnova hrišćanske vere, više nije mogao zaobilaziti temu Božanstva. Uostalom, Božija priroda je početna tačka istine. Kako se hrišćani mogu približiti svom Stvoritelju ako najpre ne spoznaju ko je Bog?

U suštini, Bill je rekao da i jediničari i trojičari greše, a da je istina između ove dve krajnosti. Naučavao je da je Bog zaista samo jedan. Otac, Sin i Duh Sveti nisu tri različite osobe u jednom Bogu, već jedna osoba koja manifestuje Sebe u tri različite službe. U Starom zavetu Bog je prikazao Sebe kao Svemogućeg Oca. U Novom zavetu Bog je postao čovek kako bi otkupio Svoje ljude. Konačno, Bog se nastanio u Svojim ljudima u obliku Duha Svetog. Bill je rekao: "O, Pentakostu treba dobra biblijska lekcija. Tada ne biste imali toliko gluposti. Isus Hrist je Sin Božiji. On je imao neograničenu količinu Duha. Bog nije delimično prebivao u Svom Sinu, već je punina Boga bila u Njegovom Sinu Isusu Hristu. [247] Punina Boga izlila se u Hrista.

[247] Upućuje na Kološanima 2:9

Sve što Hrist jeste, On je izlio na Crkvu. Ali Pentakoste, vi to stalno odbacujete. Vidite? Isus je rekao: *'Ako ne činim dela Oca svoga, ne verujte mi; ali ako činim, delima verujte – da spoznate i poverujete da je Otac u meni i ja u Ocu.'"* [248]

3. februara 1957. prisustvovao je na konvenciji Full Gospel Business Mena u Evansvilleu u Indiani. Na ovoj jednodnevnoj konvenciji dr. Roy Weed, starešina crkava Zajednica Božija u Indiani, javno je kritikovao Billova gledišta na mnoga pitanja, bez sumnje na Božanstvo, krštenje, dokaz krštenja Duhom Svetim i ponašanje hrišćana, pogotovo za vreme crkve. "Brat Branham kaže da on pokušava hodati nasred puta po pitanju ovoga. To nije dobra etika. Čovek koji hoda po sredini puta biće pregažen." Kada je Bill dobio mogućnost da mu odgovori, rekao je: "Dr. Weed, ovaj put kojim mi putujemo je jednosmeran put. Ili idete napred s Bogom, ili padnete s jedne ili s druge strane. Ne treba nam sva ta formalnost, ali nam ne treba niti sav ovaj fanatizam koji danas imamo. Nebo je prepuno istinskog Duha Svetog. Nema potrebe da uzimamo zamenu. Zašto pokušati doći u nebo na osnovi nekog osećaja, kada Božija Reč kaže da to ne možete? Zašto uzeti zamenu – bilo pridruživanje crkvi ili pridruživanje nekoj grupi koja kaže da morate skakati, ili da vam ulje mora teći iz ruku, ili krv s lica? Takve stvari dolaze iz pakla. Nema toga u Božijoj Reči. Ako verujete da sam Božiji prorok, prihvatite moju reč i držite se dalje od takvih stvari."

U zadnje vreme mnogo je propovedao protiv fanatizma. Mnogo godina hrišćanski fanatizam gnojio se na Zapadnoj obali, ali sada se činilo da se širio i zarazio ostale delove zemlje. Jedan propovednik u Los Angelesu stekao je pažnju širom zemlje jer mu se pojavila krv na rukama dok se molio za bolesne. Taj čovek je tvrdio da je to pomazana krv Isusa Hrista. Začudo, okupile su se hiljade ljudi da vide tu prevaru. Billa je to zgrozilo i on je to javno osudio rekavši da to ne može biti Isusova krv. Kada bi bila, to bi značilo da se vratilo fizičko telo Isusa, što je glupost. Pošto to nije Isusova krv, onda je beznačajna. Niti jedan citat iz Pisma ne povezuje kapi ljudske krvi s božanskim isceljenjem. Iznova i

[248] Jovan 10:37–38

iznova Bill je ukoravao hrišćane jer su prihvatali znake i čuda koja se ne slažu s Božijom Reči. Sve što hrišćanin misli, govori i čini, mora se slagati s Biblijom.

Od 10. do 17. februara 1957. propovedao je u Minneapolisu u Minnesoti. Početak njegove sledeće kampanje planiran je za 26. februar u Madison Square Gardenu u Phoenixu, u Arizoni. Imao je nedelju dana kod kuće pre odlaska u Phoenix. Tokom te nedelje neprekidno je primao telefonske pozive od propovednika koji su bili zabrinuti zbog fanatizma koji se uvlačio u njihove crkve. Stalno su tražili njegovu pomoć. Jednog dana primio je trideset takvih poziva u manje od dva sata. Propovednici su govorili nešto kao: "Brate Branhame, fanatizam sa Zapadne obale pogodio je moj deo zemlje. Pusti Phoenix na miru i dođi ovde. Moji ljudi će te sigurno poslušati. Ako ne poslušaju, bojim se šta bi se moglo dogoditi."

"Brate, ne mogu sada doći," odgovarao je Bill. "Obećao sam braći u Phoenixu da ću ići tamo. Ti si Božiji čovek. Stani iza svoje propovedaonice, uzmi Božiju Reč i otvoreno je propovedaj. Isus je rekao: *'Ovce moje glas moj slušaju*, i *za tuđincem nipošto neće ići.'"* [249]

Njegova kampanja u Phoenixu trajala je dve nedelje. Jedne noći objasnio je fanatizam u propovedi koju je nazvao "Bog drži Svoju reč". Uzeo je temu iz priče kada je Mojsije izveo Izraelce iz Egipta. U Izlasku 12:38 kaže da je *mnogo i drugog sveta pošlo s njima*. Taj drugi svet bio je dodatak Izraelcima. Drugi svet je video Mojsija kako prikazuje natprirodne znake u Egiptu i okupio se oko njegove natprirodne potvrde, ali nisu bili obraćeni u srcima. Samo su pokušali imitirati prave vernike. Isto se događa danas.

Bill je govorio o jednookom crncu u Los Angelesu u Kaliforniji koji je primio krštenje Duhom Svetim 1906. na ulici Azusa. Rekao je: "Tamo je Bog stavio Svoju baklju u ruke ljudi koji su hteli isto iskustvo Pedesetnice opisano u knjizi Dela. Bog je obnovio dar govorenja u jezicima. Vi pentakostalci ste prihvatili to. Ali, šta se dogodilo? Napravili ste doktrinu da je

[249] Jovan 10:27; Jovan 10:5

primarni dokaz primanja Duha Svetog govorenje u jezicima, i rekli ste da niko ne može primiti Duha Svetog bez govorenja u jezicima, i da svi koji govore u jezicima imaju Duha Svetog. Kada ste napravili dogmu iz toga, Bog je uzeo baklju iz vaših ruku."

"Onda ste vi jediničari počeli krštavati u Isusovom imenu. To je u redu, jer je u Bibliji. Ali, šta se dogodilo? Organizovali ste se i stavili tačku iza toga, te je Bog uzeo Svoju baklju od vas. Onda je Bog započeo interdenominacijski pokret božanskog isceljenja. Šta se dogodilo? Previše ljudi je izgradilo svoje službe na osnovi izvanrednih osećaja. Pentakostalni pokret je pao naglavačke u emocije koje nemaju biblijsku osnovu. Božija Reč je Njegova osnova."

"Slušajte braćo, niste spašeni znakom ili osećajem. Spašeni ste kada ispunite uslove u Božijoj Reči. Ja nisam spašen jer se osećam spašeno. Spašen sam jer je Bog dao obećanje i ja sam ispunio Božije uslove, i na osnovu Božije Svete Reči mogu poraziti Sotonu sedam dana u nedelji i isto toliko noći, jer je to Božija Reč. Isus je rekao: 'Onaj ko sluša moju reč i veruje onome koji me poslao, ima život večni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.' [250] To je rekao Kralj kraljeva. Verujete li to?"

Kada je bio u svojoj crkvi kući u Jeffersonvilleu, govorio je još otvorenije na tu temu. Naučavao je da Sotona može imitirati svaki dar Duha Svetog. Naravno da je to temeljio na Pismu, ali je takođe pokazao koliko bezbožnih kultura čini sotonske stvari koje se mogu uporediti s onim što hrišćani nazivaju "iskustvo ispunjenja Duhom". [251] Ako prisutnost duhovnih darova ne može biti iskorištena za dokaz Duhom ispunjenog života, onda "govorenje u jezicima" ne može biti dokaz "krštenja Duhom Svetim". Propovedao je: "Ako kažete: 'O, haleluja, govorio sam u jezicima,' to ne znači ništa više nego da ste odsvirali ton na gitari. Bilo da ste govorili u jezicima, bilo da ste trčali kroz prolaz i plakali kao da gulite luk, to ne znači ništa ako vaš život to ne podržava. Eto, ako činite to i još imate život – amen, to je u redu.

[250] Upućuje na Jovana 5:24

[251] Upućuje na Mateja 7:21–23; 1. Korinćanima 13:1–2;
2. Korinćanima 11:13–15

Ali, možete to raditi bez da imate takav život. Zato, ništa od toga nije dokaz Duha Svetog. Isus je rekao: 'Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati,' a plodovi Duha su ljubav, radost, mir, strpljivost, dobrota, ljubaznost, vera, krotkost, suzdržljivost." [252]

Šokirao je i uvredio mnoge pentakostalce s takvim izjavama. Neke njegove pristalice su se pokolebale.

[252] Upućuje na Mateja 7:16–23; Galaćanima 5:22–23

Poglavlje 77
Podela nasleđa
1957.

BANKS WOOD je imao dobar razlog da kupi kuću vrata do Williama Branhama. U januaru 1950. njegova supruga Ruby nagovorila ga je da posete Branhamov sastanak u Louisvilleu u Kentuckyju. Banks je odrastao u pokretu Jehovinih svedoka, te mu se ideja da Isus Hrist danas može isceljivati bolesne ljude činila suludom. Te noći u Louisvilleu Banks Wood je zadivljeno posmatrao kako William Branham otkriva probleme stranaca. Pomislio je: "Ovo se čini ispravno, ali kako da budem siguran da su ovi ljudi zaista isceljeni?" Onda je video kako se William Branham moli za dečaka koji je bio hrom od dečije paralize. Dečak je ustao iz invalidskih kolica, potrčao uz stepenice na binu i povikao hvalu Isusu što ga je iscelio. To je duboko dotaklo Banksa jer je njegov sin, David, bio hrom od dečije paralize. Banks je osećao da je nabasao na nešto stvarno.

Banks Wood je odlučio da mora saznati više o ovoj neobičnoj službi, te su on i njegova supruga posetili sledeću Branhamovu kampanju koja se održavala u Houstonu u Teksasu krajem januara 1950. Sedeli su u auditorijumu one noći kada je Vatreni Stub fotografisan iznad glave Williama Branhama. Banks se odvezao kući u Kentucky s puno toga na umu.

U avgustu 1950. William Branham je održao dvonedeljnu kampanju u Clevelandu u Ohiju. Jedne noći Banks, Ruby i mali David Wood pridružili su se hiljadama drugih ljudi koji su se okupili u veliki šator. Tokom molitvene službe, William Branham se okrenuo od reda za molitvu, pogledao na auditorijum i rekao: "Daleko iza sedi čovek sa svojom porodicom. Zovete se Wood – Banks Wood. Vi niste iz ovog grada. Živite blizu Crestwooda u Kentuckyju. Vi ste Jehovin svedok po veroispovesti. Imate dečaka koji sedi ovde s paralizovanom nogom koju vuče pod sobom, a vaša supruga pati od tumora. Ovako govori Gospod: 'Oboje su isceljeni.'"

Evanđelista se ponovo okrenuo prema redu za molitvu. Na trenutak šokirani, Banks i Ruby su se gledali, ne znajući šta da rade. Onda je Ruby osetila kako nešto hladno prolazi kroz njeno telo. Dotakla je stranu na kojoj je bio tumor. "Banks," rekla je uzbuđeno, "oseti ovo. Nema izrasline."

Opipao je bok svoje supruge tražeći zloćudnu grudvu. Nije je bilo. Rekao je svom sinu: "Davide, ustani." Dok se David mučio poslušati, njegova paralizovana noga se ispravila. Stao je na dve čvrste, zdrave noge. Nije čudno što David Wood više nije hteo sesti. Nije ni čudno što je Banks Wood predao svoj život Isusu Hristu. Prodavši svoju kuću i građevinski posao u Kentuckyju, preselio se u Jeffersonville u Indiani kako bi mogao posećivati nedeljne službe u Branhamovom šatoru. Nakon što je kupio kuću vrata do Billovih, komšije su postali dobri prijatelji.

Kada je Banks Wood prihvatio Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja, njegovi otac, majka, braća i sestre (a svi su bili odani Jehovini svedoci) odrekli su ga se. Banks godinama nije video nikog od njih. Onda se jednog jutra u avgusta 1957. njegov brat Lyle pojavio na njegovim vratima. Dva brata su sedela za kuhinjskim stolom i razgovarali.

Konačno je Lyle rekao: "Banks, došao sam ovde da vidim mogu li nekako razgovorom vratiti pamet u tvoju debelu glavu. U kakav fanatizam si se to upleo?"

"To nije fanatizam, Lyle. Pogledaj Davidove noge."

"Ah, glupost. Tata nas je odgojio da znamo bolje od toga. Uvek nas je upozoravao protiv tih paklenih propovednika. Ne mogu verovati da si stvarno zapao u taj nered. Kakve laži ti uopšte slušaš? Mora da je dobar govornik kada te nagovorio da prestaneš graditi kuće i tako ga pratiš širom zemlje."

"Ne, on nije dobar govornik. Zapravo, govori prilično jednostavno. Ali, Duh Božiji je s njim."

"Pa, ako ja ikad sretnem tog Branhama, izdeliću mu šta mi je na umu."

"Evo ga napolju, kosi travnjak. Pozvaću ga."

Banks je izašao napolje i mahnuo svom komšiji da dođe. Kada je Bill ušao u kuhinju, Banks je predstavio svog brata. Bill je Lyleu ponudio srdačno rukovanje, ali ruka s kojom se rukovao bila je hladna i opuštena. Seli su razgovarati uz šolju kafe.

Lyle je sumnjivo posmatrao Billa. U tom trenutku nije izgledao previše kao propovednik. Nosio je radno odelo i slamnati šešir s vrhom daleko od iza na glavi. Lice mu je bilo obraslo bradom koja je rasla dan ili dva. Znoj mu se sjajio na proćelavom potiljku i natapao belu majicu kratkih rukava ispod pazuha. U ovom trenutku više je izgledao kao marljivi farmer nego kao svetski poznati evanđelista. Lyle je rekao: "Znači, ti si propovednik koji je naveo Banksa na ovu beznadnu potragu."

"Ne, gospodine, nisam. Ja sam mu samo brat u Hristu, ali propovedam Evanđelje."

Banks je ispričao Lyleu neka čuda koja je video na Billovim kampanjama. Lyle je slušao s otporom, bez da je pokazivao zanimanje. Nakon što je slušao Banksovo svedočanstvo deset minuta, Bill je rekao: "Pretpostavljam da ne verujete ništa od ovoga, g. Wood."

"Naravno da ne verujem. Ne postoji nešto kao božansko isceljenje. To je samo gomila izmišljene gluposti u koju si ti uvukao mog brata. A te takozvane vizije..."

Dok je Lyle iznosio svoje mišljenje, vizija je bljesnula Billu pred očima. Rekao je: "G. Wood, vidim da ste oženjeni sa plavom ženom i imate dva plava dečaka stara oko šest i osam godina."

Lyle je optužujuće pogledao svog brata.

"Mislite da mi je Banks to rekao," nastavio je Bill. "Nije. Nije mi pričao ništa o svojoj porodici. Ali, ako vas to nije uverilo, možda ovo hoće. Varali ste svoju suprugu i to je uzrokovalo razvod. Preksinoć ste bili s mladom brinetom. Čuli ste kako neko kuca i krenuli ste da otvorite, ali vam ona nije dopustila. Onda ste se sakrili u njenu spavaću sobu dok je ona otišla otvoriti. Kada ste provirili kroz prozor, videli ste da čovek stoji na vratima odeven u tamno odelo s crvenom kravatom. To je bio još jedan njen ljubavnik i dobro je da niste otišli k vratima jer je on imao pušku u ruci. Bio bi vam razneo glavu."

"Ko – ko vam je to rekao?" zamuckivao je Lyle.

"Svemogući Bog mi je upravo pokazao viziju kako se to događa."

Lyle se osećao kao da će se onesvestiti. "G. Branham, svaka reč koju ste rekli je istinita. Mislim da mi je bolje da predam svoj život istom Svemogućem Bogu koji vam je rekao tu tajnu."

Pun entuzijazma Lyle se vratio kući da kaže svojoj porodici da se obratio. Kroz nedelju dana njegova sestra je prisustvovala jednom od Billovih sastanaka, te se i ona obratila. To je alarmiralo njihovog oca koji je odlučio da bi bilo najbolje da sam upozna tog Branhama kako bi mogao staviti u red svoju porodicu.

U ponedeljak popodne, 13. maja 1957., Bill je skrenuo autom na svoj puteljak i video starijeg gospodina kako stoji u dvorištu. Bill je prišao i predstavio se.

"Dakle, ti si g. Branham," rekao je osorno. "Puno sam čuo o tebi. Zovem se Wood – Jim Wood. Banks i Lyle su moja dva sina. Znaš li gde je Banks?"

"Banks i Ruby obično odlaze u nabavku namirnica u ovo doba dana. Hoćete li ući i osvežiti se čašom vode?"

Billu nije trebalo dugo da sazna kako on i g. Wood imaju mnogo toga zajedničkog. Najpre su razgovarali o odrastanju u Kentuckyju. Onda su razgovarali o tome koliko je zabavno loviti veverice i pecati deverike i šarane. Radije nego da odmah zaroni u temu Jahve Boga, Bill je ponudio Jimu Woodu da mu se sutra

pridruži na pecanju, smatrajući da će mu takav izlet dati obilje vremena za razgovor o religiji. Predložio je da Banks i Lyle takođe pođu. Ideja se svidela Jimu Woodu.

Te noći padala je jaka kiša. Sledećeg jutra Banks je rekao: "Pa, mislim da nema smisla da danas idemo pecati. Svi potoci će biti muljeviti i ribe neće gristi."

"Svejedno možemo pokušati," rekao je Bill. Imao je nekoliko dana do početka svoje sledeće kampanje u Saskatoonu u Kanadi te se trebao opustiti i odmoriti."

Tako su njih četvorica spakovala svoju opremu za kampovanje i pecanje u prtljažnik Banksovog automobila. Banks i njegov otac sedeli su na prednjim sedištima. Bill i Lyle sedeli su iza. Banks je vozio. Njihovo odredište bilo je oko 250 km istočno, blizu jezera Dale Hollow. Bill je nameravao pecati na jezeru iza brane na reci Wolf. Ovo područje nije bilo daleko od Burkesvillea u Kentuckyju gde je rođen. Pošto su neki njegovi rođaci imali imanje uz jezero i čamac koji je mogao pozajmiti, Bill je često pecao na tom području.

Dok su prelazili reku Ohio u Kentuckyju, Bill se tiho molio: "Gospode, dopusti mi nekako dopreti do srca ovog iskrenog starog farmera." Uskoro je osetio da tone u viziju. Auto je nestao i nekako je bio u budućem vremenu i posmatrao kako budućnost otkriva svoje tajne. Kada je vizija prestala, rekao je: "G. Wood, da biste znali da je ovo Evanđelje koje propovedam stvarno: danas će svaki potok i jezero pored kojih prođemo biti muljeviti, dok ne stignemo na odredište. Jezero iza brane na reci Wolf biće plavo i lepo. Pecaćemo do oko 3:30 bez da išta upecamo. Onda ću ja početi pecati somove. Nikad pre nisam upecao soma u ovim vodama, ali danas ću upecati celi niz, ukupno oko 11 kg. G. Wood, vi ćete pecati odmah pored mene i koristiti isti mamac, ali ćete upecati samo jednog, i Lyle će upecati jednog. Sledećeg jutra ja ću upecati hrapavu ribu. Nisam uspeo videti tačno koju, ali biće velika za svoju vrstu. To će biti zadnja riba koju ćemo upecati na ovom izletu. Pecaćemo ostatak dana bez da ijedna zagrize. To je 'ovako govori Gospod.'"

Jedna strana usta Jima Wooda malo se razvukla u smešak neverice. Pogledao je Banksa i namignuo. Ali, starac se počeo čuditi kada su stigli na vrh zadnjeg brežuljka i pogledali na branu reke Wolf. Voda u jezeru iza brane bila je plava i lepa koliko je samo mogla biti. Očigledno nije palo puno kiše u području iznad brane.

Pecali su šarane, deverike, pastrmke i smuđeve bez uspeha. Usred popodneva Bill je promenio mamac i odmah upecao soma. Sledećih nekoliko sati uhvatio je niz somova, dok su Jim i Lyle obojica upecali po jednog, a Banks nije upecao ništa. Prestali su pecati oko 11:00 te noći. Niko nije spominjao proroštvo od tog jutra, iako se previralo po mislima sviju.

U utorak ujutro zasjalo je sunce. Nakon doručka od prženih somova, ribolovci su uzeli svoje štapove za ribolov i kante za ulov, te se uputili na jezero. Dok su stavljali mamce na udice, Bill ih je podsetio: "Dolazi još jedna riba i to je poslednja koju ćemo upecati na ovom izletu." Nakon što je prvi put zabacio udicu, Bill je upecao hrapavu ribu s crvenim stomakom. Imala je oko pola kilograma, što je bilo puno za tu vrstu slatkovodne ribe.

Nastavili su pecati, ali niko nije upecao ništa više. Svakih nekoliko sati Banks, koji je znao koliko su Billove vizije precizne, predložio je da odustanu i vrate se kući. Jim Wood je hteo ostati. Odlučio je upecati još jednu ribu i dokazati da greše. Stari gospodin se selio s mesta na mesto po obali, učestalo menjajući mamac i tehniku pecanja. Pokušavao je pronaći neku kombinaciju koja će delovati. Pecao je celo popodne, veče i čak nakon što je pao mrak, sve do ponoći. Ni jedna nije niti gricnula.

U sredu rano ujutro pospremili su logor. Bill se morao vratiti kući jer je u četvrtak putovao za Saskatoon u Kanadi. Dok su pakovali automobil, Banks je pitao svog oca: "Šta misliš o tome sada, tata?"

"Pa-a-a-a," mrmljao je dok je dovlačio kantu za ulov, "ako čovek može videti ribu pre nego što je upeca, pretpostavljam da je to u redu."

Bill je video da se otvara. "Ali, ja to ne mogu uvek, g. Wood. Bog mi je pokazao tu viziju zbog vas. Biblija kaže ako se pitate da li je čovek prorok ili nije, da posmatrate njegova proroštva. Ako se njegova proroštva ne ispune, onda on nije prorok i možete ga ignorisati. Ali, ako se ispune, onda ga trebate slušati jer ima reč od Gospoda.[253] Znam da g. Russella smatraju prorokom među Jehovinim svedocima. Ali g. Russell je prorokovao da će se Isus Hrist vratiti 1914. Kada se to nije dogodilo, on je rekao da se to odnosi na 'duhovni' dolazak. Ali to nije ispravno jer se Isus vratio na zemlju duhovno na dan Pedesetnice u obliku Duha Svetog. To je suština knjige Dela. Tako vidite, g. Russell ne može biti prorok." Bill je nastavio u istom smeru ukazujući na još tri mesta gde su Russellova proroštva pogrešila.

Jim Wood je zamišljeno protrljao čeljust. Onda je pokazao palcem preko ramena na jezero i citirao Etiopljanina iz Dela 8:36: "Evo vode, šta me sprečava da budem kršten?"

Ništa ga nije prečilo, te je upravo tada i tamo bio kršten u ime Gospoda Isusa Hrista.

U MAJU 1957., William Branham je otputovao na sever u Saskatoon u Kanadi. Ovo je bila prva njegova veća kampanja lečenja bez da su ga sponzorisale pentakostalne crkve. Umesto njih, sponzorisali su ga prezviterijanci, anglikanci, baptisti i ostale denominacije. Pentakostalne crkve u Saskatoonu izričito su odbile saradnju, ali to nije sprečilo Boga. Nekoliko hiljada ljudi ispunilo je ledenu dvoranu kako bi slušali Billa. Kada je došlo vreme za red za molitvu, Božiji Duh se kretao glatko i lepo poput klizačica na ledu. Prve noći kampanje slepa žena čudesno je primila vid, a spastičan dečak odmah dobio koordinaciju. Još jedan dečak, koji nikad nije čuo niti izustio zvuk u svom životu, odjednom je čuo orguljaša kako svira "Samo veruj". Dečak je vrisnuo, što je bio jedini način kako je mogao proslavljati svog Iscelitelja, Isusa Hrista.

[253] Upućuje na Ponovljeni zakon 18:15–22

Jedne noći pogrbljeni dečak došao je kroz red za molitvu. Bill je stavio ruke oko dečaka i pomolio se za njega. Onda je rekao: "Kada odeš kući večeras, neka ti mama zamota traku oko prsa i preko grbe. Neka odseče traku na meru. Ako se sutra ujutro ta grba ne smanji za 7,5 cm, onda sam ja lažni prorok. Donesi traku sutra uveče ovde i pokaži je ljudima."

Sledeće noći ovaj dečak je došao napred i svima pokazao traku koju je njegova majka koristila za merenje opsega grudi. Njegova grba se zaista smanjila za 7,5 cm. Čak je divnija bila činjenica da je mogao podići ruke iznad glave, što je podvig koji inače nije moguć kod grbavaca zbog deformacija ručnih zglobova.

Dok su se ljudi poređali za molitvu, Bill je rekao: "Sada ću povezati dva citata iz Pisma. Kada je Isus rekao Natanaelu gde je bio pre nego što je došao na sastanak, šta je Natanael rekao? Rekao je: 'Rabbi, Ti si Sin Božiji; Ti si Kralj Izraelov!' To je Jevrej pomislio kada je video prikazan znak pronicanja. Kada je ta Samarijanka čula pronicanje, rekla je: 'Gospodine, vidim da si prorok... Mi Samarijanci znamo da dolazi Mesija, On će činiti takve stvari.' Isus je rekao: 'Ja sam taj – ja koji ti govorim.' I zbog tog znaka, ostavila je krčag za zahvatanje vode i otišla reći seljacima: 'Dođite videti čoveka koji mi je rekao sve što sam učinila! Nije li to Hrist?'" [254]

"Ako je to bio znak Mesije u njihovom danu, onda je to znak Mesije danas. Izvadite sve svoje denominacijske 'izme' iz toga sada i samo pogledajte istinu toga u Reči. Isus Hrist je uskrsnuo iz mrtvih."

Nakon ovakvog uvoda, portir je doveo prvu osobu iz reda za molitvu. Kada je došla vizija, Bill je rekao: "Znam da je ova žena hrišćanka jer njen duh govori dobrodošlicu. Gospođo, vi ste supruga propovednika i patite od tumora na dojci. Niste iz ovog grada. Vidim Zapadnu obalu i veliki grad u kojem je veliki park. Vancouver u Britanskoj Kolumbiji – tamo je to. Je li to tačno? Rekla je da je tačno. Bill je položio ruku na njeno rame i pomolio

[254] Upućuje na Jovana 1:44–51; 4:5–29

se: "Svemogući Bože, u ime Gospoda Isusa Hrista, blagosiljam ovu ženu i molim isceljenje u Hristovom imenu. Amen."

Sledeći u redu stajao je čovek koji je rekao: "Ja sam pastor i ova žena za koju ste se upravo molili je moja supruga. Sve što ste joj rekli je istina i ja mogu svedočiti da smo vam oboje stranci."

"Hvala vam, moj brate. Vi imate neki problem s ramenom. Imali ste nesreću na motociklu i vaše rame se nikad nije vratilo na pravo mesto. To je sada gotovo. Možete ići svojim putem sretni i biti zdravi. Neka vas Bog blagoslovi. Amen."

Sledećoj ženi u redu, rekao je: "Verujte svim srcem da je Isus Hrist Sin Božiji i da sam ja Njegov prorok, ili Njegov sluga. Evo, ako auditorijum i dalje može čuti moj glas, vidim da je žena nervozna zbog nečega. Vidim je kako ulazi u malu sobu – to je kupatilo – i tamo je pala i ozledila grudni koš pre oko godinu dana. Nije otišla k doktoru zbog toga. Verovala je Bogu. To je istina. Je li tako, gospođo? U redu. Idite onda na svoje mesto i budite zdravi u imenu Gospoda Isusa Hrista."

Širom auditorijuma komadići sumnje padali su s hrišćana kao led sa smrznutih drveća kada sunce zagreje njihove grane. Bill je rekao sledećoj ženi u redu: "Gospođo, ja vas ne poznajem. Mi smo stranci jedno drugome." Odjednom je okrenuo glavu i zagledao se u auditorijum. Posmatrao je svetlo anđela. "Nešto se dogodilo u auditorijumu – neko je negde poverovao." Intenzivno je proučavao mnoštvo. Onda je pokazao. "To je mala gospođa crne kose što sedi tamo i gleda preko ramena druge gospođe. Ona pati od glavobolja. Molila se: 'Gospode, neka me on prozove.' Imali ste užasne glavobolje. Ako je tako, podignite ruku." Podigla je ruku. "U redu. To je sada gotovo. Možete ići svojim putem i veseliti se, i biti zdravi u Hristovo ime." Anđeo još nije završio s tim delom. Vizija se pretočila... "Gospođa što sedi iza vas ima artritis i želi biti isceljena. Tako je, zar ne, gospođo? To je tačno." Bill je posrtao zbog napora vizija koje su ga crpile. "Vidite, ne možete sakriti svoj život da morate. Niko od vas ne može. Amen. O, sretan sam što je On uskrsnuo iz mrtvih. Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek!"

Okrenuo se ponovo k ženi koja je čekala na bini pored njega. "Gospođo, niste ovde za sebe. Ovde ste jer imate mentalno retardiranog sina." Uzdahnula je. On se pomolio za njenog sina.

Sledeći pacijent bila je starija gospođa koja je imala veliku izraslinu na nosu. Vizija je otkrila njenu istoriju. Bill je rekao: "Imate više od jedne izrasline. One otpadnu i ponovo se vrate negde drugde. Sada imate jednu na grudima. Niste iz ovog grada. Dolazite sa zapada. Vi ste iz Edmontona u Alberti. Zovete se Pearl L-e-n-n-o-x. Gospođo Pearl Lennox, ako budete verovali svim srcem, ozdravićete."

Tako je išlo – osoba za osobom, vizija za vizijom, noć za noći, uvek savršeno. Poslednje njegove noći u Saskatoonu, ona žena koja je bila slepa prve noći ove kampanje, sada je došla na podijum i uručila Billu pismo sa svojim svedočanstvom – pismo koje je sama napisala.

NAKON njegovih kampanja lečenja verom u Saskatoonu, William Branham je održao svoju sledeću dugu kampanju u Indianapolisu u Indiani od 11. do 14. juna 1957. Vratio se iz Indianapolisa bolestan od umora. Osim petnaest do dvadeset vizija koje je video svake noći u molitvenoj službi, takođe je video dvadeset do trideset vizija svaki dan tokom privatnih intervjua koje je održavao u svojoj hotelskoj sobi. Napor svih tih vizija izvlačio je većinu njegove snage. Imao je četrnaest dana za odmor pre početka njegove sledeće kampanje u Chicagu 29. juna te je zamolio Banksa i Lylea Wooda da pođu s njim u ribolov. Pristali su.

Veče pre odlaska u ribolov, Bill i Banks su otišli do Banksovog vrta da iskopaju nekoliko crva da bi ih koristili za mamac. Dok su kopali, jedanaestogodišnja Rebeka je otrčala do vrta, ali ne da vidi crve. Donja usnica joj je podrhtavala kao da će zaplakati. "Tata, našla sam jadnu staru macu koja je pojela neki otrov i sada je sva otečena i umreće. Hoćeš li mi dozvoliti da je zadržim dok ne umre?"

Bill nije previše voleo mačke i retko ih je puštao oko kuće, ali kada ga je Rebeka pogledala s tim tužnim očima i zamolila ga, smekšao se. "Pa, ako će uskoro umreti, možda je možemo zadržati neko vreme. Daj da je vidim."

Rebeka je otrčala i uskoro se vratila s bolesnom mačkom u kartonskoj kutiji. Setivši se šta se dogodilo kada se njen otac pomolio za oposuma na samrti, Rebeka je rekla: "Tata, hoćeš li se pomoliti za ovu macu?"

Bill je pogledao mačku i znao je šta će se dogoditi. Rekao je Rebeki neka stavi životinju u garažu preko noći. Rano sledećeg jutra Rebeka je otrčala u garažu da proveri šta je s njenom macom. Kada je pogledala u kutiju, vrisnula je od uzbuđenja. Mačka je hranila desetak mačića.

Dok je Bill pakovao Banksov auto opremom za kampovanje, dvogodišnji Joseph se izgegao iz garaže noseći jedno novorođeno mače oko vrata. "Joseph, nemoj tako držati mače," upozorio ga je Bill. Preplašen, Joseph je jako stisnuo mače pre nego što mu je ispao. Bill je uzeo mače, odneo ga nazad u garažu i stavio pored njegove majke. Mače se grčilo kao da je jako ozleđeno. Bill je pomislio: "Jadan mališan, ne može ne biti mačka. Nadam se da je u redu."

Banks, Lyle i Bill su se uputili u Dale Hollow, na isto mesto u Kentuckyju gde su pecali s Jimom Woodom prošli mesec. Kada su stigli do brane na reci Wolf, Bill je pozajmio čamac od svojih rođaka. Dok su bili na reci, sva trojica stavili su mamce na udice s crvima i uskoro upecali nekoliko malih bucova koje su isekli u komadiće i koristili kao mamac za pastrmke. Onda su se smestili i čekali velike ribe.

Svetlo plava sumaglica prekrivala je zelene Appalachian planine oko njih. Jezero je mirisalo na alge, ribe i ulje dvotaktnog motora. Sunce je grejalo Billovu košulju i blagi povetarac hladio lice. Dok je posmatrao dve patke kako skakuću među trskom i ljiljanima, Bill je osetio da njegov umor lebdi kao maslačak nošen povetarcem.

Dok se njihov čamac sporo kotrljao uz obalu, njih trojica razgovarali su o Bibliji. Razgovarali su o vremenu kada su Petar, Jakov i Jovan videli Isusa kako razgovara s Mojsijem i Ilijom. Isus je počeo svetliti kao sunce. Kada je Petar zapisao ovo iskustvo, rekao je: "Mi smo…očevici njegova veličanstva. Zaista je od Boga Oca primio čast i slavu kada mu je ono od uzvišene Slave dopro glas: 'Ovo je Sin moj, Ljubljeni, u njemu mi zadovoljstvo!' A taj glas što je s neba dopirao čuli smo mi koji smo s njim bili na svetoj gori." [255]

"Znaš," rekao je Banks, "slično se i ja osećam jer imam privilegiju provoditi toliko vremena sa svetim čovekom kao što si ti, brate Bill."

"O, brate Banks, nemoj to govoriti," odgovorio je Bill. "Nisam ja sveti čovek. Ne postoji sveti čovek, već samo sveti Bog koji prebiva u čoveku. I ne postoji ni sveta gora, samo sveti Bog koji posećuje goru. Mislim da je Petar govorio o tome."

Razgovarali su o tome kako sveti Bog može živeti u Svojim ljudima. Banks je spomenuo stariju gospođu koju je poznavao, a Duh Božiji je prebivao u njoj. Dok su Banks i Lyle bili dečaci, ta ih je gospođa često pozivala kod sebe kući gde bi ih nahranila sveže pečenim hlebom i pričala im o Isusovoj ljubavi. Oni su uzimali hleb, a ostavljali Isusa. Banks je rekao: "Ta gospođa mora da sada ima preko devedeset godina. Znaš, Lyle, ona živi ovde blizu. Zar ne bi bilo lepo da stanemo kod nje kući i kažemo joj da smo sada obojica hrišćani?"

Kada je Banks to rekao, Bill je osetio da ga je Duh Božiji zaprskao poput hladne vode iz raspršenog vodenog mlaza. U bljesku inspiracije, rekao je: "Ovako govori Gospod: 'Uskoro ćete videti Božiju slavu jer postoji mala životinja koja će uskrsnuti iz mrtvih.'"

Kada se pribrao, video je Banksa i Lylea kako začuđeno bulje u njega. Banks je rekao: "Brate Bill, jesi li stvarno mislio to kako je zazvučalo?"

[255] Upućuje na 2. Petrovu 1:16–18

"Šta sam rekao?" pitao je Bill. Stvarno nije znao. Nakon što je Banks ponovio proroštvo, Bill ga je uveravao: "Dogodiće se baš kao što je rečeno. Mora, jer to nisam rekao ja. To je bio Duh Sveti."

"Šta misliš koja će to životinja biti?" pitao je Lyle.

"Ne znam, ali mogu pretpostaviti. Ovog jutra je moj mali dečak prejako stisnuo mače. Nije bilo mrtvo kada smo otišli, ali možda umre; a kada se vratimo kući, Bog će mu vratiti život."

Pecali su tokom dana bez uspeha. Velike ribe nisu grizle do kasno uveče, a kada su počele gristi, kroz nekoliko minuta svi su izvukli pastrmku, a tri pastrmke su ukupno težile oko 9 kg. Tada su ostali bez mamaca, pa su prestali pecati za taj dan.

Ujutro, nakon doručka od pastrmki prženih na tiganju, popeli su se na svoj mali čamac, upalili vanbrodski motor i kotrljali se akumulacijskim jezerom paralelno s obalom. Pecali su deverike i bucove kako bi obnovili zalihe mamaca, ali u početku nisu ništa upecali. Tada je Bill usmerio pramac njihovog čamca u malu uvalu. Kada je prigušio motor, motor je zaškripao i ugasio se. Pustio je da čamac skrene blizu obale. Natakao je crva na udicu, bacio najlon i uskoro osetio kako riba gricka mamac. Jednim potezom zabio je udicu maloj deverici.

Dok su pecali u ovoj uvali, razgovarali su o Božijoj sili. Razgovarali su o vremenu kada je Isus rekao ribaru Simonu: "Izvezi gde je duboko i spustite svoje mreže za lov." Simon je odgovorio: "Gospodaru, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju reč spustiću mrežu." Čim je Petar bacio mrežu u jezero, mreža se napunila s toliko ribe da se počela parati. Pozvao je svoje kolege u drugoj lađi da priđu i pomognu mu. Napunili su obe lađe s toliko ribe da su lađe počele tonuti. [256] Bill je rekao da ne misli da su te ribe bile u jezeru pre nego što je Isus progovorio. On je verovao da je Bog zapravo stvorio te ribe na tom mestu.

Krilati insekti leteli su iznad vode. Deverike i bucovi bili su gladni. Obično plivaju na površini i čeljustima hvataju insekte.

[256] Upućuje na Luku 5:1–7

Pošto su deverike bile toliko male, Bill je koristio dugački savitljivi štap s tankom udicom veličine 4. Lyle je s druge strane koristio veliku udicu veličine 12, istu udicu koju je koristio za pecanje pastrmki. Lyle je stavio crva na kuku udice i bacio najlon. Zapravo je više obraćao pažnju na razgovor između Banksa i Billa nego na pecanje. Kada je osetio da najlon trza, Lyle ga je namotao i iznenadio se kada je video da je deverika progutala njegovu udicu skroz u želudac. "Pogledajte ovo," rekao je dok je držao najlon s ribom od 7,5 cm koja je visila na kraju. "Udica se uopšte ne vidi."

Uhvativši deveriku jednom rukom i omotavši najlon oko druge ruke, Lyle je povukao. Udica je izašla sa zvukom paranja, zajedno sa želucem životinje i delom škrge. Lyle je iznenađeno zazviždao i rekao: "Mala ribice, toliko od tebe." Nakon što je oslobodio udicu, bacio je ribu u more. Nekoliko trenutaka deverika je mlatila perajima pokušavajući otplivati. Onda se izvrnula na stranu i umrla. Plutala je opušteno i beživotno tri metra od broda, polako klizila prema obali gurana povetarcem i talasima.

"Lyle, to se nije trebalo dogoditi," rekao je Bill. "Trebao si koristiti manju udicu. Onda čim osetiš da je riba zagrizla, povuci najlon. To će joj zabiti udicu u čeljust."

"Uh, ja sam samo dečko sa sela koji nije puno pecao," rekao je Lyle dok je nabadao još jednog crva na svoju udicu veličine 12. "Ovako sam to uvek radio."

Banks i Bill su nastavili sa svojim razgovorom o Božijoj sili. Nakon oko trideset minuta Bill je spomenuo citat iz Pisma koji mu je uvek bio zagonetan. Jednog jutra kada je Isus ogladnio, tražio je plodove na smokvinom drvetu. Kada ih nije pronašao, prokleo je drvo. Do večeri svo lišće na drvetu postalo je smeđe. Kada su se učenici začudili što je drvo tako brzo uvenulo, Isus je rekao: "Imajte veru u Boga! Zaista, kažem vam: ko god kaže ovoj gori: 'Pomakni se i baci u more!' – i ne posumnja u svom srcu,

nego veruje da će se dogoditi to što kaže – biće mu šta god kaže."[257]

Dok je govorio, Bill je posmatrao tu malu mrtvu ribu kako pluta blizu broda. Povetarac ju je dogurao do ljiljana. Plutala je na boku, iznutrice su joj virile kroz zelena usta, a karakteristične plave škrge sada su pobelele.

Odjednom je Bill čuo čudnu buku. Pogledavši prema gore, video je anđela Gospodnjeg kako gori poput vatre uz padinu planine. Spustio se niz planinu u vihoru, projurio iznad vrhova drveća i jurio pravo prema čamcu. Onda je anđeo bio pored njega, a tutnjava vihora preplavila je njegova čula. Anđeo je zapovedio: *"Ustani!"*

Bill je ustao.

Lyle je pitao Banksa: "Šta on radi?"

"Tiho," rekao je Banks, "nešto će se dogoditi."

Anđeo je rekao: *"Progovori toj ribi i ponovo će živeti."*

Pokazavši prstom na mrtvu deveriku pored ljiljana, Bill je rekao: "Mala ribo, Isus Hrist ti vraća život."

Odmah je anđeo iščeznuo. Dok su njih trojica posmatrali, ta deverika je usisala svoj želudac, uspravila telo i otplivala niz vodu da se pridruži svom jatu.

Lyle se srušio na leđa u čamcu. Mucao je: "U – brate Bill – u – misliš li da – u – da je to zbog mene, jer ja – ja sam rekao toj ribi: 'Toliko od tebe.'?"

"Ne, brate Lyle. Bog je jednostavno pokazao Svoju veliku silu potvrdivši citat iz Pisma o kojem smo upravo razgovarali."

"Ali zašto?" pitao je Banks. "Sam si rekao da imaš stotine ljudi na svom popisu za molitvu, uključujući mnogo spastične dece. Zašto bi Bog koristio Svoju silu da uskrsne malu ribu?"

"On je Bog i može činiti šta god On poželi. To je po Pismu. Razmislite o svim gubavcima koji su bili u Jerusalimu onog dana kada je Isus upotrebio Svoju silu da prokune smokvino drvo. Razumete? To samo pokazuje da se Bog brine o svemu. Ako se

[257] Upućuje na Marka 11:12–13

On dovoljno brine za malu ribu da joj je ponovo izgovorio život, On će sigurno izgovoriti večni život u svu svoju decu."

U AVGUSTU je William Branham ponovo odleteo na sever, ovaj put u Albertu u Kanadi na devetodnevnu kampanju lečenja verom u gradu Edmontonu. Slušateljstvo je bilo veliko, ali su ga hladno dočekali. Do treće noći Bill je znao da nešto nije u redu. Vera ovih Kanađana trebala je rasti kao toplina s prerijskog požara. Umesto toga, njihov stav činio se hladan kao zaleđeno tlo.

Kada je Bill završio s propovedanjem, rekao je: "Između ovoga i mesta gde se spuštaju stepenice, vidite li kako kruži to svetlo? Upravo se pojavilo. Verujem da je to svetlo isti Vatreni Stub koji je poveo Izraelce u knjizi Izlaska. [258] Kasnije je taj Vatreni Stub postao telo i živeo među nama u obliku Sina Božijeg, Isusa Hrista. Kada je bio na zemlji, Isus je rekao: 'Izašao sam od Boga i vraćam se k Bogu.' [259] Verujem, kada se vratio Bogu, da se vratio u oblik svetla. To je isto svetlo koje je oslepilo Pavla na putu za Damask. Pavle je pitao: 'Ko si ti, Gospode?', a svetlo je odgovorilo: *'Ja sam Isus…'* [260] Ja verujem da je to isto svetlo koje je došlo apostolu Petru te noći u tamnicu, otvorilo vrata tamnice i izvelo ga napolje. [261] Ja zaista verujem da je Svemogući Bog Stvoritelj neba i zemlje, i da je Isus Hrist Njegov Sin, koji je prisutan s nama sada."

"On odgovara na molitvu male gospođe koja sedi upravo tamo." Bill je pokazao na ženu tamne kose koja je sedela napred. "Vi patite od nervoze. Čovek koji sedi pored vas pati od problema s leđima. Vi ste muž i žena. Podignite ruke ako je to istina." Oboje su podigli ruke. "Imate li molitvene kartice?" Nemate? Ne trebaju vam. Oboje ste isceljeni. Isus Hrist vas je iscelio. Amen.

[258] Upućuje na Izlazak 13:21
[259] Upućuje na Jovana 16:28
[260] Dela 9:3–5
[261] Upućuje na Dela 12:5–11

"Čovek koji sedi upravo iza njih ima problema sa žuči. Zovete se Clarence. Vi ste iz mesta koje se zove Grand Prairie. To je tačno, zar ne? Vaši problemi sa žuči su gotovi, gospodine. Možete ići kući i biti zdravi. Amen."

"Reći ćete: 'Brate Branhame, prozvao si tog čoveka po imenu?' Nije li Isus Hrist, kada je bio ovde u telu od mesa, rekao Simonu da se zove Simon i da mu se otac zove Jona, te da će ga ubuduće zvati Petar? [262] Isus je još uvek isti danas."

"To svetlo visi iznad žene. Ona pati od visokog krvnog pritiska. Zove se gđa. Fishbrook. Stanite na noge. Vi ste iz ovog grada. Živite u 125. ulici. Vaš kućni broj je 13104. Ako je tako, podignite ruku. U redu, gđo. Fishbrook, isceljeni ste. Isus Hrist vas je iscelio."

"Verujete li da je Njegova prisutnost ovde? Želim da svi muškarci i žene koji su povratnici u greh, ili koji su upravo prihvatili Isusa, izađu napred kako bih mogao zamoliti blagoslov nad vama dok je pomazanje ovde."

Orguljaš je svirao crkvenu pesmu. Iako su u auditorijumu bile hiljade ljudi, niko nije izašao. Kasnije je Bill rekao: "U čemu je problem s vama Kanađani? Postali ste toliko religiozni da ispuštate Hrista. Dobro je biti konzervativan, ali nemojte biti toliko uštirkani da ožalostite Hrista. Nećete imati nikakvo probuđenje."

U tom trenutku video je crni talas kako se preliva iznad auditorijuma. Upozorio je: "Ako sam Božiji prorok, govorim u Njegovo ime. Bolje vam je da se poravnate s Bogom jer dolazi čas kada ćete vapiti za ovim, a nećete pronaći. To je 'ovako govori Gospod.' Ako ljubav Božija nije u vašim srcima, grešnik ste i na putu u pakao. To je 'ovako govori Gospod.' Isti Bog koji razlikuje duhove i govori ljudima u kakvom su stanju, govori upravo sada. Ja govorim u ime Isusa Hrista. Trčite k oltaru i brzo se pokajte, pre nego što Bog okrene stranicu za vas i budete zauvek osuđeni. 'Ovako govori Duh Sveti' koji je sada među nama."

[262] Upućuje na Jovana 1:40–42

Nakon dodatnog preklinjanja i nagovaranja, nekoliko skrušenih duša prišlo je napred po molitvu. Bill je osetio teško razočaranje.

"Prijatelji, godinama nisam video da se događa nešto slično. Nikad pre nije me obuzeo takav osećaj kao pre nekoliko trenutaka kada sam video crni talas kako se razliva kroz zgradu. Nešto me pogodilo. Bog zna da je to istina. Nešto je pogrešno."

Kada se probudio sledećeg jutra, i dalje se osećao obeshrabreno. Šta je bilo pogrešno? Zašto nisu ti hrišćani u Edmontonu prepoznali prisutnost Isusa Hrista u svojoj sredini i primili sve blagoslove koji dolaze s otkrivenjem? Bill se pitao je li to njegova greška. Možda on nije predstavio Evanđelje na najbolji mogući način.

Dok je sedeo na krevetu, uzeo je svoju Scofieldovu Bibliju s referencama s noćnog ormarića i letimično preleteo kroz beleške koje je zapisao na zadnjem praznom listu. Ponovo je čitao o viziji koju je video 1952. onog jutra kada ga je Bog iscelio od smrtonosnih ameba. Setio se kako je netelesna ruka pokazala na 1. poglavlje Jošue, od 2. do 9. stiha, naznačivši da se ti stihovi odnose na Billovu službu isto kao što su se odnosili na Jošuinu.

Zatvorio je svoju Bibliju, ali je nije spustio, već ju je držao među dlanovima dok je ležao. Uskoro je osetio da anđeo Gospodnji dolazi u njegovu sobu. Billova potištenost promenila se u strah. Povukao je ruke prema srcu i prekrstio ih za molitvu. Očekivao je da će mu Bog progovoriti. Čim je maknuo ruke s Biblije, knjiga se rastvorila na dva dela. Njegova Biblija je bila istrošena od mnogo godina neprekidnog korištenja. Mogla se otvoriti na bilo koje od stotina mesta koje je često čitao. Sada se otvorila na 1. poglavlje Jošue. Bill je čitao:

> *Niko neće odoleti pred tobom u sve dane tvog života; ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti.*

Budi odvažan i hrabar jer ćeš ti uvesti narod ovaj da primi u nasledstvo zemlju za koju se zakleh ocima njihovim da ću im je dati...

Nisam li ti zapovedio: odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj. [263]

Strah mu je oslabio, napustila ga depresija i vratilo mu se samopouzdanje. Bog ga je pozvao po anđelu i vodio ga Svojim Duhom kroz vizije. Čak i ako ga sve hrišćanske denominacije odbace, to neće promeniti činjenicu da mu je Bog odredio da radi to što je radio. Nekad je mislio da je njegov jedini zadatak odneti dar božanskog isceljenja svetu. Onda mu je Bog pokazao tri dela njegove službe – tri 'poteza' na udici. Prva dva poteza predstavljala su njegovu službu isceljenja, ali treći potez je bio drugačiji. Treći potez će upecati veliku ribu, trofejnu ribu. Treći potez će pozvati one ljude koji su Nevesta Isusa Hrista i razdeliti među njima nasledstvo u zemlji za koju se Bog zakleo da će im dati. Negde moraju postojati ljudi koji će to čuti, prepoznati istinu i delovati po njoj. Isus je rekao: *"Istina će vas osloboditi."* [264]

Bill je okrenuo početak Scofieldove Biblije za proučavanje i pronašao stranicu na kojoj je pisalo: "Kako koristiti reference za proučavanje." Uzevši hemijsku, napisao je u praznom rubu:

[263] Jošua 1:5–6; 9

[264] Jovan 8:32

> Već neko vreme otvara mi se 1. poglavlje Jošue. Ovog jutra, 7. avgusta 1957., bio sam bolestan i nervozan, i pogledao sam viziju koja mi je dana, a zapisana je na praznom papiru na kraju ove Knjige. Onda sam otvorio Knjigu. Ponovo se otvorila na isto poglavlje. Dragi Isuse Hriste, pomozi mi da se odvažim za tvoju slavu. Brat Branham.

Okrenuvši ponovo na 1. poglavlje Jošue, Bill je napisao na vrh stranice:

> Obećavam, uz Božiju pomoć, da ću biti odvažan od danas nadalje.
>
> - 7. avgusta 1957.

U OKTOBRU je Bill organizovao svoj tradicionalni jesenji izlet u lov u dolinu reke Troublesome na Stene u Coloradu. Nažalost, kada su stigli do baznog kampa, svi u grupi oboleli su od azijske gripe. Bolesni i u groznici, nikome se nije dalo jesti, a kamoli loviti. Nisu niti izvadili puške iz okvira. Jednostavno su se okrenuli i vratili kući.

Bill je pokušao otići na drugi izlet u novembru. Na ovom putu planirao je ribarsku ekspediciju u centralni Idaho. S konjima koji su mu nosili opremu, jahao je daleko u planine Sawtooth i podigao šator na livadi pored Reke bez povratka. To je bio veličanstven predeo: pun visokih, oštrih granitnih i sedimentnih vrhova s okolnim dolinama punih smreka, jela i borova. Ovakvu vrstu prirode najviše je voleo. Ovde se mogao opustiti. Ovde spoljni svet nije mogao dopreti do njega – ili je barem on tako mislio.

Čim je uredio svoj kamp, odšetao je prema reci. Dok je stajao na granitnoj steni, bacio je udicu preko reke te je kratkim i brzim potezima povlačio po površini prema sebi kako bi namamio

kalifornijske pastrmke da zagrizu. Tog dana upecao je veliku pastrmku. [265] Sledećeg dana pecao je na istom jezercu. Nakon nekoliko sati, čuo je zvuk motora malog aviona. Pogledavši prema gore, primetio je Piper Cub kako leti uz dolinu i prati reku. Kada mu je prošao iznad glave, Bill je mahnuo. Iz aviona je pao mali predmet pričvršćen za padobran. Predmet je pao na obližnju livadu. Kada je otišao istražiti, Bill je otkrio da je to posuda koja sadrži poruku za njega. Njegov brat Howard je upravo umro. Sledećeg jutra Bill je natovario svoju opremu za kampovanje na konje i vratio se u civilizaciju.

NAKON HOWARDOVE SAHRANE, William Branham je napustio Jeffersonville zbog kratke kampanje u Lakeportu, u gradu na severu Kalifornije. Full Gospel Business Men's Fellowship organizovao je da se ovi sastanci održe u velikoj zgradi na sajmištu. Nekoliko hiljada ljudi sedelo je na metalnim stolicama na sklapanje. Jedne noći Bill je propovedao o citatu iz Pisma koji ga je progonio u zadnje vreme.

> *A Isus im na to odgovori: "Imajte veru u Boga!*
>
> *Zaista kažem vam: ko god kaže ovoj gori: 'pomakni se i baci u more!' – i ne posumnja u svom srcu, nego veruje da će se dogoditi to što kaže – biće mu šta god kaže.*
>
> *Zato vam kažem: sve što god moleći zaištete, verujte da primate i biće vam."* [266]

[265] Ispostavilo se da je ovo najveća kalifornijska pastrmka izmerena do tog datuma. Bill je dao da je reparator pričvrsti za ploču.
[266] Marko 11:22–24

Marko 11:23 ga je dozivao. Nije se mogao maknuti od toga. Nešto je bilo skriveno u tome, nešto snažno što baš i nije razumeo. Ipak, ove noći u Lakeportu naglasio je 24. stih gde je Isus ohrabrio svoje sledbenike da veruju kada se mole.

Pri kraju svoje propovedi, fotograf njemu s desne strane fotokrafisao je nekoliko fotografija. Kada je razvio film u boji, prva slika je izgledala normalno. Prikazuje desnu stranu Williama Branhama kako stoji iza podijuma i gestikulira dok propoveda. Košara od isprepletenog pruća puna ljiljana ukrašava desnu stranu podijuma pored mikrofona pričvršćenog na vrh stalka. Sa plafona iza njega visi kvadratna kutija električnog grejača. Dva čoveka sede na metalnim stolicama na sklapanje na kraju podijuma. Pored njih visi zastor s jedne tačke od iznad, a dole je omotan, bilo zbog dekoracije ili da sakrije nešto što nije bilo lagano za ukloniti.

1. slika – Lakeport u Kaliforniji

Na sledećoj fotografiji podijum izgleda kao nadrealno slikarstvo, plamti u vatrenim jezičcima i umrljan je slojem jantarne magle. Anđeo Gospodnji stoji Billu s desne strane i izgleda kao oblaka visine oko 180 cm. Stoji između evanđeliste i ljudi koji su se poređali u red za molitvu s leve strane zgrade. (Bill je uvek tražio da ljudi iz reda za molitvu prilaze njemu s desne strane tako da se moraju zaustaviti i stajati u prisutnosti anđela.) Anđeo nije jedina zaprepašćujuća vidljiva forma na ovoj slici. Odmah iza Billa je profil Isusa (lice, brada, vrat) s ispruženim rukama i vatrenim jezičcima koji mu lete s ruku – sedam odvojenih plamenova poput glasnika marširaju prema čoveku koji propoveda. Billovo telo kao da je uvučeno u sjaj natprirodne vatre. (Kada je Bill kasnije pogledao ovu fotografiju, rekao je da ga podseća na scene koje su proroci opisali u Jezekielu 1 i Otkrivenju 4:5.)

2. slika – Lakeport u Kaliforniji

U takvoj atmosferi morala su se događati čuda, što je bilo na sreću za slepu ženu koju je neko doveo kroz red za molitvu te noći u Lakeportu. Bila je američka Indijanka. Oči su joj bile potpuno bele – ne kao da su joj dužice i zenice bile prekrivene, već jednostavno nije imala dužice. Bill je razgovarao s njom na trenutak dok nije kontaktirao njen duh. Onda je po viziji rekao: "Pre devet godina krvni ugrušak u mozgu vas je kratkotrajno paralizovao. Većinom ste se oporavili, ali vam je taj moždani udar uvukao oči u lobanju i od tada ste slepi, konstantno patite danju i noću i uopšte nemate mir."

Bill je osetio dodatan teret sažaljenja za ovu ženu jer ga je podsećala na njegovu majku koja je bila Cherokee Indijanka. Kada se pomolio za nju u Isusovom imenu, Onaj koji je dao viziju sada se ispružio i dotakao ovu ženu. Oči su joj se preokrenule u ispravnu poziciju i ponovo je mogla videti svet zamagljen suzama radosnicama. Odbivši pomoć osobe koja ju je dovela tamo, sama je otišla s podijuma.

To čudo zapalilo je veru starijeg gospodina luterana koji je sedeo na bini iza Billa. Supruga ovog čoveka patila je od čira koji je krvario i sve se više pogoršavao u poslednje četiri godine. Sada njegova supruga nije mogla jesti tvrdu hranu i postala je toliko anemična da joj je njen doktor hteo dati transfuziju krvi i operisati je kroz nedelju dana. Stari gospodin luteran se tiho molio: "Gospode, ako dopustiš da brat Branham prozove problem moje supruge, i ako je noćas isceliš, uzeću petsto dolara koje sam izdvojio za operaciju i dati za izgradnju luteranske crkve u Ukiahu."

Odmah se Bill okrenuo, pokazao na luterana i rekao: "Vi, gospodine – vi ste se upravo molili da Bog isceli vašu suprugu. Doniraćete petsto dolara od njene operacije da pomognete izgradnju luteranske crkve."

Starac se skoro onesvestio, ali je uspeo reći: "Prijatelji, to je istina."

"Bog ne želi vaš novac," rekao je Bill, "ali želi vašu veru. Gospodine, vaša supruga je isceljena. To je 'ovako govori Gospod!'"

Sutra ujutro su ovaj čovek i njegova osamdesetogodišnja supruga prisustvovali doručku hrišćanskih poslovnih ljudi. Bill ju je posmatrao kako jede šunku i jaja s apetitom žene duplo mlađe od nje.

ČIM SE William Branham vratio kući iz Kalifornije, gđa. Bosworth je nazvala s Floride da kaže da njen suprug umire. Bill joj je rekao da će odmah doći. Dok je Meda prepakivala njihove kovčege, Bill je pripremio automobil i uskoro su jurili na jugoistok u Floridu. Kada su ušli u bolničku sobu, Fred Bosworth je podigao svoju ćelavu glavu s jastuka i ispružio koščate ruke. Bill je zagrlio svog starog prijatelja i zaplakao: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!" citirajući Jelisejeve zadnje reči Iliji. [267]

Fred Bosworth je nemoćno rekao: "Sine, uvek se sećaj svoje misije. Ti propovedaš pravo Evanđelje."

Naslonivši se u stolici, Bill je držao svog prijatelja za ruku. "Imam četrdeset i osam godina, i toliko sam umoran. Možda je moja služba pri kraju."

"Glupost. Mlad si. Tvoja služba nije ni počela biti ono što će biti u budućnosti. Ostani na polju. Nemoj dopustiti da ti pentakostalni propovednici zamute vode svojim fanatizmom. Idi s Evanđeljem koje imaš. Verujem da si ti apostol i prorok od Gospoda našeg Boga."

"Brate Bosworth, ti si propovedao Evanđelje pre nego što sam ja rođen. Tokom svih ovih godina, koji je bio najveći trenutak u tvom životu?"

Fred Bosworth nije odugovlačio. "Najveći trenutak u mom životu je upravo sada. Uskoro će Onaj o kojem sam propovedao

[267] 2. Kraljevima 2:12

sve ove godine, Onaj koga sam voleo, On će doći kroz ta vrata i ja ću otići s Njim."

Bill se osećao kao da posmatra Abrahama, Isaka ili Jakova. "Brate Bosworth, mi verujemo istu stvar. Božijom milošću, propovedaću Evanđelje dok poslednji dah ne napusti moje telo. Neću praviti kompromis s Reči. Biću veran koliko god mogu biti Isusu Hristu. Jednog dana srešću te u boljoj zemlji gde ćemo obojica biti zauvek mladi."

Bosworth se slabašno nasmešio. "Bićeš tamo, brate Branhame. Ne brini."

Nakon mesec dana Fred Bosworth je pao u komu na dva dana. Onda je odjednom otvorio oči i seo na krevet. Pruživši desnu ruku, rukovao se sa vazduhom kao da se rukuje s nekim. "Brate Jim, nisam te video otkako si umro. Ti si bio moj obraćenik Gospodu na mojim sastancima u Jolietu u Illinoisu. Sestro Julie, priveo sam te Gospodu na sastancima u Winnipegu. Dva sata pozdravljao je ljude (u sobi?) koji su došli Gospodu kroz njegovu službu, a umrli su pre njega. Konačno je ponovo spustio glavu na jastuk i zaspao u ruke Isusa. Fred Bosworth je imao osamdeset i četiri godine... na putu u večnost.

Poglavlje 78
Razočaranje u Waterloou
1958.

PRVI PUT je Gene Norman čuo propovedanje Williama Branhama u Minneapolisu u Minnesoti u julu 1950. Naravno da su ga rasuđivanje i čuda impresionirali, ali u početku je sumnjao da služba Williama Branhama ima dublju svrhu. Gene je uzeo godišnji odmor na poslu kako bi on i njegova supruga Mary mogli prisustvovati sledećoj Branhamovoj kampanji u Clevelandu u Ohiju. [268] Kada su sastanci u Clevelandu završili u avgustu, Gene se odvezao kući u Minnesotu i naručio časopis *Glas isceljenja* koji je štampao raspored sastanaka Williama Branhama i izveštavao o rezultatima njegovih kampanja. Gene je takođe naručio propovedi Williama Branhama snimljene na kasete iz kancelarije Branhamovih kampanja u Jeffersonvilleu u Indiani.

Gene Norman se 1953. preselio s porodicom u Parkersburg u Iowi. Nastavio je primati snimljene propovedi Williama Branhama od Freda Sothmanna koji je tada rukovao distribucijom tih kaseta. Gene Norman i Fred Sothmann su se kroz pisma sprijateljili. Fred Sothmann je bio poreklom iz Saskatchewana u

[268] Ovo je bila kampanja lečenja verom gde su ispravljene hrome noge Davida Wooda

Kanadi. 1956. Sothmann je organizovao Branhamovu kampanju u Prince Albertu u Saskatchewanu. Gene Norman je prisustvovao tim sastancima. Nakon završetka kampanje, Fred Sothmann je poveo Williama Branhama na trodnevni ribolovački izlet te je pozvao Genea Normana da im se pridruži. Usred zimzelenih šuma i zaleđenih jezera Saskatchewana, Bill i Gene su se zbližili.

Konačno su se Normani uverili da je William Branham Božiji prorok. 1957. Gene Norman odlučio je sponzorisati Branhamovu kampanju u Waterloou u Iowi, obližnjem gradu s preko sto hiljada stanovnika. Pozvao je Lee Vaylea koji je trenutno radio kao rukovodioc Branhamovih kampanja. Lee Vayle je razgovarao s Billom i onda nazvao Genea Normana s detaljima kada je Bill slobodan – od subote 25. januara do nedelje 2. februara 1958. Odmah je Norman kontaktirao sve hrišćanske propovednike u Waterloou kako bi organizovao podršku za ovu kampanju. Onda je iznajmio veliki auditorijum koji su zvali hipodrom i počeo oglašavati.

Tokom poslednje nedelje u januaru 1958., širom Iowe zaduvala je snežna oluja, zbog čega su svi putevi bili opasno klizavi. Prve dve noći kampanje Bill je krivio oluju zbog razočaravajućeg odaziva jer hipodrom nije bio ni napola ispunjen. Onda je jedne noći na putu za sastanke prošao pored srednje škole gde se održavala košarkaška utakmica. Sudeći prema broju parkiranih automobila, činilo se da je školska dvorana ispunjena do poslednjeg mesta. Tada je shvatio da hladno vreme i klizavi putevi ne zadržavaju ljude da ne prisustvuju njegovim sastancima. Nešto se promenilo u odnosu hrišćana.

Čak među nekoliko hiljada ljudi koji su prisustvovali kampanji, njihov odnos činio se hladan poput leda na pločniku. Ni obilje čuda nije mnogo ugrejalo njihove duhove. Na kraju službe u sredu uveče, Bill nije pozvao red za molitvu. Umesto toga učinio je nešto što nikad pre nije učinio. Zamolio je ljude da pognu glave i ponavljaju za njim: "Svemogući Bože… Stvoritelju neba i zemlje… Autoru večnog života… Darivaocu svih dobrih darova… Smiluj mi se… Oprosti moju neveru… Ja verujem

Evanđelje… Verujem da Ti sada vršiš Svoju reč u mom telu… Otvori kanale… Ja izbacujem svoju neveru… Primam Tvog Duha… Verujem da si Ti u meni sada… Verujem da će moja bolest nestati… Prihvatam Te sada za svog Iscelitelja."

Kada je auditorijum završio sa zajedničkim ispovedanjem, Bill ih je zamolio da drže pognute glave dok se on bude molio za njih. Rekao je: "Moliću se svim svojim srcem da vam Duh Sveti posvedoči da je delo završeno."

Molio se: "Bože, moj Oče, dolazim u Isusovom imenu moliti za ove ljude koji su sada nedvosmisleno i iskreno ispovedili svoje grehe. Blagoslovljeni Bože, neka bi ovo bila noć koju oni nikad neće zaboraviti. Neka Duh Sveti dođe u svako srce upravo sada i izbaci svaku bolest iz njihovih tela." Dok je još uvek imao pognutu glavu i zatvorene oči, rekao je: "Sada pozivam đavola na debatu. Sotono, svestan si da si poražen. Nemaš legalnih prava. Isus Hrist, moj Gospod, oduzeo ti je vlast kada je umro na Golgoti da bi uklonio grehe i bolesti. Sotono, ti si samo blefer i mi te nazivamo bleferom. Nakon što je naš Gospod prokleo smokvu da uvene, ohrabrio je Svoje učenike da veruju Bogu. Rekao je ako neki vernik kaže planini da se pomakne, i ne posumnja u svom srcu da će se to dogoditi, da će mu biti šta god kaže. Isto to obećanje je za nas danas. Sotono, ti znaš citate iz Pisma na tu temu. Ja sam upravo učio ove ljude da je Bog u njima. Zato, ako je Bog u njima i oni kažu bolesti: 'Napusti me,' i ne posumnjaju u svojim srcima, upravo tada svaka bolest mora se maknuti, jer je Hrist tako rekao. Jer ne govore oni, već govori Otac koji živi u njima. Ovo kažem kao Božiji sluga, po poruci od anđela koji me je pomazao i dokazao ovim ljudima da je Isus ovde i da je poruka ispravna. Sotono, zaklinjem te da napustiš svaku bolesnu osobu ovde i odeš napolje u tamu, u ime Gospoda Isusa Hrista."

Čudna buka pratila je ovu molitvu. Zvučalo je kao da je orguljaš pomešao deset nespojivih akorda odjednom. Ali nije bilo orgulja u hipodromu. Odjednom je vihor produvao kroz zgradu s jednog kraja na drugi. Zvučalo je kao da vihor udara o zakrivljeni

metal. Ali, hipodrom je bio izgrađen od betonskih blokova i drva. Pošto vrata nisu bila otvorena, vetar je morao početi unutar zidova. Bill je osetio kako duva na bini i produvava tkaninu njegovog odela dok prolazi. Pre nego što je dva puta udahnuo, prestalo je.

Mnoštvo kao da nije uspelo shvatiti šta se dogodilo. Bill je objasnio da je Duh Sveti prošao kroz zgradu kao vetar, potvrđujući Svoju Reč. Nešto slično dogodilo se kada je Petar propovedao na dan Pedesetnice. [269] Kada je Bill pitao koliko je ljudi u auditorijumu čulo ili osetilo vetar, oko petsto ljudi podiglo je ruke, uključujući Genea Normana i Lee Vaylea. Ipak, čak i ovaj natprirodni fenomen nije mnogo podigao nivo vere na sastancima koji su usledili.

U subotu ujutro Gene Norman je organizovao doručak s propovednicima kako bi se Bill i lokalni pastori mogli družiti i bolje upoznati. Kada su svi prestali s jelom, Bill je ustao da iznese kratku poruku. Uzeo je tekst iz Pavlovog svedočanstva kralju Agripi:

> *Kadli u podne na putu ugledah, o kralju, svetlost s neba, sjajniju od sunca, koja obasja mene i moje saputnike.*
>
> *I kad svi popadasmo na zemlju, začuh glas kako mi govori na jevrejskom jeziku: 'Savle, Savle, zašto me progoniš? Teško ti je protiv bodila se ritati.'*
>
> *A ja upitah: 'Ko si ti, Gospode?' – On odgovori: 'Ja sam Isus koga ti progoniš:*
>
> *Nego ustani i stani na svoje noge jer ti se ukazah da te učinim služiteljem i svedokom toga kako si me video i onoga što ću ti pokazati.*
>
> *Izbaviću te od naroda tvoga i od neznabožaca kojima te šaljem*

[269] Upućuje na Dela 2:2

da otvoriš oči njihove da se obrate od tame k svetlosti, od vlasti Sotonine k Bogu; da prime oproštenje greha i deo među onima koji su posvećeni verom u mene.'

Zato, kralju Agripa, ja nisam bio neposlušan nebeskoj viziji. [270]

Iskoristivši ovu priču za primer, Bill je podelio vlastito svedočanstvo o krštavanju ljudi na reci Ohio 1933. kada se to natprirodno svetlo pojavilo i glas rekao: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako ćeš ti prethoditi Njegovom drugom dolasku."* Onda je ispričao o noći 1946. kada mu se pojavio anđeo i rekao mu da je određen odneti dar isceljenja narodima sveta. Kao Pavle iz davnina, Bill je izjavio: "Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji."

Dok je Bill još govorio, propovednik je odgurnuo stolicu od stola, zgrabio svoj kaput i izašao. Još jedan čovek učinio je isto – onda treći, pa četvrti i peti, dok desetoro pastora nije obuklo kapute i izašlo napolje na hladnoću. Gene Norman je drhtao od srama.

Još mu je bilo neugodnije dok je vozio Billa nazad u motel. Njegov gost se vozio u turobnoj tišini. Gene je rekao: "Brate Branhame, želim se izvinuti zbog nepristojnosti tih desetero ljudi."

Bill se okrenuo i rekao: "Brate Gene, voliš li me?"

Iznenađen pitanjem, Gene je odgovorio: "Želiš li da dokažem, brate Branhame?"

"Brate Gene, da sam na tvom mestu, otišao bih odavde i preselio se na zapad. Ovo mesto je pod osudom."

Bill je imao još jedan sastanak u Waterloou u Iowi. U nedelju, 2. februara 1958., govorio je svom slušateljstvu o natprirodnom vetru koji je produvao kroz hipodrom u sredu uveče. Iako mu je Bog došao u obliku vihora puno puta u životu,

[270] Dela 26:13–19

samo je jednom čuo hukanje natprirodnog vetra kao prošle srede uveče. Onda im je Bill ispričao o svom ribolovačkom izletu s Banksom i Lyleom Woodom, kada se Duh Božiji sjurio s planina poput moćnog vetra i inspirisao ga da progovori da se život vrati u malu mrtvu ribu.

Rekao je mnoštvu: "Verujem da nastupa sledeća faza u mojoj službi, što će biti mnogo više od ovoga sada. Seća li se neko ovde početka moje službe, kada sam stavljao ruku na ljude i mogao osetiti vibracije bolesti uzrokovanih mikroorganizmima? Gospod je još tada obećao, ako budem iskren, da ću nekako znati tajne njihovih srca. Danas svi mogu videti da se to dogodilo. Sada vam kažem da dolazi još nešto što će biti još veće."

Onda je pročitao Luku 17:26–30:

> *I kao što beše u dane Nojeve, tako će biti i u dane Sina čovečijeg;*
>
> *jeli su, pili, ženili se i udavali sve do dana kad Noje uđe u barku i dođe potop i sve uništi.*
>
> *Slično kao što beše u dane Lotove: jeli su, pili, kupovali, prodavali, sadili, gradili –*
>
> *ali onoga dana kada je Lot izašao iz Sodome, zapljušti vatra i sumpor s neba i sve uništi.*
>
> *Isto će tako biti u dan kada se Sin čovečiji objavi.*

Iz ovih stihova, izvukao je tri važne lekcije. Prva, Lot je izašao *iz* Sodome; druga, Noje je ušao *u* barku. Ova dva čoveka predstavljaju potrebu ljudi danas koji moraju izaći *iz* svetskih sistema i ući *u* sigurnost Hrista. Za treću lekciju Bill se vratio u dane Lota i istaknuo da je upravo pre nego što je Sodoma spaljena, Abraham (koji je bio stric Lotu) imao neobičnog posetioca.[271]

Bill je rekao: "Došao je Čovek. To je bio Anđeo, niko drugi već Svemogući Bog objavljen u ljudskom obličju. Abraham ga je

[271] Upućuje na Postanak 18:1–15

nazvao Gospodom, *Elohim.* On je bio Svemogući Jahve odeven u ljudsku odeću. Ovaj Čovek je sedeo leđima okrenut prema šatoru i rekao Abrahamu: 'Posetiću te dogodine i Sara će imati sina.'"

"Sara je imala devedeset godina. Kada je čula šta je rekao ovaj Čovek, nasmejala se – ne glasno, već u svom srcu. Anđeo, leđima okrenut prema šatoru, rekao je Abrahamu: 'Zašto se Sara smejala?'"

"Koja vrsta mentalne telepatije je to bilo? Zar vas ljudi u Waterloou nije sramota? Isti Anđeo milosti dolazi u ovu zgradu svake noći i čini istu stvar. To se događa ponovo pre nego što vatra i uništenje spale ovu zemlju. *Kao što beše u dane Lotove... Isto će tako biti u dan kada se Sin čovečiji objavi.* [272] U Lotovim danima Anđeo je došao k Abrahamu s porukom, a taj Anđeo je mogao proniknuti šta se zbivalo u Sarinom srcu, čak i kada je stajala iza Njega i u šatoru."

"Zar vi ljudi ne vidite prirodu Duha? To nije bio niko drugi nego Duh Hrista. Kasnije, kada je bio na zemlji u obličju Gospoda Isusa, On je prikazao isti znak kako bi dokazao ko je. Isti Taj je ovde danas, prikazuje isti znak pre nego što vatra i uništenje zahvate svet."

Tada je prvi put snimljeno da je Bill koristio Luku 17:30 za tekst. To će biti važnija tema u poslednjim godinama njegovog života.

Sledećeg jutra Bill i Billy Paul spakovali su svoju odeću u Billov terenac i uputili se nazad u Jeffersonville. Olujno nevreme je prošlo i temperatura se neznatno podigla. Državni čistači snega u Iowi očistili su i posule autoputove solju. Billy Paul je vozio da bi njegov otac, iscrpljen od kampanje, mogao spavati.

Iako umoran, Bill nije mogao zaspati. Tiho je sedeo i posmatrao kako prolaze kilometar za kilometrom snegom prekrivenih polja. U ovom trenutku osećao je nevidljivu prisutnost anđela pored sebe. To mu je ukočilo kičmu i ruke. Odjednom je njegov terenac iščeznuo. Bill se našao kako sedi iza upravljača svog automobila. Skretao je na puteljak ispred svoje

[272] Luka 17:28; 17:30

kuće. Morao se zaustaviti na ulici jer je gomila velikog kamenja blokirala puteljak. Drveni geometarski kolac štrčao je iz zemlje uz rub njegove parcele paralelno s ulicom. Bageri i rovokopači tutnjili su niz Ewing Lane. S obe strane puta posečena su i počupana stabla.

Mladić je vozio buldožer kroz Billovo dvorište. Pritiskanjem kočnica postizao je da se jedna gusenica vrti dok je druga stajala, čime je okretao mašinu napred i nazad, te rušio Billovo dvorište daleko od crte koju je označavao geometarski kolac. Kada je Bill izašao iz svog automobila, primetio je drveni kolac zabijen čekićem u zemlju pored njegove noge. Vrh ovog kolca bio je ofarban u narandžasto.

Bill je dao znak vozaču buldožera da izađe razgovarati s njim. Mladić je iskočio iz mašine i prišao k puteljku. Bill je pitao: "Šta radiš? Nemoj toliko ulaziti. Rušiš mi dvorište."

Mladić ga je odgurnuo i podsmehnuo se: "Tako je s vama propovednicima. Uvek govorite ljudima šta da rade."

Agresivnost ovog čoveka iznenadila je Billa. "Samo sam te pitao zašto to radiš. Ulaziš duboko u moje dvorište."

Mladić ga je ponovo gurnuo. Onda je pokušao ošamariti Billa. Billovi stari bokserski refleksi su se probudili i toliko je brzo izmaknuo glavu da ga je čovek promašio. Bez razmišljanja, Bill je udario mladića toliko jako da ga je srušio na pod. Kada je čovek ustao, Bill ga je ponovo srušio. Čovek je ustao po drugi put, ali ga je Bill po treći put srušio udarcem.

Sada se anđeo Gospodnji pojavio iza njega i njemu s desne strane. *"Nemoj to raditi,"* rekao je anđeo. *"Ti si propovednik."*

Bill se postideo. Nije udario nikoga od vremena kada je bio profesionalni bokser pre nego što je postao hrišćanin. Podigavši mladića s poda, otresao mu je prašinu i rekao: "Nisam ljut na tebe. Samo želim da znaš da ne možeš tako razgovarati sa mnom."

Anđeo je rekao: *"Zaobiđi to."*

"Kako?" pitao je Bill.

"Kad vidiš taj kolac zabijen u prednjem delu svog dvorišta pored vrata, onda idi zapadno."

Okrenuvši se prema Zapadu, Bill je video konje zavezane za natkrivenu kočiju – onu kakvu su američki pioniri nazivali prerijskom kočijom. Njegova supruga je sedela na prednjem sedištu sa ženskim šeširom pionirskog stila na glavi. Njihova deca su sedela iza i gledala ispod natkrivene kočije. Bill se popeo i seo pored svoje supruge. Uzevši uzde, rekao je: "Meda, izdržao sam koliko sam mogao." Onda je zakrenuo konje prema zapadu i udario uzdima. Kada je to uradio, konji su iščezli i natkrivena kočija pretvorila se u automobil – njegov Ford karavan.

Odjednom je opet bio u svom terencu, sedeo na suvozačevom mestu, gledao kroz prozor, posmatrao kako prolaze snegom prekrivena polja Iowe. Prvom prilikom zapisao je ovu viziju u svoju beležnicu s vizijama. Pokazaće se kao značajna.

Gene Norman je ozbiljno shvatio Billovu sugestiju da se preseli zapadno. Tokom narednih šest meseci prodao je svoj dom i posao, te se preselio s porodicom u Tucson u Arizoni. Kasnije će njegovo preseljenje odigrati ulogu kod samog preseljenja Williama Branhama na Zapad.

Poglavlje 79

Objašnjenje spoznaje dobra i zla

1958.

TOKOM proleća i leta 1958. William Branham je održao kampanje lečenja verom od Chattanooga u Tennesseeju do Bangora u Maineu. Iako su se mnoge njegove propovedi i dalje fokusirale na izgradnju vere za isceljenje, doticao se i drugih tema. Barem sedam puta tokom 1958. propovedao je o kraljici Juga, koristeći Mateja 12:42 za tekst: *kraljica Juga ustaće na Sudu zajedno s ovim naraštajem i osuditi ga jer je s kraja zemlje došla čuti mudrost Solomonovu, a gle, ovde je veći od Solomona!* Isus je, naravno, upućivao na Sebe kao osobu veću od Solomona. Bill je naglašavao da je isti Isus Hrist tamo na sastancima svake noći, otkriva tajne srca, leči bolesne i čini ostala čuda, upravo kao što je činio dok je hodao zemljom pre gotovo dve hiljade godina.

Iako je bio zauzet zbog kampanja lečenja verom, ipak je pronašao vremena 1958. da propoveda desetak puta u Branhamovom šatoru. U zadnjoj nedelji septembra propovedao je nekoliko propovedi koje su podstakle više neslaganja od bilo kojih propovedi koje je propovedao pre toga. U subotu uveče, 27. septembra, propovedao je "Zašto mi nismo denominacija?"

Istaknuo je da Isus nikad nije započeo školu ili formirao denominaciju. Hrišćanske organizacije su započele 325. godine nakon Hrista kada je rimski car Konstantin organizovao Rimokatoličku crkvu. 17. poglavlje Otkrivenja govori o velikoj bludnici, majci bludnica, koja vlada svetom s vrha sedam brežuljaka. Rim je utemeljen na sedam brežuljaka. Katolička crkva, sa sedištem u Rimu, jedina je institucija koja odgovara tom opisu. Ali, Rimokatolička crkva nije jedina pogrešna. Bill je naglasio da Biblija kaže da je ona majka bludnicama. Prva hrišćanska organizacija je majka, a ta majka ima kćeri. Te kćeri su ostale hrišćanske denominacije, a sve one su usvojile, na jedan ili drugi način, krutost organizacijskog sistema svoje majke.

Osnovni nedostatak denominacijama je krutost koja rezultuje barijerama. Čim grupa zapiše svoja verovanja, uredbe i statute vere, zalede Božiji Duh otkrivenja. Biblija je savršena, ali ljudsko razumevanje Biblije nije. Ako Bog da nekome veće razumevanje, ljudi koji su vezani denominacijskim verovanjima ne mogu to prihvatiti. Hijerarhija vodstva unutar svake denominacije opire se duhu otkrivenja, dok svako pokušava sačuvati svoj položaj u hijerarhiji i ugodan, sveukupni status kvo.

Sledećeg jutra propovedao je "Krštenje Duhom Svetim". Pristupio je ovoj temi drugačije od većine svojih savremenika. Pročitao je Efežanima 1:4–6:

> *U njemu nas je i izabrao pre stvaranja sveta da budemo sveti i bez mane pred njim u ljubavi;*
>
> *predodredio nas za posinjenje po Isusu Hristu, za sebe, u skladu s dobrotom svoje volje,*
>
> *na hvalu Slave svoje milosti. U njoj nas je prihvatio u Ljubljenome.*

"Ko je to učinio? On! Pre stvaranja sveta, On je mene prihvatio u prisutnost Svoje milosti. Ja nisam imao ništa s tim. Bio sam grešnik, rođen u porodici pijanaca. Odrastao sam na bačvi viskija, a ipak mi je Duh Sveti došao kada sam imao sedam

godina i rekao: 'Nemoj dotaći ni kap toga i nemoj pušiti cigarete, niti žvakati duvan, niti se zabavljati s devojkama.' Šta je to bilo? Očeva dobra volja pre stvaranja sveta bila je da me pošalje da propovedam Njegovo Evanđelje i vodim Njegove ovce. Neka Bog zauvek blagoslovi Njegovo veliko ime. Držaću se Njegove Biblije, plivao ili tonuo, popularan ili nepopularan, bilo da me neko voli ili ne."

"Ako me metodisti i baptisti odbace, nije važno. Želim raditi ono što je ugodno Njemu. Čak me i pentakostalci odbacuju jer ne verujem njihovu doktrinu da je govor u jezicima inicijalni dokaz krštenja Duhom Svetim. Ja ne verujem da vas govorenje u jezicima čini ispunjenima Duhom Svetim, kao što ne verujem da vas život u kraljevoj palati čini kraljem. Ne čini vas. Možete biti sluga. Razumete? Verujem da primate Duha Svetog iskustvom, a ne intelektualnim shvatanjem Pisma, već iskustvom koje znate samo vi. Ako želite znati je li to bio Duh Sveti ili nije, posmatrajte obrazac svog života nakon toga. To će vam pokazati koja vrsta duha je došla u vas."

U nedelju uveče, 28. septembra 1958., Bill je propovedao službu koju je nazvao "Zmijčevo seme" – kratku poruku koja je prikazala jednu od njegovih najprosvetljavajućih i najkontroverznijih doktrina. Uzeo je tekst iz 3. poglavlja Postanka:

> *Zmijac* [273] *beše lukaviji od sve zveradi što je stvori Jahve, Bog. On reče ženi: "Zar vam je Bog rekao da ne smete jesti ni s jednog drveta u vrtu?"*
>
> *Žena odgovori zmijcu: "Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu;*
>
> *Samo rod s onog drveta usred vrta, rekao je Bog: ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete!"*
>
> *Nato će zmijac ženi: "Ne, nećete umreti!*

[273] Zmija je na jevrejskom jeziku u muškom rodu

Nego, zna Bog: onog dana kada budete s njega jeli, otvoriće vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo."

Vide žena da je rod na drvetu dobar za jelo, i da ga je milina gledati, a za mudrost poželjno: ubere rod s njega i okusi, pa dade i svom mužu, koji beše s njom, pa i on okusi.

Tada im se otvoriše oči i videše da su goli; pa spletu smokovog lišća i naprave sebi pregače.

Bill je naučavao da u početku zmijac nije bio gmizavac, već sisavac. Biblija ga naziva zver. Zmijac je hodao uspravno kao čovek, i fizički je bio građen kao čovek. Bio je toliko blizak čoveku po inteligenciji da je mogao govoriti. Reč *lukav* znači: imati istinsko znanje o životnim načelima. Na jevrejskom, reči *vešt*, *pametan*, *lukav* i *go* sve dolaze iz istog korena reči. Zabranjeno voće usred vrta bila je telesna spoznaja ljudske seksualnosti. Reč *usred* znači u sredini. Kada su Adam i Eva "pojeli" taj "plod", odmah su spoznali da su goli. Šta se zapravo dogodilo u Edenskom vrtu bilo je da je Eva počinila preljubu sa zmijcem i ostala trudna s njim. Onda je pokazala Adamu šta je naučila i odmah je ostala trudna s Adamom s drugim detetom. Nakon devet meseci rodila je blizance: Kajina, koji je bio zmijčev potomak, i Avelja, koji je bio Adamov potomak.

Iako je ovo objašnjenje radikalno odstupanje od hrišćanske tradicije, nije odstupanje od Biblije niti od zdravog razuma. Odjednom je prvi greh čovečanstva maknut iz kategorije mita i legende, i čvrsto stavljen u realnost ljudske genetike. Prema ovom tumačenju događaja, pad čoveka nije baziran na nečem toliko nelogičnom kao griz jabuke s određenog drveta jabuke među stotinama drugih drveća jabuke. Baziran je na preljubi, na činu koji nikada nije prestao biti greh u Božijim očima. Zato je Bog rekao Evi: *"Trudnoći tvojoj muke ću umnožiti', u mukama decu ćeš rađati..."* [274] Osuda koju je Bog stavio na Evu direktno je

[274] Postanak 3:16

povezana s njenim grehom. Bill je rekao: "Da je jedenje jabuke uzrokovalo da žena spozna da je gola, dobro bi bilo da počnemo deliti jabuke."

Kada je Bog kaznio zmijca zbog njegove uloge u padu čoveka, Bog je rekao: *"Proklet bio među svim životinjama i svom zveradi divljom! Po trbuhu svome puzaćeš i zemlju jesti sveg života svog!"* [275] Zašto je Bog spomenuo životinje kada je proklinjao zmijca? Bog je stavljao zmijca u kategoriju s ostalim sisarima, poput krava, lavova i majmuna. Onda je promenio zmijca od sisara s nogama u gmizavca bez nogu. Zbog toga antropolozi nikad neće pronaći "kariku koja nedostaje" između čoveka i majmuna. Originalni zmijac je "karika koja nedostaje", ali je Bog toliko izmenio vrstu da se više ne može genetski povezati s čovekom. Ipak, priroda zveri ostaje.

Onda je Bog rekao zmijcu: *"Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između* ***roda*** *tvog i* ***roda*** *njenog."* [276] Zmijac ima fizički rod ili potomstvo, a taj rod su Kajin i njegovi potomci. Pogledajte Kajinove osobine. Bio je jednako religiozan kao i njegov brat Avelj. Obojica su sagradili žrtvenike da mogu proslavljati Boga. Kajin, kojem je nedostajalo otkrivenje prave prirode greha, prineo je plodove na svom žrtveniku, dok je Avelj, koji je imao otkrivenje prave prirode greha, prineo krv. Bog je prihvatio Aveljovu žrtvu, a odbacio Kajinovu. To je toliko naljutilo Kajina da je ubio svog brata. Ubistvo nije Božija osobina, već osobina đavola. Na taj je način Satana ubrizgao zlo u Božiji plan. Zlo je genetski uvedeno u ljudsku prirodu spajanjem gena prve žene s genima zveri, originalnog zmijca. Rezultujuća zverska priroda njihovih potomaka razmnožavala se kroz istoriju, mešala se i razređivala Adamove gene, širila zavist, mržnju, netrpeljivost i sve ostale štetne osobine koje su poznate čovečanstvu, te donela neograničenu količinu jada na zemlju.

Bill je naglasio da je Bog imao svrhu jer je dopustio da se sve to dogodi. Pre pojave svemira, postojao je "JA JESAM." On još

[275] Postanak 3:14
[276] Postanak 3:15

nije bio Bog, jer je Bog predmet proslavljanja, a nije bilo ničeg živog da bi proslavljalo ovo veliko Biće. "JA JESAM" je imao određene osobine koje je želeo izraziti. Na primer, bio je Spasitelj, ali nije bilo ničeg izgubljenog da bi spasio. Pošto je Njegova priroda u potpunosti dobra, On nije mogao direktno stvoriti zlo. Zato, kada je On stvorio svet, dao je prvom čoveku i ženi mogućnost da odaberu svoj vlastiti put, znajući da će oni pasti. Tada je On mogao izraziti Sebe kao Spasitelja, što je i učinio u obličju Isusa Hrista. Bill je postavio retoričko pitanje: "Ko je bio pre, Spasitelj ili grešnik? Spasitelj je bio pre. Ko je snažniji, Spasitelj ili grešnik? Ako Spasitelj može oduzeti greh, On je snažniji."

Na kraju svoje propovedi, rekao je: "Braćo i propovednici, molim vas nemojte se uvrediti zbog toga što ja sve kažem iskreno. Ovo je naš šator i ovo mi zastupamo, i mi želimo da to bude u skladu s tom Reči i da to protrese ljude. A ako skrenete s puta, mi ćemo se vratiti i reći: 'Znali ste bolje. Evo ga tu na kaseti.'"

"Imamo još puno toga za podeliti. Ostalo ćemo izneti uskoro. Mi verujemo u krštenje u ime Gospoda Isusa Hrista. Verujemo u pranje nogu. Verujemo u Večeru Gospodnju. Verujemo u drugi dolazak Hrista – ne samo duhovni dolazak, već vidljivo, fizičko telo Gospoda Isusa, koji ponovo dolazi u slavi. Verujemo u fizičko uskrsnuće mrtvih za primanje novih tela. Verujemo u besmrtnost duše. Verujemo da postoji samo jedan oblik večnoga života, a to je život koji dobijate od Hrista Isusa. Zato ne verujemo u večnu kaznu. Verujemo u stvarni pakao koji gori ognjem i sumporom, ali ne verujemo da ljudi večno gore tamo. Možda će goreti milion godina, ne znam, ali ne mogu goreti večno. Kada bi goreli, imali bi večni život. Zato, vidite, ima još puno stvari koje treba naučavati, a do kojih ćemo doći kasnije. Bog vas blagoslovio."

U NOVEMBRU 1958., William Branham je natovario svoj karavan i uputio se u Kaliforniju. Meda i tri-i-po godišnji Joseph pošli su s njim. Miner Arganbright (koji je živeo u La Crescenti u Kaliforniji blizu Los Angelesa) organizovao je da Bill propoveda po jednu noć u nekoliko različitih crkava u području Los Angelesa. Ali Arganbright nije bio u južnoj Kaliforniji i čekao ga. Odleteo je u Tulsu u Oklahomi prisustvovati konvenciji Full Gospel Business Men's Fellowshipa (FGBMF). Bill je trebao sresti svog prijatelja u Oklahomi da bi zajedno putovali u Kaliforniju.

Bill je stigao u Tulsu u subotu popodne i prijavio se u hotel. Miner ga je pozvao na svečanu večeru FGBMF-a kasnije te večeri. Bill je otišao jer je želeo čuti govor Orala Robertsa. Pre večere Roberts je propovedao o životu u obilju koje je Isus obećao dati verniku. Kada je Isus rekao ribarima da spuste mreže, uhvatili su toliko ribe da njihove mreže nisu mogle sve držati. [277] Roberts je rekao: "Postoji izobilje svega za svakoga u Isusu Hristu."

Demos Shakarian, predsednik FGBMF-a, rekao je nakon večere: "Osećam vodstvo zamoliti Williama Branhama da iznese završnu poruku za večeras." Ova najava uhvatila je Billa nespremnog. Pre večere Miner ga je upoznao s mnogim ljudima tamo. Bill je znao da su većinom milioneri, a mnogi su čak bili multimilioneri. Čime on može pridoneti njihovim životima? Na svoj jednostavan, ponizan način, propovedao je čisto Evanđelje s takvim uverenjem da su deseci ljudi predali svoje živote Isusu Hristu. Onda ga je Demos Shakarian zamolio da se moli za bolesne. Neki životni problemi mučili su bogate ljude isto kao i sve ostale. George Gardner se obogatio prodajom Oldsmobila. Vozio je avion kao hobi i jednom se srušio. Slomio je noge i oštetio kolena tako da je ukočeno hodao. Nakon što se Bill pomolio za njega u Isusovom imenu, Gardner je mogao hodati lako kao i pre nesreće. Za to vreme, žena s teškim artritisom sedela je s pogrbljenim leđima i gornjim delom ruku vezanim za

[277] Upućuje na Jovana 10:10; Luku 5:1–11

trup. Osetila je da joj se leđa ispravljaju i ruke oslobađaju. Pala je na kolena, pljeskala rukama i slavila Boga toliko veselo da su svi oko nje morali primetiti. Te noći šačica milionera naučila je šta je pravo bogatstvo. Najveće blago nalazi se u Evanđelju Isusa Hrista.

Dok je Bill odlazio sa svečanosti, bogato odevena žena zgrabila ga je za ruku i rekla: "Brate Branhame, vaša propoved veoma je potakla moje srce. Pre sam mislila da sam hrišćanka, ali sada vidim šta mi je nedostajalo. Od sada nadalje služiću Gospodu Isusu."

"Hvala vam," rekao je Bill. Osećao se ponizno.

Iz Tulse u Oklahomi, Bill je vozio u južnu Kaliforniju. Kada je stigao u La Crescentu, umesto da je odseo u motelu, on i njegova supruga odseli su kući kod Minera Arganbrighta. Svake noći Bill je propovedao u drugoj crkvi u području Los Angelesa.

Jedne noći propovedao je za pastora Smitha u Pisgah biblijskoj crkvi. Pisgah veliki auditorijum bio je pun, a nekoliko stotina ljudi stajalo je napolju i slušalo kroz otvorene prozore. Nakon Billove propovedi, pastor Smith je poveo zajednicu u nekoliko crkvenih pesama kako bi se Bill mogao odmoriti pre nego što počne s molitvama za bolesne. Ove noći dogodile su se dve stvari koje Bill nikad pre nije doživeo. Nekoliko hiljada ljudi pevalo je u zajednici, ali je Bill mogao čuti drugi hor kako peva odnekud odozgo. Radoznao, popeo se uz stepenice da vidi ko peva u potkrovlju. Nije bilo hora, samo je odzvanjala zajednica. Glasovi koje je on čuo kao da su dolazili s još višeg mesta. Bill je pažljivo slušao. Da, definitivno je čuo dva hora. Glasovi jednog hora dolazili su ispod njega, sastavljeni od nekoliko hiljada ljudi koji su sedeli u klupama, muški i ženski glasovi, jedni u jednom, a drugi u drugom duru. Glasovi drugog hora dolazili su iz visokog svoda. Zvučali su kao stotine hiljada soprana koji su pevali u savršenoj harmoniji. To je bila najdivnija muzika koju je čuo u svom životu.

Ushićen, Bill je sišao stepenicama u prizemlje. Zajednica je završila crkvenu pesmu s melodičnim "Amen." Za vreme tišine

koja je usledila, čovek na kraju zgrade progovorio je nekoliko reči u nepoznatom jeziku. Iako Bill nikad pre nije tumačio nepoznate jezike, odjednom je znao da to znači: "Pastor će moliti molitvu vere," ali se bojao glasno reći. Nakon minute ponovo ga je obuzeo taj čudan talas inspiracije, ali ovaj put tako jako da je morao prekriti usta kako ne bi izgovorio to. Nije bilo važno. Čak i bez prevoda, pastor Smith se počeo moliti za bolesne. Bill se rado odmaknuo i pustio pastora da moli molitvu vere. I unutar i izvan Pisgah crkve, stotine ljudi primile su blagoslov od Boga te noći. Bill je bio jedan od njih.

Jednog jutra nakon nekoliko dana, Bill je čuo da zvoni Arganbrightov telefon. Miner nije bio u prostoriji u tom trenutku, pa se Bill javio na telefon."

Glas s meksičkim naglaskom je rekao: "Pozdrav, Senjor. Možete li mi reći je li brat Branham odseo tu?"

"Ja sam brat Branham."

"Hvala Bogu! Ja sam brat Duponsta i ja sam misionar u Meksiku, iako živim ovde u La Crescenti. Imam sina starog četiri meseca koji ima rak na vilici. Hirurg ga je pokušao ukloniti, ali se rak sada preselio na njegov jezik. Ricky ne može gutati. Moj doktor kaže da je bespomoćan. Brate Branhame, znam da nemate običaj posećivati bolnice i moliti za nekoga kada putujete, ali, možete li mi se smilovati i učiniti to samo jednom?"

"Ostanite na liniji. Pozvaću brata Arganbrighta da mu možete dati uputstva do bolnice."

Kada je Bill sreo Senjor Duponstu, iznenadio se što vidi Meksikanca čija koža nije bila tamnija od njegove. Njegova supruga je takođe bila blede puti, ali to je bilo i očekivano pošto je bila plavooka, plava žena poreklom iz Finske. Bill ih je pratio u Rickyjevu bolničku sobu. Video je mnogo uznemirujućih prizora tokom godina molitvi za bolesne i ljude u nevolji, ali stanje ove bebe bio je jedan od najpatetičnijih prizora koje je ikad video. Ricky je ležao na leđima, samo s pelenom. Plavi ožiljak pratio je konturu njegove vilice od jedne strane vrata do druge gde je hirurg pokušao ukloniti rak. Njegov crni jezik toliko je otekao da

mu je blokirao protok vazduha, te je sada disao kroz rupu na vratu. Metalni umetak koji mu je bio novi disajni put tiho bi zazviždao prilikom svakog udisaja. Medicinska sestra je redovno usisavala ovu rupu kako bi sprečila da je sluz začepi. Doktor je stavio Rickyjeve ruke u longete da ne bi iščupao ovu metalnu cevčicu koja mu je bila ugurana u dušnik.

Senjor Duponsta se nadvio nad krevetić, potapšao Rickyja po stomaku i rekao: "Tatin mališan." Prepoznavši glas svog oca, Ricky je pokušao podići ruke povezane longetama. "Ricky, tata je doveo brata Branhama da se moli za tebe."

Billu se srce rastopilo u grudnom košu. Pomislio je: "Ako sam ja tužan od ovakvog prizora, kako mora biti Svemogućem Bogu koji je izvor sažaljenja i saosećanja? Gospode Isuse, da Ti stojiš ovde, šta bi Ti učinio?"

U tom trenutku dogodilo se nešto duhovno. Bill nije čuo glas, već je u njegovoj glavi (ili njegovoj duši) čuo kako Duh Sveti kaže: *"Propovedao si iz Marka 11:23, 'ko god kaže gori –' dao sam Svoj autoritet Crkvi. Sada čekam da vidim šta ćeš ti učiniti po tom pitanju."*

Dok je nežno držao Rickyjevu ručicu, Bill je rekao: "Gospode Isuse, čuj molitvu svog sluge. Po veri stavljam krv Isusa Hrista između ovog demona raka i života bebe." Iz nekog razloga nije se mogao setiti šta još da kaže.

Kada je Bill izašao iz sobe, Rickyjev otac je potrčao za njim i zaustavio ga na hodniku. "Brate Branhame, Gospod mi je stavio na srce da ti dam nešto novca od desetka." Ponudio je Billu kovertu.

"O, brate, ne," rekao je Bill dok je tresao glavom. "Ne mogu uzeti tvoj novac. Iskoristi ga da platiš troškove bolnice za svog sina."

"To je samo pedeset dolara i namenjeno je propovedniku. Molim te, uzmi."

"Pa, pošto sam ja propovednik i ti si propovednik, smatraj da sam ga primio i okrenuo se i vratio tebi."

Preko volje, Duponsta je vratio novac u svoj džep.

Iako je Bill molio samo kratku molitvu za Rickyja Duponstu, bilo je dovoljno. Nekoliko sati nakon što je Bill napustio bolnicu, Rickyjev jezik splasnuo je na normalnu veličinu. Sledećeg dana njegov doktor je uklonio metalni umetak iz njegovog vrata. U isto vreme doktor je napravio biopsiju koja je kasnije potvrdila da nije ostalo stanica raka u Rickyjevim ustima. Naravno, Rickyjev otac je nazvao Bill-a da mu kaže za ovo čudo. Ali, to nije bilo dovoljno Senjoru Duponsti. On i njegova supruga dovezli su se kući k Arganbrightovima da lično zahvale Billu.

Bill je pakovao svoj Ford karavan za put kući kada je meksički misionar stigao. Senjor Duponsta je naglo otvorio vrata svog automobila, iskočio sa sedišta i potrčao k Billu kao da misli da će Bill otići pre nego što on stigne. Povukavši šešir s glave, rekao je: "Brate Branhame, Ricky se danas vraća iz bolnice."

"Zahvalan sam zbog toga," rekao je Bill. "Bog je toliko milostiv."

"Evo novca od desetka za kojeg mi je Gospod rekao da ti dam."

"Brate Duponsta, rekao sam ti da taj novac potrošiš na troškove bolnice."

"Jesam – mislim, pokušao sam. Doktor je rekao da mu ne dugujem ni peni jer on nema nikakve veze s Rickyjevim oporavkom. On je rekao da je to neobjašnjivi fenomen, trik prirode. Mi znamo drugačije. Zato, molim te brate Branhame, uzmi moj desetak." Ispružio je pedeset dolara.

Bill je pomislio: "O, ne mogu. Gospode, ne osećam da bih trebao." Onda se setio kako je Isus dopustio da udovica stavi poslednji novčić u riznicu sinagoge.[278] Preko volje je uzeo novac.

Kada se vratio u Jeffersonville i ispričao svojoj zajednici o čudu Rickyja Duponste, rekao je: "Sada imam desetak tog čoveka. Ne znam tačno šta ću učiniti s njim, ali znam da ću ga dati nekome ko radi na slavu Božiju."

[278] Upućuje na Luku 21:1–4; Marka 12:41–44

Onda je rekao: "Senke se spuštaju. Hrist dolazi. Zato se pojavljuju znaci i čuda. Crkva (kao taj veliki satelit, Mesec) odsijava svetlo Danice dok izlazi na horizont 'sa zdravljem u zracima.' [279] Ako će On doneti isceljenje iz odsjaja Svoje prisutnosti, šta će On učiniti kada dođe kao osoba? Ova naša bedna tela biće preobražena i saobličena Njegovom slavnom telu. [280] Do tog dana, zahvalni smo za sunčevu svetlost Njegove prisutnosti. Kao zvezda, penjem se zidinama slave, sedim tamo i čekam da navestim Njegov dolazak u ovom mračnom času."

[279] Upućuje na 2. Petrovu 1:19; Malahiju 4:2 (Pogledajte beleške.)
[280] Upućuje na Filipljanima 3:21

Poglavlje 80
"Neka bude život!"
1959.

U PROLEĆE 1959., dok je održavao još jednu kampanju lečenja verom u Chicagu, služba Williama Branhama ponovo se promenila. Jedne noći, kao i obično, pozvao je da se red za molitvu poređa njemu s desne strane. Jedna...druga...treća osoba došla je pred njega, i svi su povlačili viziju iz njegovog dara, te i nešto njegove snage zajedno s vizijom. Četvrta osoba koja je stala pred njega te noći bila je mlada žena s crnom kosom do ramena. Nosila je smeđi sako od odela i usklađenu smeđu suknju, i držala bebu umotanu u rozu plahtu. Bill je pomislio: "Čini mi se da bih trebao poznavati ovu ženu. Izgleda mi toliko poznato. Dok je proučavao lice bebe, mogao je reći po njenim udubljenim obrazima i bledoj koži da je jako bolesna. Vizija je otkrila mnogo više. Rekao je ženi: "Vaša beba je šest meseci stara i ima samo kilogram ipo. Ne možete postići da počne jesti. Sve što stavite u nju odmah izađe napolje. Vodili ste je k mnogim doktorima, ali joj niko od njih ne može pomoći. Oni ne znaju u čemu je problem. Vi znate da vaša beba umire. Član ste Švedske zavetne crkve i vaš pastor vam je savetovao da donesete bebu k meni na molitvu."

"To je tačno," šapnula je drhtavim usnama.

Scena u viziji se promenila. Bill je video bebu kako se smeje i igra. Rekao je: "Sestro, ovako govori Gospod: 'Tvoja beba je isceljena.'"

Mlada majka je napustila binu plačući od olakšanja.

Bill je pomislio: "Nešto je čudno s njom." Onda se setio. Pre četiri godine, dok se molio u pustinji izvan Phoenixa u Arizoni, Bog mu je pokazao viziju baš ovog trenutka i rekao: *"Kada vidiš da se ovo ispunilo, tvoja služba će se promeniti."* Ovo je bila žena u smeđoj suknji koju je video u viziji. Ovo mu je bio znak da će primiti više snage za molitvu za bolesne.

Počevši sa sledećom osobom u redu, osećao je manji napor od svake vizije koju je video tokom molitvene službe. Iako nikada nije mogao kontrolisati tok vizija, naučio je kako se postaviti tako da se vizije lako pojave. Najpre bi govorio auditorijumu dok ne bi osetio prisutnost anđela Gospodnjeg. Onda bi razgovarao s prvom osobom u redu dok ne bi kontaktirao duh te osobe. Vizija bi uvek usledila. Nakon što bi se dogodila prva vizija, sledeće vizije su dolazile lakše. Nikad mu nije bio problem ući u duh pronicanja. Problem mu je uvek bio izaći. Pre su ga vizije uvek kontrolisale tokom njegove molitvene službe dok ga ne bi iscrpile. Nekih noći trebali su mu sati da se oporavi, nekad dani, čak i nedelje da bi obnovio snagu. Noćas se to promenilo. Sada se mogao povući iz vizije lako kao što je i kliznuo u nju. Ta sposobnost omogućila mu je da sačuva energiju i donese svesnu odluku za koliko ljudi će se moliti pre nego što prestane. Vizije su ga i dalje umarale, ali više ne toliko kao pređašnjih godina.

Vrativši se s kampanje u Chicagu, Bill je saznao da je Linda Kelly Smith smeštena u bolnicu i u životnoj opasnosti. [281] Porodica Kelly je nekad posećivala Branhamov šator, ali su se vratili u svet i godinama nisu dolazili u crkvu. Gđa. Kelly je nazvala Billa i zamolila ga da dođe u bolnicu da se pomoli za njenu kćer.

Kada je stigao u bolnicu, našao je Lindu Smith kako leži na krevetu ispod respiratora, okružena svojim roditeljima, suprugom, suprugovim roditeljima i još nekim članovima porodice. Linda je

[281] Ovo nije njeno pravo ime. (Pogledajte beleške.)

bila pet meseci trudna sa svojim trećim detetom, ali je nažalost beba već umrla u njenom stomaku. Da bi stvar bila gora, njen doktor nije mogao hirurški odstraniti mrtvu bebu jer je Linda već dobila uremiju, stanje u kojem je njena krv zadržavala sastojke koji se obično nalaze u urinu. Operacija u takvom stanju bi je gotovo sigurno ubila, a ipak je bilo neophodno da se mrtva beba ukloni da ne bi do kraja bila fatalna za majku. Lindina situacija izgledala je beznadežno. Bill je podigao remen respiratora i rekao: "Linda, ovo je brat Bill. Sećaš li me se?"

Glas joj je bio tih, ali razum joj je bio čist. "Da, brate Branhame, sećam vas se."

"Shvataš li koliko si bolesna?"

"Da, zato sam zamolila mamu da vas pozove."

"Linda, kakvo je stanje između tebe i Gospoda?"

Čelo joj se naboralo od tuge. "Brate Bill, nisam spremna za odlazak."

Dok je klečao pored njenog kreveta i držao je za ruku ispod respiratora, Bill se molio s njom. Linda je rekla Isusu da joj je žao zbog njenih greha i obećala Mu da će Ga voleti i služiti Mu od tog dana nadalje. Kada se prestala kajati, Bill se pomolio da je Bog isceli u Isusovom imenu.

Sledećeg jutra kada joj je doktor napravio nalaz krvi, iznenadio se kada je otkrio da je njena uremija prestala. Ohrabren ovakvim neočekivanim preokretom u njenom stanju, zakazao je operaciju za sledeći dan. Ako joj krv bude čista dvadeset i četiri sata, njen doktor može sigurno ukloniti mrtvu bebu. Kada je Lindina porodica čula ovu dobru vest, mnogi od njih takođe su se pokajali zbog svojih greha i obećali Bogu da će Mu služiti ostatak svojih života. Bill se osećao jako prijatno.

Te noći Linda nije mogla spavati. Oko ponoći rekla je svojoj majci: "Toliko sam sretna sada što sam u miru s Bogom. Mama, idem kući."

Gđa. Kelly je potapšala ruku svoje kćeri. "Da, Linda, ujutro će doktor odstraniti bebu. Onda ćeš za nekoliko dana moći ići kući svom suprugu i deci, i moći živeti za Boga."

"Ne, mama, ne razumeš. Mislila sam da idem u nebeski dom. Ovo je kraj mog puta." Nakon nekoliko minuta Linda je tiho umrla.

Vest o Lindinoj smrti zaprepastila je Billa. Onda ga je počela mučiti. U trenutku slabosti, rekao je: "Gospode Bože, duguješ mi obrazloženje. Nakon što sam se molio za nju i Ti si je iscelio od uremije, i nakon što su se mnogi iz njene porodice vratili Hristu zbog tog čuda...a onda joj Ti oduzmeš život? Mislim da mi duguješ obrazloženje."

Obrazloženje koje je želeo nije došlo odmah. Nakon nekoliko dana durenja, Bill je zaboravio svoj brzoplet zahtev. Ali Bog nije zaboravio. Nakon četiri meseca dok je Bill bio u ribolovu, imao je viziju koja mu je pokazala razlog. Video je Lindu i njenu porodicu na pikniku uz potok. Video je Lindu kako skakuće s kamena na kamen uz rub potoka. Onda ju je video kako se okliznula i pala u vodu. Video je da su joj se noge i duga suknja zaplele oko trske i ljiljana. Njena porodica nije primetila da nedostaje dok skoro nije bilo prekasno. U trenutku kada ju je suprug izvukao iz potoka, koža joj je poplavila zbog nedostatka kiseonika. Mahnito joj je suprug uduvao vazduh u pluća i ona je oživela. Anđeo Gospodnji je rekao Billu: *"Idi k njenoj majci i reci: 'Nije li se Linda skoro udavila u potoku na pikniku prošle godine? Tada je trebala umreti, ali nije bila spremna za odlazak. Bog je morao čekati dok njena duša ne bude spremna.' Zato se sve ovo dogodilo, i zato si išao u bolnicu da se moliš za nju."*

Kada ga je vizija napustila, Bill je bacio na stranu udicu i zabio lice u travu. Plakao je: "Gospode Isuse, oprosti mi moju glupost. Nikad nisam smeo reći: "Duguješ mi obrazloženje.' Ti ne duguješ Svojoj deci ništa. Mi smo dužni Tebi."

Kada se vratio u Jeffersonville, odvezao se do Kellyjevih kući u Market ulicu i pokucao na vrata. Gđa. Kelly je otvorila. "Brate Bill, kojim povodom ste ovde?"

"Sestro Kelly, želim vas nešto pitati: 'Nije li se Linda skoro udavila na pikniku prošle godine?'"

"Da, brate Branhame. Pala je u potok dok niko nije gledao. Njen suprug ju je izvukao i verovatno joj spasio život veštačkim disanjem usta na usta. Kako to znate?"

"Gospod mi je pokazao viziju toga. Sestro Kelly, dan tog piknika bilo je Lindino vreme za odlazak, ali je Bog u Svojoj milosti sačuvao njen život dok joj duša nije bila spremna."

IAKO ga njegove kampanje više nisu toliko crpile, ostala bremena pritiskala su Williama Branhama tokom 1959. Bez sumnje najteže breme bilo je kontinuirana borba s poreskom službom. Vladina istraga finansiranja njegove kampanje započela je još 1955. Tokom zadnje četiri godine nekoliko puta su proveli reviziju njegovih financijskih dokumenata, ali nisu mogli pronaći nikakve nepravilnosti, a sigurno ne nešto čime bi ga optužili za zloupotrebu sredstava. Zato su agenti poreske službe promenili taktiku. Rekli su da je bilo koji ček s imenom William Branham njegov lični prihod, iako je novac direktno odlazio na bankarski račun Branhamovog šatora. Kada bi ljudi donirali novac za njegove kampanje, obično bi napisali ček na William Branham, umesto na William Branham Campaigns. Poreska je rekla da on duguje porez od prihoda na svaki takav peni. Izračunavši u proteklih deset godina, te uključujući kamate i kaznu, rekli su da duguje vladi Sjedinjenih Država tristo pedeset i pet hiljada dolara.

Jednog dana su vladini pravnici tražili od Billa da se ponovo nađu u njihovoj kancelariji u Louisvilleu. Billu je bila muka od pomisli jer ovakvi sastanci kao da nigde nisu vodili. Pravnici su mu iznova i iznova postavljali ista pitanja, a onda su uzimali njegove odgovore i izvrtali ih u nešto što on nije hteo reći. Ovakva ispitivanja su ga umarala i frustrirala, ali pošto nije imao mnogo izbora u celoj priči, složio se da će ih sresti.

Roy Roberson je otišao s njim. Roberson ne samo da je bio Billov prijatelj, već je takođe bio među poveriocima Branhamovog šatora. Nekoliko pravnika iz poreske sedelo je s jedne strane dugačkog stola. Bill, Roy Roberson i g. Orbison (Billov advokat) sedeli su s druge strane. Pravnik iz poreske je rekao: "G. Branham, imamo još nekoliko pitanja o nekim vašim troškovima. Pošto imamo sve naplaćene čekove Branhamovog šatora, znamo gde je otišao svaki peni. Pitamo se je li sav novac

potrošen na legitimne crkvene troškove. Na primer, na jednom sastanku u Alberti u Kanadi, primili ste donaciju od tri hiljade dolara. Sledeće nedelje dali ste taj novac crkvi u drugom gradu."

"Trebao im je novi krov na zgradi crkve."

"Hmmm. Ovde su neki čekovi za ženu u New Albanyju – jedan ček za otplatu njenog računa iz trgovine od tristo dolara, a drugi da joj se pokrije najam. Nije li petsto dolara previše za najam?"

"Ona je osamdesetogodišnja udovica i živi sa svojih dvoje dece koji su oboje oboleli od reumatoidnog artritisa. Ima vrlo mala primanja i njen najmodavac ju je hteo izbaciti iz kuće usred zime. Ja sam platio njen prošli najam, a onda sam joj platio najam do juna."

"Hmmm. Ovde je još jedan ček koji ispitujemo. Dali ste hiljadu i petsto dolara da pomognete čoveku da izgradi kuću."

"Stara kuća tog čoveka je izgorela. Šta biste vi učinili da vidite oca kako s petoro dece u decembru živi u šatoru, sneg je na tlu, a temperatura ispod nule? Mislite li da sam mogao sedeti udobno u svojoj toploj kući, a znam da se ta deca smrzavaju i imam pristup dovoljnoj količini novca da im pomognem?"

"Hmmm. Jesu li poverioci znali da ste dali taj novac?"

"Ne, gospodine, nisu."

"Zašto im niste rekli?"

"Jer je Isus rekao: 'Neka ti ne zna levica šta čini desnica.' [282] Nema višeg zakona od Božijeg zakona. Jednostavno nije bilo neophodno da poverioci znaju."

"Smatramo da ste im trebali reći. Prema vašim dokumentima, podelili ste desetke hiljada dolara pojedincima tokom godina, a za većinu toga vaši poverioci ne znaju gde je novac otišao."

"Smatrate li me nepoštenim?"

"Ne, g. Branham, mi smatramo da ste pošteni. Samo pokušavamo reći da niste znali ispravno rukovati s novcem u svrhu oporezivanja dohodaka. Kada biste potpisali ove čekove, novac bi postao vaš pre nego što je otišao na crkveni račun, čak i ako ste ga imali manje od minute. Zato dugujete porez na dohodak za taj novac."

[282] Upućuje na Mateja 6:3

"Naravno, moj potpis je na dnu svakog čeka. Ja sam poverioc Branhamovog šatora."

"Većina tih čekova naslovljena je na Williama Branhama, ne na Branhamov šator. Mi ne oporezujemo Branhamov šator jer je to crkva, a crkve ne podležu plaćanju poreza na dohodak. Ovaj novac je bio vaš lični novac pre nego što je seo na račun crkve."

"Ali, poreski savetnik mi je rekao da mogu tako potpisivati te čekove."

"Taj čovek više nije u vladi."

"Ljudi koji su napisali Ustav više nisu u vladi, takođe. Vredi li Ustav?" Bill se umorio od uzastopnog argumentovanja istog. Rekao je: "Kada sam bio mlad čovek, a moja supruga se razbolela i umrla, dugovao sam hiljade dolara za troškove lečenja. Naporno sam radio i otplatio sve to. Više nisam mlad, ali ako dugujem novac, otplatiću ga. Rastužuje me pomisao da će svi ovi ljudi kojima sam dao novac morati platiti porez na dohodak zbog toga, kao ta stara osamdesetogodišnja udovica."

"O, grešite g. Branham. Oni neće morati platiti porez na dohodak na to jer su taj novac primili kao dar, a netraženi darovi nisu oporezivi."

"Zaista? Onda ja ne dugujem vladi ništa jer je sav novac koji sam deponovao došao kao netraženi dar. Ja nikad u životu nisam uzeo priloge."

Vladini pravnici su se pogledali iznenađeno. Jedan je pitao: "Možete li to dokazati, g. Branham?"

"Ako želite, milion ljudi vam može poslati pisma na vašu kancelariju i potvrditi da je to istina. Nikad u životu nikoga nisam pitao za novac. Molitvene krpice koje šaljemo su potpuno besplatne. Čak sam dao otkaz nekolicini rukovodioca kampanja jer su hteli tražiti donacije. Kada god su ljudi davali novac za moje kampanje, davali su ga po vlastitoj odluci."

Ova informacija uznemirila je pravnike. Nekoliko minuta su žestoko međusobno šaputali, a onda završili sastanak za taj dan. Bill je napustio njihovu kancelariju s osećajem da je pobedio.

Ali vladina istraga protiv njega bila je daleko od završene. Tokom poslednje nedelje jula 1959., porezni pravnici ispitivali su Billa u svojoj kancelariji pet dana za redom. Nakon sednice u

petak ujutro, Bill se vratio kući umoran. Glava mu je bila ošamućena od uzastopnog odgovaranja na ista pitanja. Osećao je nervozu zbog pritiska revizije, frustraciju jer ga je sprečavala u organizovanju sastanaka, i teskobu jer ga je toliko ljudi molilo da se moli za njih, a nije imao vremena moliti se za njih. Makar ovo popodne moći će pozvati nekoliko bolesnih jer su pravnici iz poreske rekli da su završili s njim za tu nedelju. Na vrhu njegove liste ljudi da poseti bio je čovek koji je čekao u motelu, a vozio je 650 km do Jeffersonvillea sa svojom bolesnom bebom.

Meda mu je pripremila sendvič za ručak. "Kako je prošlo jutros?" pitala je.

"Draga, postanem ošamućen od načina na koji me ti pravnici ispituju. Nakon nekog vremena počnem osećati kao da će mi otpasti glava."

Upravo je seo da jede kada je telefon ponovo zazvonio. Meda se javila, a onda stavila ruku preko slušalice. Šapnula je: "Billy, to je naš advokat. Kaže da te pravnici iz poreske žele videti ponovo ovo popodne."

"O, ne. Ne mogu smisliti još jedno popodne na tako nešto. Reci mu da trenutno nisam tu." Ustao je od stola i otišao napolje iza kuće.

Meda se namrštila, ali je uradila ono što joj je suprug rekao. Kada je poklopila slušalicu, Bill se vratio u kuću, seo za sto i nalio si čašu soka od narandže. Meda je pitala: "Je li to bilo baš ispravno?"

"Naravno," govorio je racionalno. "Nisam bio tu kada si to rekla."

"Ali, bio si kada su zvali."

"Draga, zaboravi to. Sve je u redu." Duboko u sebi znao je da nije.

Nakon ručka odvezao se do motela u kojem je odseo čovek s bolesnom bebom. Kada se skoro hteo moliti za bebu, uhvatila ga je griža savesti. Pomislio je: "Ja sam licemer. Kako da se molim za ovu bebu kada sam upravo lagao i naveo svoju suprugu da kaže laž?" Rekao je: "Gospode, nisam dostojan moliti se za vašu bebu. Učinio sam nešto pogrešno i srce me osuđuje. Ako se samo

strpite, kasnije ću se moliti za vašu bebu. Upravo sada moram otići ispraviti nešto."

Najpre je otišao i izvinuo se svojoj supruzi. Onda se odvezao do kancelarije svog advokata.

G. Orbison je radio za svojim stolom kada je Bill ušao u njegovu kancelariju. "G. Branham?" rekao je s podignutim obrvama. "Mislio sam da niste kući."

"Samo sam izašao iz kuće." Onda je priznao šta je učinio i izvinuo se.

G. Orbison je prošao oko svog stola i pružio Billu ruku. "G. Branham, uvek sam imao poverenje u vas, ali sada imam više nego ikad."

Bill se osećao bolje, ali morao je obaviti još jedno izvinjenje. U subotu ujutro odvezao se u područje Tunnel Milla i pešačio kroz šumu do svoje pećine. Molio se od sedam ujutro do kasno uveče i plačući se kajao Bogu. Dok se sunce spuštalo s horizonta, izašao je iz pećine i popeo na vrh velike stene gde je mogao gledati senke kako se pružaju širom doline. Šuma je bila tiha i vazduh vlažan, bez i malo vetra koji bi šuškao lišćem oko njega. Bill je podigao ruke iznad glave i slavio Boga zbog divnog sveta koji je stvorio. Spustivši ruke, rekao je: "Gospode, jednog dana Ti si sakrio Mojsija u pukotinu stene i prošao pored njega da Te može videti s leđa. Ako si mi oprostio moj greh, hoćeš li proći pored mene kako bih znao da je moje bezakonje oduzeto, da se ponovo mogu ići moliti za Tvoju bolesnu decu?"

Čim je završio s ovom molitvom, vihor je zašuštao u obližnjem grmu i kovitlao se uz puteljak prema steni na kojoj je stajao. Očešao ga je s tolikom snagom da je uhvatio šešir i zatvorio oči dok nije prošao. Bill je ponovo podigao obe ruke i rekao: "Volim te, Gospode, svim svojim srcem. Toliko sam zahvalan što si Bog koji odgovara na molitve i oprašta onima koji se okreću k Tebi svim svojim srcima u pokajanju." Onda je odšetao puteljkom koji ga je odveo do auta, a auto ga je odvezao do autoputa, a autoput ga je odveo do motela gde se s pouzdanjem molio za smrtno bolesnu bebu. U ime i silom milostivog Isusa Hrista, beba je bila isceljena.

U ČETVRTAK, 8. oktobra 1959., William Branham, Banks Wood i Fred Sothmann odvojili su tri dana za odlazak u lov na veverice blizu Salema u Indiani, oko 65 km severno od Jeffersonvillea. Svakog jutra ustajali su u četiri sata ujutro kako bi mogli biti u šumi u zoru u nadi da će iznenaditi neke pospane veverice dok budu tragale za doručkom. Nisu imali uspeha. Sezona je bila kasna i prevelik broj lovaca znatno je osiromašio populaciju veverica. Nakon dva dana lova, njih trojica nisu imali niti jednu vevericu da opravdaju uloženi trud.

U subotu rano ujutro, Bill je pustio Freda i Banksa kod jednog dela šume, a onda se odvezao putem dalje do drugog dela. Nije bio dobar dan za lov. Mraz, vetar i gravitacija ogulili su stabla i prekrili zemlju šuškavim slojem krhkog lišća. Osim te smetnje, zbog hladnog vetra veverice su verovatno većinom ostale priljubljene u gnezdima. Bill je nekoliko sati tumarao šumom bez da je video ijedan crveni dlakavi rep.

Spustio se nizbrdo na dno presušenog potoka, a onda se popeo uzbrdo na drugu stranu. Uskoro je došao do padine s pogledom na polje gde je nekoliko farmera želo kukuruz. Padina je bila prekrivena stablima javora i bagrema. Pošto je lovio u ovim šumama otkako je bio dečak, znao je da veverice izbegavaju stabla bagrema zbog trnovitih grana i ne vole javore jer se semenke tog stabla ne mogu jesti. Više vole stabla bukve, oraha i hrasta. Nekoliko stabala oraha istačkalo je padinu, ali su bili bez lišća i oraha. Nije bilo ničega što bi privuklo veverice.

Iako je Bill znao da tamo neće naći ništa za ulov, bio je umoran i trebao je odmoriti. Tako se ispružio na tlu između dva javora da se makne od vetra i pusti da ga sunce ugreje. Jedno od ovih drveća podsećalo ga je na kompas jer su mu četiri glavne grane pokazivale na sever, jug, istok i zapad. Naslonivši se na stablo ovog drveta "kompasa", razmišljao je da odspava, ali je odlučio da neće. Bilo je 9:30 i trebao je pokupiti svoje prijatelje lovce za sat vremena. Ako zaspe, možda se ne probudi na vreme.

Dok je posmatrao kako farmeri rade, razmišljao je o citatu iz Pisma koji mu je u poslednje dve godine često bio na umu. Isus je rekao: *"Ko god kaže ovoj gori: 'pomakni se i baci u more!' – i ne*

posumnja u svom srcu, nego veruje da će se dogoditi to što govori – biće mu šta god kaže."[283]

Taj citat iz Pisma ga je zbunjivao. Zašto je to Isus rekao na taj način? Isus nije rekao: "Ako *ja* kažem ovoj gori: 'pomakni se...'" Isus je rekao: "Ako *ti* kažeš ovoj gori..." Molitva uopšte nije bila uključena. Kako je to moguće? Bill se pitao je li to izolovano obećanje koje je Isus dao isključivo Svojim učenicima pre pomirenja.

"Koliko ja znam," razmišljao je Bill, "sva obećanja sile crkvi oslobođena su po pomirenju koje je Isus učinio na krstu, a pokrenuta su kada je dao crkvi Svog Duha Svetog na dan Pedesetnice. Zato, ako me iko pita za Marka 11:23, reći ću da je Isus dao Svojim učenicima silu pre pomirenja, upravo kao što je On davao Svojim prorocima posebnu silu pre pomirenja.

Od negde iz grana iznad njega, glas je rekao: *"Misliš li ti da su to proroci govorili kada su proricali budućnost? Nisi li upravo propovedao da su proroci bili toliko pomazani Duhom Svetim da nisu govorili oni, već da je Bog govorio kroz njih?"*

Bill je pomislio: "Da, Gospode, to je istina."

Glas je nastavio: *"I to je bilo uključeno u pomirenje, takođe. Ako bilo koji čovek bilo kada uspe potpuno da se preda Bogu da Bog može koristiti njegov glas, onda to ne govori čovek, već ga Bog koristi. Kako ti vidiš te vizije tokom molitvenih redova? Misliš li da je to tvoja vlastita mudrost što govori ljudima njihovu prošlost i šta će se dogoditi sledeće? Misliš li da je to tvoja vlastita mudrost što ti daje razumevanje dok propovedaš? Šta misliš da se događa kada jedan hrišćanin govori nepoznatim jezikom, a drugi to prevodi?"*

"Vidim," rekao je Bill na glas. "Omotan u krv pomirenja Isusa Hrista, moguće je da čovek sam sebe u potpunosti prepusti Duhu da ne govori više on, već Bog. Ali, kako to objašnjava Marka 11:23?"

"Taj citat Pisma je istinit, baš kao što su istiniti i svi ostali citati Pisma. Ako si pomazan Duhom Svetim reći to, šta god kažeš dogodiće se."

[283] Upućuje na Marka 11:23

Odjednom je Bill osetio kako ga je nešto obuzelo s tolikom silom da je preplašen skočio na noge. "Ko je to rekao?" Tražio je, a oči su mu pretraživale padinu. "S kim razgovaram?" Nikoga nije bilo tamo. Jedini zvukovi koje je čuo bili su od vetra koji je šuškao suvim lišćem i farmera koji su u daljini obavljali žetvu. "Gospode, jesi li to Ti? Obično vidim to svetlo kada mi Ti govoriš, ali ovde nema svetla."

Glas je ponovo progovorio, jako blizu njemu. Bill ga je čuo jasnije nego što je čuo kako farmeri rade na polju kukuruza. Glas je zapovedio: *"Reci šta hoćeš i biće ti dano."*

Pomislio je: "Šta se dešava? Jesam li poludeo? Ne želim biti fanatik i stvarno skrenuti." Ugrizao se za prst dok ga nije zaboleo. "Nisam zaspao tako da ovo ne može biti san. Ne čini se niti kao vizija. Obično kada dođe duboko pomazanje, usledi vizija. Čekaću malo ovde da vidim hoće li doći vizija."

Telo mu je bilo čudno ukočeno, te je hodao u mali krug i istezao ruke. Trenutno se duboko pomazanje izlilo na njega poput meda. Ponovo je taj glas zapovedio: *"Reci šta hoćeš i biće ti dano."*

Tresući se, Bill je pitao: "Gospode, je li ovo promena u mojoj službi o kojoj si mi Ti govorio da će doći? Je li ovo nekako povezano s tom malom kućom ispod šatora koju si mi pokazao u viziji pre nekoliko godina?"

Glas je odgovorio: *"Ja potvrđujem stvari koje ću učiniti. Reci šta hoćeš i biće."*

"Ovde nema bolesnih ljudi. Šta da tražim?"

"U lovu si i trebaš veverice, baš kao što je Abraham jednom trebao ovna."

"Tako je, mogao bih dobiti obrok–" Jezik mu je zastao i pomislio je: "Gospode, ako činim nešto pogrešno, molim Te oprosti mi, ali otkriću jesi li ovo zaista Ti ili nisi." Na glas je rekao: "Danas ću upucati tri mlade crvene veverice."

"Iz kog smera će doći?"

Bill je duboko udahnuo. Razmišljao je: "Otišao sam ovako daleko, pa mogu i dovršiti. Ali, odabraću nešto nemoguće." Pogledavši uokolo, primetio je bagrem na udaljenosti od 45 m koji je imao nekoliko mrtvih grana. Stajao je na rubu gustiša,

blizu mesta na kojem su farmeri obavljali žetvu kukuruza. Znajući da nikada ne bi našao vevericu među tim trnovitim granam bagrema, pokazao je na određeno mesto i rekao: "Tamo će biti crvena veverica na kraju te gole grane, a ja ću je upucati odavde."

Čim je spustio kažiprst, tamo je sedela veverica i gledala ga. Bill je podigao svoju pušku na rame i naslonio se na javor da bi učvrstio ruku. Na hitac njegove 22 kalibarske puške, veverica je pala. Bill je prišao i pogledao mrtvu životinju. Pogodio ju je tačno kroz oko i krv joj je curila po suvom žutom lišću. Podigao ju je. Bila je topla. Stavivši mrtvu životinju u torbu za ulov, pomislio je: "Vizije ne krvare, tako da znam da je ovo prava veverica. Možda se samo dogodilo tako. Gospode, ako si to bio Ti, neka se ponovi tako da đavo nema prostora reći da je bilo slučajno."

Još jednom to super pomazanje obuzelo ga je zapanjujućom silom. Gledao je po šumi dok nije pronašao još jedno neverovatno mesto da se pronađe vevericu. Pedeset metara udaljeno bilo je mrtvo stablo bagrema po čijem se deblu penjala otrovna loza bršljana. Veverice izbegavaju otrovan bršljan baš kao i ljudi. Bill je pokazao na određenu granu na tom stablu i rekao: "Tamo će biti još jedna crvena veverica i sedeće na toj grani." Kada je spustio prst, bila je tamo! Bill je protrljao svoje oči i ponovo pogledao. Još je bila tamo. Nanišanio je pušku i opalio. Veverica je pala s grane i zvučno udarila o zemlju. Otišavši na to mesto, Bill je odgurao lozu čizmama, podigao mrtvu vevericu i spremio je u torbu za ulov.

"Gospode, to si bio Ti," rekao je sretno. "Sada mislim da razumem o čemu se radi u Marku 11:23. Hvala Ti, Gospode, što potvrđuješ Svoju Reč. Jedva čekam da ispričam drugima o tome."

Krenuo je hodati nazad ka putu. Glas je ponovo došao: *"Rekao si tri veverice."*

Bill je zastao. To je bilo tačno. Rekao je tri. Tražio je pogledom uokolo još jedno mesto za vevericu. Pomislio je: "Ovaj put napraviću da bude stvarno radikalno." Na rubu polja kukuruza stajao je stari panj, pobledeo na suncu s jednom glatkom granom koja se još uvek držala. Bill je rekao: "Crvena veverica će doći iz

tog gustiša, otrčaće do tog starog čvora, popeti se na granu i gledati na onog farmera."

Ništa se nije dogodilo. Čekao je deset minuta i još se nije pojavila ni jedna veverica. Bližilo se 10:30. Ustao je i ispružio se. "Oče, ti si rekao da se na iskazu dvojice ili trojice svedoka temelji svaka tvrdnja." [284] Ja sada imam dva svedoka ovde u svojoj torbi, tako da sam zadovoljan. Hvala Ti, Gospode, za ove dve veverice. Sada moram otići naći se s bratom Banksom i Fredom." Prebacivši torbu za ulov preko ramena, napravio je nekoliko koraka prema putu.

"Ali, već si izgovorio to," podsetio ga je glas. *"Pismo kaže: 'Ako ne posumnjaš u svom srcu, nego veruješ da će se dogoditi to što kažeš, biće ti.' Sumnjaš li?"*

Bill se okrenuo nazad. "Ne, Gospode, ja ne sumnjam u Tvoju Reč."

U tom trenutku, veverica je jurnula iz gustiša bagrema, potrčala k polju kukuruza, popela se na panj i na tu jedinu granu, gde je stala i gledala farmera. Bill je stavio pušku na rame, uperio nišan i potegao okidač. Metak je pogodio vevericu u oko.

Dok ju je stavljao u torbu, čuo je drugi glas kako mu šapuće u glavi: "Znaš šta, šuma je sada puna veverica. Sve ovo je bila puka slučajnost."

Bill je odgovorio: "Satano, još ćemo videti." Vrativši se uzbrdo ka ta dva stabla javora, Bill se smestio i posmatrao. Čekao je do podne dok konačno nije otišao i pokupio svoje prijatelje. Celo to vreme nije video ni najmanje komešanje veverice, niti je čuo da se oglasila.

IAKO je sezona lova na veverice u Indiani završila 13. oktobra 1959., sezona u Kentuckyju bila je otvorena još nekoliko nedelja. Tokom prve nedelje u novembru, William Branham, Banks Wood i Tony Zabel odvezli su se u Elkhorn City u Kentuckyju provesti nekoliko dana u lovu s Charlijem Coxom, šurakom Banksa Wooda.

[284] Upućuje na Mateja 18:16; 2. Korinćanima 13:1

Elkhorn je mali grad u istočnom Kentuckyju na granici s Appalachian planinama. Ovo šumovito područje skriva neka od najboljih mesta za lov i ribolov na svetu, a Bill je često odlazio tamo kako bi pobegao od pritiska svoje službe. Charlie i Nellie Cox su mu uvek davali dobrodošlicu u svoj dom u divljini.

Vreme te nedelje u novembru definitivno je više išlo na ruku vevericama nego lovcima na veverice. Prohladan vetar duvao je celi dan. Veverice su većinom ostale sklupčane u svojim skrovištima. Bilo koju hrabru vevericu koja bi rizikovala unapred je na opasnost upozoravalo škripanje čizama lovaca koji su hodali po suvom lišću. Nakon što su dva dana lovili, Charlie je bio jedini u njihovoj grupi koji je ulovio nekoliko veverica, a on je koristio sačmaricu. Bill je verovao svojoj 22 kalibarskoj puški, ali se činilo da neće doći u priliku koristiti je.

U petak 6. novembra nije bolje prošao. Kasno popodne došao je do poznate padine među brežuljcima. Ovo mesto je nazivao kotlinom sportista jer je tamo jednom video šesnaest veverica i sve su sedele na jednom stablu, a on je upucao samo limit i pustio ostale, što je bilo u sportskom duhu. Sada je stajao na istočnom brežuljku iznad kotline i pretraživao znakove života u lišću ispod sebe. Dugo je posmatrao, ali ništa se nije micalo. Na stablima ovde nedostajalo je veverica kao i u ostatku šume. Od stajanja na jednom mestu počeo je drhtati. Hladan vetar grizao ga je za nos, obraze i uši. Vrhovi prstiju peckali su ga zbog hladnoće bez obzira na rukavice, čak su ga i nožni prsti peckali zbog hladnoće. Zaključio je da je dovoljno lovio za taj dan. Pokušaće ponovo sutra. Okrenuvši se za odlazak, samo je napravio korak ili dva kad je čuo duboki glas kao predenje lava. Glas je rekao: *"Koliko veverica želiš danas?"*

Dok je trljao bradu, Bill je razmišljao: "Charlie će mi dati da ponesem kući te tri veverice koje je upucao, a šest veverica biće dosta za obrok za moju porodicu, pa kada bi mogao dobiti još tri..."

Odjednom ga je pogodilo natprirodno pomazanje s takvom silom da se morao nasloniti na drvo da ne padne. Isti glas je rekao s autoritetom: *"Reci šta hoćeš, nemoj sumnjati i imaćeš šta god kažeš."*

Bill je rekao: "Imaću tri veverice."

"Odakle će doći?"

"Jedna će doći sa zapada, jedna s juga, a jedna sa severa."

Posmatrao je šumu. Nakon nekoliko minuta video je da se nešto miče na grebenu s druge strane kotline. Podigavši pušku na rame, zapazio je sivu vevericu kroz nišan. Bila je barem 80 m udaljena, što je bila velika udaljenost za nekoga ko je namestio nišan puške na 45 m. Bill je podigao cev malo iznad mete da nadoknadi udaljenost. Kada je povukao okidač, veverica se srušila mrtva.

"Evo jedne. Bolje da se okrenem prema jugu jer sledeća dolazi od tamo."

Dugo vremena sedeo je na srušenom deblu i gledao na jug. Razmišljao je: "Sigurno će se dogoditi jer sam to rekao pod pomazanjem. Ako mi je to Duh Sveti govorio, onda mora biti upravo onako kako sam rekao da će biti."

Nakon oko petnaest minuta video je vevericu kako beži oko dna bukve tačno južno od mesta na kojem je sedeo. To je bio jednostavan pogodak s oko 45 m. Pogodio je vevericu tačno u jedno oko. Na zvuk njegove puške, još jedna veverica iz istog smera projurila je iz žbunja i potrčala nizbrdo. Stala je ispred debla oko 35 m jugozapadno od Billa.

"Eno treće veverice," pomislio je i zamahnuo cev puške za 45° dok je nije usmerio jugozapadno. Naciljao je uho veverice jer mu je bila okrenuta na bok. Kada je povukao okidač, promašio je. Veverica je iznenađeno skočila i otrčala na drugi kraj debla gde se zaustavila da grize orah.

"Mora da se tresem toliko da ne mogu pogoditi," pomislio je, "ali bilo mi je jednako hladno kada sam pogodio onu drugu." Naslonivši se na stablo kako bi smirio ruku, pokušao je ponovo. Ovaj put metak je udario 10 cm iznad glave veverice i rascepao deblo iznad nje. Veverica je potrčala oko 3 m, a onda stala i nervozno pogledala uokolo.

"Mora da sam izbacio nišan iz ravnoteže," pomislio je dok je stavljao još jednu čauru u ležište. Kada je bilo moguće, Bill je izbegavao pogoditi vevericu u prsa jer je tamo meso. Voleo je gađati veverice u glavu, najradije u oko. Sada je uperio nišan u

grudi veverice. Njegov treći hitac razbacao je lišće 30 cm ispred životinje. Ovaj put preplašena veverica nestala je u gustišu.

Na trenutak Bill je bio zbunjen. Od sto i četrnaest veverica koje je upucao te godine, promašio je samo pet hitaca, a ovde je upravo promašio tri hica u nizu. Kako je to moguće? Onda je shvatio zašto. Rekao je da će sledeća veverica doći sa severa. Bog nije dopustio da ubije ovu vevericu koja je istrčala njemu s jugozapada.

Okrenuvši se prema severu, čekao je petnaest minuta bez da se išta dogodilo. Sunce je zalazilo, a šuma tonula u mrak. U četiri sata odlučio je pokupiti dve veverice koje je već upucao pre nego što postane previše mračno da ih pronađe. Kada se vratio na izvorno mesto s kojeg je upucao dve veverice, odlučio je nastaviti hodati, zaključivši da je previše mračno da ulovi još jednu vevericu tog dana. Pre nego što je odšetao još deset koraka, duboki glas je zatutnjio: *"Vrati se po svoju treću vevericu. Već si rekao da će se to dogoditi."*

Okrenuvši se nazad prema svom izvornom mestu za lov, rekao je: "Gospode, neću Ti sumnjati ni malo." Upravo onda video je svoju treću vevericu kako se penje po belom hrastu oko 55 m severno. Sada je bilo toliko mračno da, iako je koristio nišan za pretraživanje po stablu, nije mogao videti vevericu. Konačno je zapazio tamni grumen visoko u granama i odlučio rizikovati. Nakon što je opalio, čuo je zvuk grebanja kandži o koru drveta. Onda je nešto palo na zemlju i razbacalo lišće. Za trenutak veverica je potrčala uz stablo 6 m istočnije. Bill je pretpostavio da je to ista veverica. Mora da ju je promašio na hrastu, pa je pobegla na ovo drugo stablo. Ciljajući tamnu tačku na deblu na kojem se veverica zaustavila, Bill je povukao okidač. Ovaj put je bilo očigledno da ju je ubio. Veverica je pala ravno na zemlju.

Kako bi bio siguran, Bill je najpre proverio dno belog hrasta. Tamo je ležala njegova treća veverica, tačno severno od mesta na kojem je bio kada je rekao da će se to dogoditi. "Ovo je divno," pomislio je. "Tražio sam tri veverice, a Gospod mi je dao još jednu za dobru meru." Ali, kada je odšetao da pokupi četvrtu vevericu, nije je bilo. "Ovo je čudno. Znam da sam je ubio." Tražio je svugde po suvom lišću, ali je nije mogao naći. Onda je

zapazio rupu među korenima na dnu stabla. Njegova ruka nije mogla proći kroz uski otvor, pa je zabio štap u rupu. Mogao je osetiti nešto mekano unutra, ali nije mogao izvaditi sa štapom. "To je veverica, u redu. Ne mogu je večeras izvaditi. Moraću se vratiti i izvaditi je sutra."

Prekrio je otvor kamenom, a onda otišao sresti svoje prijatelje u auto. Bili su impresionirani kada se pojavio s tri veverice pošto niko od njih nije upucao ni jednu. A kada im je ispričao okolnosti, bili su zapanjeni.

Te noći pre nego su otišli na spavanje, Tony Zabel ih je poveo u molitvu. Među ostalim, Tony se molio: "Gospode Bože, dopusti da sutra brat Bill nađe tu vevericu u rupi da možemo znati da govori istinu."

Billa je to šokiralo. Tony je bio đakon u njegovoj crkvi. Kada je Tonyjeva supruga ležala na samrti, a njeni doktori digli ruke od nje, Bill se pomolio i Bog ju je čudesno iscelio. Kako mu Tony može sumnjati?

U subotu ujutro napolje se činilo hladno i loše kao i ostatak te nedelje. Za stolom na doručku, Tony je rekao: "Danas ćemo imati barem jednu veverici, zar ne brate Bill?"

"Brate Tony, jednostavno nisi razumeo. Kada sam govorio pod pomazanjem, rekao sam 'tri veverice'. Četvrta nema veze s tim."

"Pa, svejedno će biti tamo."

Pošto su kretali za Jeffersonville u podne, planirali su loviti samo do devet sati tog jutra. Bill je uzalud potrošio dva sata u potrazi za komadićem sivog krzna da ga upuca. Konačno je odustao. Imao je samo toliko vremena zaustaviti se kod kotline sportista na putu prema autu. Kada se približavao kotlini, glas je šapnuo u njegovoj glavi: "Šta ako ta veverica nije tamo? Tada će tvoj vlastiti đakon misliti da si lagao."

Odjednom ga je ponovo poškropilo isto to pomazanje. Drugi glas je rekao: *"Čak i ako nije tamo sada, reci da ćeš je pronaći i biće tako."*

Bill je rekao: "Gospode, Marko 11:23 je Tvoja Reč, zato Te ja držim za Tvoju Reč. Pronaći ću tu vevericu."

Stigavši do drveta, maknuo je kamen s rupe i proširio otvor s lovačkim nožem. Kada je dohvatio rupu, umesto mrtve veverice, pronašao je grumen mekanog korenja. Odskočio je od iznenađenja. "O moj Bože! Trebali bismo se naći u devet sati, a ja sam ovde bez veverice. Šta će Tony misliti? Šta će ostali misliti?" Ponovo je pretraživao po otpalom lišću oko dna stabla, ali nije ništa pronašao. "Čekaj malo," pomislio je, "kada sam rekao da ću pronaći tu četvrtu vevericu, bio sam pod istim pomazanjem koje je donelo i ostale tri. Ako ovo treba potvrditi početak moje nove službe, onda ta četvrta veverica mora biti ovde negde. Pa gde je?"

Glas je rekao: *"Pogledaj ispod tog komada kore."*

Bill je gurnuo komad kore u stranu. Nije bilo ničega ispod nje osim lišća. "Nešto je ovde smešno," pomislio je. Pogledavši to mesto iz bliza, primetio je nekoliko sivih dlaka kako štrče ispod smeđeg lišća. Kopao je dublje i tamo ju je našao, svoju četvrtu sivu vevericu. Sabrano s tri crvene veverice u Indiani, to je bilo ukupno sedam veverica – Božiji broj punine.

U SREDU UJUTRO, 11. novembra 1959., William Branham, Banks Wood i David Wood odvezli su se do farme Wrightovih po nešto vina za Večeru Gospodnju za crkvu. George i Murle Wright su to vino pravili od grožđa koje su uzgajali u svom vrtu. Billu se sviđalo da vino koje njegova crkva pije za Večeru Gospodnju rade ljudi koji su ispunjeni Duhom Svetim.

Kao i obično, porodica Wright ljubazno ih je primila i nagovorila da ostanu na ručku. Edith (kći Georgea i Murle Wright) zamolila je Billa da upuca jednog ili dva zeca da njena majka može napraviti gulaš od zečetine. Bill nije imao srca odbiti Edith. Uvek mu je bilo žao nje. Imala je trideset i sedam godina, a većinu svog života provela je u invalidskim kolicima. Paralizovana je otkako je bila beba. Ironično, Bill je kroz Edithinu patnju najpre i upoznao porodicu Wright. Još u oktobru 1953. imao je sastanak probuđenja u Branhamovom šatoru. Kada je George Wright čuo za to probuđenje, poveo je svoju hromu kćer u crkvu na molitvu. Edith je patila u užasnim bolovima mnogo godina. Prvi put kada se Bill molio za nju, nije bila

isceljena od paralize, ali ju je napustila bol i nikad se nije vratila. Bill je cenio ovaj dodir Božije milosti. Ipak, uvek ga je mučilo što Edith nije u potpunosti oslobođena, pogotovo otkako je video mnoge ljude da su isceljeni, a bili su u gorem stanju od nje. Kroz godine proveo je mnoge sate u postu i molitvi da mu Bog pokaže viziju Edithinog isceljenja, ali nije bilo načina da se isforsira vizija. On je mogao samo pitati, znajući da je Bog suveren i Njegova velika volja i svrha obično su skrivene u područjima izvan ljudske slabe mogućnosti razumevanja.

Shelby (sin Georgea i Murle Wright) pozajmio je Banksu 22 kalibarsku pušku (Bill je svoju poneo), te su Banks i Bill zajedno otišli da love zečeve. Nisko navučeni sivi oblaci pretili su da će ih pokvasiti, ali je kiša pričekala dok se nisu vratili s ulovom. Dok je Bill gulio kožu i čistio svoje zečeve iza spremišta za alat, čuo je zvuk traktorskog motora kako polako vozi po putu i približava se. Uskoro su se Hattie Mosier i njena dva sina uvezli u dvorište. Sedeli su na sedištu starog traktora s dva cilindra. Hattie je živela oko kilometar ipo dalje. Kada je čula da je Bill u poseti kod njenih roditelja, pustila je svoje nedovršene poslove i došla uživati u zajedništvu.

Billu je bilo drago što je Hattie došla jer je imao nešto u svom džepu što joj je hteo dati. Nedavno je ona darovala dvadeset dolara u fond za izgradnju Branhamovog šatora. Pošto je znao koliko je siromašna, Bill joj je hteo vratiti taj novac. Setio se dana 1940. kada je venčao Hattie Wright i Waltera Mosiera. Walt je umro 1955. kada ga je pregazio traktor i ostavio Hattie da sama odgaja svoja dva sina. Teško je radila da bi preživeli na svojoj malo farmi na padini, ali ekonomski nije bila vrlo uspešna. Jednom je rekla Billu da neto zaradi oko dvesto dolara godišnje, te je on znao da je njoj potrebnije tih dvadeset dolara nego Branhamovom šatoru. Kada je posegnuo u džep po novac, osetio je suzdržanost. Duh Sveti ga je ponovo podsetio da Isus nije sprečio udovicu da stavi svoj poslednji novčić u riznicu. Bill je pustio novac u džepu, verujući da će Bog nagraditi Hattie Mosier u Svoje vreme i na Svoj način.

Devetero ljudi selo je za kuhinjski sto Wrightovih na ručak: Banks i David Wood; George, Murle, Shelby i Edith Wright;

Orville i Coy Mosier, Hattijini tinejdžeri; i Bill. Hattie je sedela na stolici od pruća pored kuhinjskog sata. Oko jedan sat Bill je prestao jesti komad pite od višanja namočen šećernim sirupom. Odgurnuo je svoj tanjir i nekoliko sati pričao o Božijim stvarima. S vremena na vreme neko bi mu postavio biblijsko pitanje na koje bi odgovorio. Većinom je govorio o svojoj službi – otkud je došla, gde je sada i gde bi mogla krenuti. U 4:30 konačno je stigao do Marka 11:23 i čudesnih događaja iz proteklih nekoliko nedelja. Najpre je opisao stvaranje tri crvene veverice u Indiani, a onda im je ispričao o četiri sive veverice stvorene u Kentuckyju.

Bill je pitao: "Šta se moglo dogoditi? Brate George, ti imaš dosta više od sedamdeset godina i ceo svoj život lovio si veverice. Brate Shelby, ti si iskusan lovac na veverice, kao i ti brate Banks. Je li iko od vas ikad video vevericu na drvetu javora ili u bagremovom gustišu?"

Niko od njih nije video.

"Nisam ni ja, a lovim veverice otkako sam bio dete. Dosta sam razmišljao o tome i evo šta mislim da je to. U Postanku 22, Bog je rekao Abrahamu da uzme svog sina Isaka na brdo Moriju i prinese ga kao žrtvu paljenicu pred Bogom. Abraham je poslušao, iako mu je Bog već rekao da će Isak biti njegov naslednik. Na vrhu brda Abraham je sagradio kameni žrtvenik i spremao se ubiti Isaka kada ga je anđeo Gospodnji zaustavio i rekao: "Sada, evo, znam da se Boga bojiš jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga." Naravno da je ova drama nagovestila veću priču Boga Oca koji je žrtvovao Svog vlastitog Sina Isusa na Golgoti. Abraham je ipak trebao žrtvu na brdu Moriji. Kada je pogledao okolo, video je ovna zapletenog u grmu. Sada vas želim nešto pitati: 'Odakle je došao taj ovan?' Dok je Abraham gradio taj žrtvenik, skupljao je kamenje po celom vrhu brda, a tog ovna tada nije bilo tamo. Kako se samo odjednom pojavio tamo?"

"Evo šta ja mislim," nastavio je Bill, odgovarajući na vlastito pitanje. "Jedna od Božijih osobina je Jahve-jireh, što znači 'Jahve će se pobrinuti'. Abraham je trebao žrtvu, te je Bog jednostavno izgovorio tog ovna u postojanje. To nije bila vizija. Bio je stvaran. Abraham ga je ubio i krv se razlila po žrtveniku."

"Bog je isti Jahve-jireh i danas. On mi je pokušao objasniti Svoje obećanje u Marku 11:23. Ja sam se mučio razumeti to, te mi je On jednostavno pokazao kako to deluje, najpre u Indiani, a onda u Kentuckyju. Meni su trebale veverice, te je On stvorio veverice. One nisu bile vizije. Upucao sam ih i jeo. Bile su prave veverice. Ako je On mogao izgovoriti ovna u postojanje za Abrahama, On može izgovoriti veverice u postojanje za mene, jer je On Stvoritelj oba."

Celo popodne Hattie Mosier je sedela na rubu grupe i tiho slušala. Nakon što je Bill svima rekao svoj zaključak, Hattie je rekla: "Brate Branhame, to nije ništa drugo nego istina."

Odjednom je Božiji Duh ispunio kuhinju i podigao Billa na noge. Njegovo telo osećalo se ispunjenim istim onim pomazanjem koje je osetio u šumi. Jasno je čuo isti taj glas kako kaže: *"Reci Hattie da traži šta god hoće, a ti to onda izgovori u postojanje."*

"Sestro Hattie," rekao je Bill, "našla si milost u očima Gospoda. Pošto si rekla pravu stvar, Bog mi je rekao da ti kažem: 'Traži šta god hoćeš i On će ti to dati.'"

Hattie se rukom uhvatila za obraz, iznenađena i ne malo zbunjena. "Brate Branhame, na šta misliš?"

"Bog neba će ti pokazati da je Marko 11:23 jednako istinit kao i ostatak Njegovog Pisma. Traži šta god ti srce želi, a On će to stvoriti upravo ovde, upravo sada."

Nervozno je pogledala okolo: "Šta da tražim?"

Bill je predložio: "Siromašna si. Možeš tražiti od Boga dovoljno novca da kupiš veću farmu ili da sagradiš novu kuću. Možeš tražiti nešto da pomogneš svojim roditeljima. Oni su stari. Traži od Boga da im obnovi mladost. Ili, šta je s tvojom sestrom Edith? Hroma je trideset i sedam godina. Traži njeno isceljenje i dobiće ga. Traži od Boga šta god želiš, a ako se ne dogodi upravo sada, onda mi više nikad nemoj verovati."

Hattie je primetila da se njena dva sina, Orville i Coy, cerekaju i bockaju u rebra. To ju je podsetilo na ono što stvarno želi. "Brate Branhame, najveća želja mog života je videti spasenje moja dva dečaka."

Bez oklevanja, Bill je izjavio: "Sestro Hattie, po zapovesti Svemogućeg Boga, dajem ti spasenje tvoje dece u ime Isusa Hrista."

Čuvši ime Isus, oba dečaka skočila su sa stolica i potrčali u naručje svoje majke, plačući suze pokajanja. Hattie je vrisnula toliko jako da su je krave u staji mogle čuti – možda čak i krave u staji kod komšije.

Kiša je uporno kucala o krov. Pošto Hattijin traktor nije imao kabinu, Shelby je hteo odvesti svoju sestru kući u svom autu. Hattie se radije odvezla kući sa svoja dva sina na traktoru. Ostatak te nedelje osećala se jako dobro. Osećala se kao da hoda po vazduhu. Kada je došla nedelja, Orville i Coy Mosier došli su u Branhamov šator i bili kršteni u ime Gospoda Isusa Hrista.

Bill je stao iza propovedaonice i ispričao svojoj zajednici o tačno sedam puta kada je Bog stvorio vevericu i šta se dogodilo na farmi Wrightovih. Završio je rekavši: "Kako biste vi znali da sam vam rekao istinu, sestro Hattie, hoćeš li ustati? Tu je mala žena kojoj se dogodilo to čudo. Bog je zaobišao sve velike ljude sveta i dopustio da se ovo najpre dogodi siromašnoj, poniznoj udovici. Razlog što je odabrao nju je taj što je On znao da će ona tražiti pravu stvar.

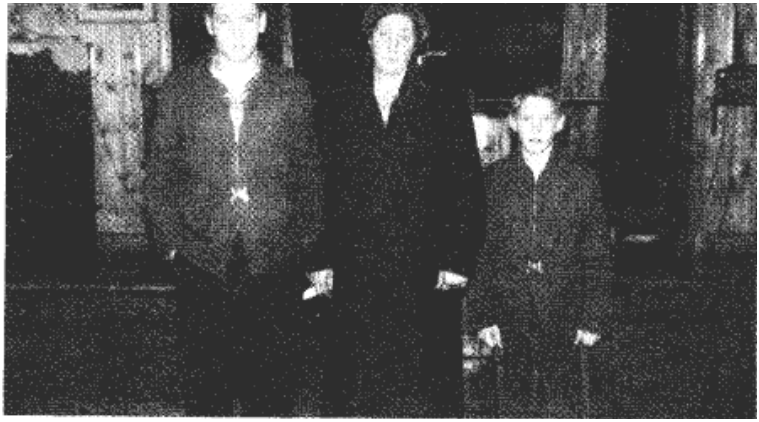

Hattie Wright Mosier i njena dva sina
Orville i Coy Mosier

"Sada želim nešto reći mojoj maloj crkvi ovde, mom malom stadu koje je bilo toliko verno i molilo se za mene dok sam putovao oko sveta. Verujem da dolazi još jedno drmanje širom sveta. Ove stvari o kojima sam vam govorio su istinite. Na dan suda, gledaću vas tamo preko s istom pričom, jednako istinito kao što stojim ovde danas."

"Siguran sam da svi možete videti šta je to. To je dolazak većeg, dubljeg pomazanja Duha Svetog. Izazivam sve u imenu Gospodnjem, ako vas taj Duh pogodi kao što je pogodio mene, ne zanima me šta tražite, biće dano. Kako da dođete u to dublje pomazanje, ja ne znam. Sve što znam je da je potreban Bog da vas stavi tamo, zato samo živite ugodno i ponizno i blizu Bogu koliko god možete. Nemojte Mu sumnjati. Samo verujte da vam sve ide na dobro, i sve će dobro ispasti."

Poglavlje 81
Iza zavese vremena
1960.

IZMEĐU 28. FEBRUARA I 13. MARTA 1960. William Branham je propovedao četrnaest propovedi u Phoenixu u Arizoni. U četvrtak uveče 8. marta propovedao je službu koju je nazvao "Prepoznavanje duhova". Uprkos sve većem otporu njegovoj službi, želeo je potpuno razjasniti svoje motive svima. Napomenuo je da je Jovan zapovedio hrišćanima da proveravaju duhove jesu li od Boga ili nisu. [285] Bill je potaknuo hrišćane da provere duh bilo koje službe tako što će gledati motive propovednika. Šta on pokušava postići? Pokušava li privući pažnju na sebe i na taj način veličati sebe? Pokušava li izgraditi vlastitu organizaciju? Pokušava li izbaciti sve ostale sa slike tako da on i njegova grupa mogu biti slika? To je pogrešan duh.

Isus nije veličao Sebe, već je svu slavu davao Svom Ocu. Istinski propovednik uvek će koristiti svoj dar za izgradnju tela Hristovog i na taj način veličaće Boga. Istinski propovednik nikad neće pokušati razdeliti ljude, već će ih uvek pokušati ujediniti – ali ne u denominaciju, već u jedinstvo duha. Istinski prorok

[285] Upućuje na 1. Jovanovu 4:1–3

(prorok u Novom Zavetu je propovednik) uvek će ljude usmeravati dalje od sebe i prema Golgoti.

Bill je rekao: "Nemojte izbaciti čoveka iz zajedništva jer ne pripada vašoj grupi. Prepoznajte njegov duh. Ako on radi za isti cilj kao i vi, onda imajte zajedništvo. Vi radite za viši cilj – Hristov cilj."

Mojsije je bio istinski prorok jer je njegov jedini motiv bio postići nešto za kraljevstvo Božije. On se odrekao bogatstva i slave koje je mogao imati u Egiptu, kako bi mogao pomoći Božijim ljudima da ispune svoju svrhu. Uporedite Mojsija s lažnim prorokom Valamom. Valam je imao originalan proročki dar, ali ga je hteo iskoristiti da se obogati i postane slavan. Bill je rekao: "Ako vidite osobu s velikim darom koja pokušava učiniti nešto da uzvisi sebe, vaše vlastito prepoznavanje duhova govori vam da je to pogrešno."

"Kada je čovek pomazan Božijim Duhom, ponašaće se kao Bog, a Božije delovanje nikad nije da nas razdvoji. Božije delovanje je da nas zbliži, jer smo jedno u Hristu Isusu. Božija svrha je da nas okupi zajedno. Volite jedni druge. Istinski prorok, istinski učitelj, pokušaće dovesti crkvu u jedinstvo duha, da ljudi mogu prepoznati Boga. Neka bismo imali prepoznavanje duhova kako bismo prepoznali duha u čoveku i videli je li to Božiji Duh ili ne."

Iz Phoenixa Bill se odvezao u Tulsu u Oklahomi. Počevši s nedeljom 26. marta, propovedao je devet puta u devet dana i završio u Tulsi u nedelju ujutro 3. aprila s propovedi koju je nazvao "Kao orao što bdi nad gnezdom". Rekao je kako majka orao oblaže svoje gnezdo krznom da bi bilo udobno njenim malim orlićima. Kada dođe vreme da oni nauče leteti, ona miče krzno i gnezdo postaje neudobno. Isto tako Bog povremeno učini život neudobnim svojoj deci jer On želi da oni nauče nešto novo i uzdignu se na viši nivo.

U nedelju popodne primio je poruku od starog poznanika, Orala Robertsa, koji je živeo u Tulsi. Roberts je pao i ozledio nogu, te je želeo da Bill dođe k njemu kući i pomoli se za njega.

Kada je Bill stigao u Robertsov velik, predivan dom, našao je Robertsa u krevetu, a koleno mu je bilo toliko otečeno da ga nije mogao saviti. Dok se Bill molio da ga Isus isceli, krvne žile u Robertsovom kolenu oblikovale su V uzorak i oteklina se povukla. Za nekoliko minuta, Oral Roberts je mogao izaći iz kreveta i odšetati s Billom do ulaznih vrata.

Dok su se pozdravljali na rastanku, Roberts je pitao: "Jesi li već video moju novu zgradu s kancelarijama?"

"Ne, brate Roberts. Ujutro ću posetiti Tommyja Osborna. Posle ću navratiti da vidim tvoje imanje."

"Dobro. Bićeš impresioniran. Samo se seti da si ti imao udela u izgradnji moje organizacije. Ti si me inspirisao kada sam bio mlad i tek započinjao svoju službu."

U ponedeljak je posetio sedište misionarske svetske organizacije Tommyja Osborna. Bill je govorio na njihovom jutarnjem molitvenom satu gde se osoblje okupljalo da proslavlja i moli se pre nego što počnu s dnevnim obavezama. Onda ga je Tommy Osborn poveo u razgledanje zgrade. Karta sveta prekrivala je jedan zid Osbornove kancelarije. Stotine iglica bile su zabodene u kartu, a predstavljale su mesta gde je Osborn potpomagao hrišćanske misionare. On je rekao: "Brate Branhame, ja sam samo jedan od tvojih učenika. Ti si me poslao da radim ovo." Onda je dao Billu za uspomenu kip američkog domorodca s komadom drveta u ustima. Osborn je rekao: "Zamisli samo koliko smo hiljada ljudi oslobodili od toga."

Kasnije se Bill odvezao do nove zgrade s kancelarijama Orala Robertsa koja je zauzimala skoro gradsku četvrt, a čija je izgradnja koštala nekoliko miliona dolara. G. Fisher je poveo Billa u razgledanje. Ušli su kroz staklena vrata u predvorje obloženo uvoznim mramorom. Ogledala i umetnički kipovi ukrašavali su prostoriju. Čak je i plafon bio umetničko delo, sastavljeno od isprepletenih aluminijumskih žica. Ovo je bio samo početak divljenja. Bill je video studio za ozvučenje gde je Roberts producirao svoje radio i televizijske programe, štampariju gde se štampao njegov mesečni časopis *Vode isceljenja*, te mnoge

kancelarije pune rukovodioca, računovođa, sekretara, kancelarijskog osoblja i stotina IBM-ovih električnih mašina za obradu pošte. Kada su završili s razgledanjem i vraćali se u predvorje, policajac ga je upozorio: "G. Branham, imaćete problema prilikom izlaska odavde. Mora da vas pedeset ljudi čeka na ulaznim vratima."

"Postoji li drugi izlaz?" pitao je Bill.

"Da," rekao je g. Fisher. "Idite ovim hodnikom do vrata s natpisom 'Izlaz'. Ona se otvaraju na parking za zaposlene. Ako mi date ključeve svog automobila, ja ću se provesti okolo i pokupiti vas."

Prema uputstvima Bill je uskoro stajao napolju, divio se spoljnoj arhitekturi i zahvaljivao Bogu za sve što je ovaj jedan čovek postigao. Bilo mu je prijatno pomisliti da je on jednom inspirisao Orala Robertsa.

A onda, kao zamah u nazad na ljuljaški, emocije su mu se zanjihale u drugom smeru. Za pet dana imaće pedeset i jednu godinu. Šta je on postigao od bilo kakvog trajnog značaja? Od 1933. propovedao je direktno milionima ljudi širom sveta, video na hiljade vizija, molio se za stotine hiljada ljudi i video na stotine hiljada isceljenja i čuda. Šta on ima na zemlji da prikaže? Kada je uporedio službe Tommyja Osborna i Orala Robertsa sa svojom, činilo se da su dostignuća ovih učenika zasenila dostignuća njihovog učitelja. Njega bi bilo sramota pokazati Osbornu i Robertsu svoju zgradu s kancelarijom – staru kamp kućicu gde je sekretar s nepunim radnim vremenom odgovarao na njegovu poštu na polovnoj, ručnoj pisaćoj mašini. Što se tiče njegovih finansija, trenutno je na svom bankarskom računu imao manje od sto pedeset dolara.

"Dragi Bože," tužno je razmišljao, "pretpostavljam da nemaš poverenja u mene za novac i odgovornost kao što imaš u ovu drugu braću."

Upravo tada, jasno kao što je ikad čuo bilo koji glas u svom životu, Bill je čuo glas kako kaže: *"JA SAM tvoj udeo."*

Zamah melanholije zaustavio se na pola luka i ponovo zanjihao k miru i radosti. Bill je rekao: "Hvala Ti, Gospode. Drago mi je što si Ti moj udeo." G. Fisher je stigao iza ugla zgrade s autom. Bill je pomislio: "Na kraju mog puta, nakon što propovedam svoju poslednju propoved i izmolim svoju poslednju molitvu, možda mi Bog da mali udeo Sebe tamo preko s druge strane." To je bila najprijatnija misao.

Bill se vozio kući i razmišljao o tri sastanka koja treba propovedati u Kentucky u narednih deset dana. Kada su ga trojica prijatelja iz Kentuckyja zamolila da propoveda po jednu noć u njihovim gradovima, Bill je osetio blagi zastoj u svom srcu, kao da mu Duh Sveti govori ne, ali je on svejedno rekao da. Svaki od prijatelja odmah je iznajmio skladište oružja narodne straže i najavio sastanke. Nažalost, Bill mora da je pokupio virus u Tulsi, jer čim se vratio kući, začepili su mu se sinusi i stezalo ga je grlo. Sledećeg dana temperatura mu je skočila na 40°C i imao je takvu upalu grla da je jedva mogao šaptati. Devet dana nije mogao ništa više nego hroptavo šaptati. Odlučno se molio Bogu da ga isceli kako bi mogao ispuniti obavezu prema svojim prijateljima, ali su dani za sastanke u Kentuckyju prošli, a njega je groznica i dalje držala u krevetu.

U ponedeljak ujutro, 11. aprila 1960., pokušao je ustati, ali se osećao toliko slabo da je brzo seo nazad na krevet. Meda mu je donela čašu soka od narandže i komad tosta premazanog maslacem. On joj je dao znak da sedne pored njega i onda šapnuo: "Meda, pitam se u čemu je problem. Zašto su ti sastanci organizovani u Kentuckyju, a Bog pušta da ovako bolestan ležim ovde? Nekad se pitam je li me On uopšte pozvao."

"Bill, zar te nije sramota?" nežno ga je grdila Meda. "Bog zna šta radi s tobom. Samo budi miran, sedi nazad i pojedi doručak. Ja ti idem po čistu posteljinu."

Čim je ona izašla napolje, soba je nestala. Billu se činilo da stoji na parkingu uz skladište oružja. Sunčev zrak ispaljen s neba pogodio je skladište oružja i razbio ga u komadiće. Čovek i tri žene prišli su ruševinama sa zakivačima. Čovek je uzeo dva

komada šperploče, spojio ih i rekao: "Brate Branhame, pomoći ćemo ti ponovo izgraditi ovo skladište oružja. Ako pridržiš ova dva komada ovako, ja ću ih prikucati."

"U redu," rekao je Bill dok je uzimao dve šperploče i nameštao ih jednu uz drugu.

"Nemoj to raditi!" zapovedio je anđeo Gospodnji. Bill je bacio šperploče. Anđeo je nastavio: *"Oni su sada na putu da te nagovore da ponovo organizuju te sastanke u Kentucky. Oni iskreno veruju da imaju 'Ovako govori Gospod,' ali greše. Nemoj to učiniti."*

Vizija ga je napustila. Nakon oko sat vremena, Fred Sothmann je zastao kod njega kući da proveri kako se oseća. Hroptavim šapatom, Bill mu je ispričao o viziji koju je upravo video. U tom trenutku ušla je Meda i rekla: "Bill, imaš neke posetioce iz Kentuckyja."

Bill je šapnuo: "To su tri žene i čovek, zar ne?"

"Da."

"Kažu da imaju 'Ovako govori Gospod' za mene, zar ne?"

"To su rekli."

Davši znak Fredu Sothmannu da se približi, Bill je šapnuo: "Brate Freddie, idi i reci im da ja to ne mogu učiniti. To su divni ljudi, ali iskreno greše."

Nakon što su otišli svi posetioci, on se ponovo pitao: "Šta se događa? Zašto ne mogu govoriti? Zašto ne mogu propovedati za svoje prijatelje u Kentuckyju? Bog mi je rekao da će promeniti moju službu, ali ja ne znam šta da radim dalje. Šta ako pogrešim? Mojsije je pogrešio kada je udario stenu umesto da joj je progovorio. [286] Jelisej je pogrešio kada je prokleo onu decu koja su mu se rugala jer je ćelav. [287] Ne želim biti drzak i napraviti grešku kao oni."

Meda mu je donela još jednu čašu soka od narandže i stavila na stalak uz njegov krevet. Dok ju je posmatrao kako odlazi,

[286] Upućuje na Brojeve 20:1–12

[287] Upućuje na 2. Kraljevima 2:23–24

primetio je treptaj svetla na zidu. Okrenuvši glavu da bi video o čemu se radi, primetio je kako se boja na zidu topi dok ceo zid nije postao proziran. Uskoro je gledao ogromnu Bibliju u vazduhu. Ova ogromna Biblija prekrivala je sunce, što je uzrokovalo da sunčevi zraci isijavaju iz nje u svim smerovima. Iz te nebeske Biblije izašao je zlatni krst, a iz tog krsta je izašao Gospod Isus. On je sišao s neba, prošao kroz zid i stajao u vazduhu iznad Billovog kreveta. Svetlo iz nebeske Biblije obasjavalo je Isusovo lice i bacalo Njegovu senku na sobu. To lice utelovilo je sve dobre osobine do potpunog potencijala – ljubav i sažaljenje, znanje i mudrost, mir i pravdu, autoritet i silu, sve to i još više isijavalo je iz Gospoda. Niti jedan umetnik nikad nije na platnu uhvatio dubinu Njegovog lica, ali najbliža slika koju je Bill ikad video bila je ona Isusa s trideset i tri godine Heinricha Hofmanna. [288] Bill je dva puta pre video Isusovo lice u vizijama i video je Njegov karakter kada god je čitao Bibliju... ali videti Isusa sada u svojoj spavaćoj sobi – to ga je preplavilo.

Isus je rekao: *"Ti čekaš da ti bude potvrđena tvoja nova služba. Ja sam je već potvrdio. Ti je samo moraš prihvatiti."*

Bill je odmah shvatio. Koliko često je on govorio ljudima: "Isus te već spasio i iscelio te kada je umro na krstu, ali tebi to neće pomoći ako to ne prihvatiš."? Isti taj princip odnosio se na njegovu novu službu. Biblija kaže: "A bez vere nemoguće Mu je ugoditi..." [289] Možda nije razumeo sve što Bog želi da učini, ali znao je dovoljno da zakorači još jedan korak u veri, verujući Bogu da će mu pokazati sledeći korak kada dođe vreme.

Isus je dodao: *"Ti hodaš s previše ljudi. Da bi hodao sa Mnom, moraćeš hodati sam."*

Tu izjavu Bill je takođe razumeo. Mora da se još uvek previše brinuo zbog sugestija drugih ljudi, što ga je samo

[288] Heinrich Hofmann, nemački slikar, rođen je 1824., a umro 1911. Hofmann je naslikao 33-godišnjeg Isusa Hrista kako razgovara s bogatim mladićem po osnovi priče iz Mateja 19:16–30, Marka 10:17–30 i Luke 18:18–30.

[289] Upućuje na Jevrejima 11:6

zbunjivalo kada je pokušavao slušati Duha Svetog. Njegova nova služba je pred njim, treći potez je na dohvat ruke. Došlo je vreme da se izdigne iznad mišljenja drugih i sluša samo tihi glas Duha Svetog koji ga vodi. To je bila lekcija koju je Bog hteo da nauči iz ova tri otkazana sastanka u Kentuckyju.

Kada je vizija izbledela, Bill je rekao: "Amen, Gospode!" Te reči izletele su mu iz usta snažno i glasno. Osećaj u grlu mu je bio drugačiji. Odjednom su mu se osušili sinusi i napustila ga groznica. Skočio je iz kreveta i povikao: "Meda!"

Ona je dotrčala nazad u spavaću sobu. "Bill, vratio ti se glas!"

"I više od toga – vratila mi se snaga. Gospod me upravo iscelio."

NAKON DVE NEDELJE, u nedelju ujutro 7. maja 1960., William Branham je sanjao da Joseph kašlje. Podigavši svog petogodišnjeg sina, Bill ga je naslonio na grudi i pritisnuo Josephovu slepoočnicu na svoj obraz. Joseph je goreo u groznici. Bill se probudio, a srce mu je tuklo kao alarm. Udahnuo je duboko s olakšanjem kada je shvatio da se radilo o snu. Onda se pitao znači li to nešto. Možda će se Joseph razboleti.

Dok je ležao na krevetu i razmišljao o snu, lenjo je zurio kroz prozor spavaće sobe. Zastori su bili zatvoreni, ali je ipak mogao malo videti kroz letvice. Napolju se činilo kao tipično prolećno jutro u Indiani: oblačno, vetrovito i prohladno. Čuo je psa kako laje u daljini. Kamion je protutnjio kroz Ewing Lane i nakratko zagušio pasji lavež.

Skoro je ustao kada je video malu smeđu senku kako se miče po podu njegove sobe. Senka nije imala ništa ispred sebe što bi sprečilo svetlo, tako da nije bilo nekog razloga zašto se pojavila, a ipak je bila tamo. Njen oblik izgledao je neobično poznato. Odjednom je Bill shvatio da senka liči na njega. Onda je video belu senku kako dolazi pored smeđe senke i gura smeđu senku prema napred. Bela senka ga je podsetila na Gospoda Isusa.

Bill je pogledao je li njegova supruga budna kako bi joj mogao pokazati viziju. Meda je još spavala. Uzdahnuo je: "Žao mi je, Gospode, ali tako je celi moj život. Bilo šta dobro što sam ikad učinio, Ti si me morao gurati u to. Kada bi me samo mogao voditi."

U tom trenutku izgledalo je da je bela senka stala ispred smeđe. Izgledalo je da se bela senka sagnula i uzela ruku smeđe senke kao da će je voditi. Glava bele senke okrenula se prema krevetu i na vrlo kratak trenutak očvrsnula. Dok je vizija bledela, Bill je nakratko video najlepše lice koje je ikada video na čoveku.

Sledećeg jutra, 8. maja 1960., Bill je sanjao da je na Zapadu. Oko njega bila je pustinjska zemlja istačkana pustinjskim grmljem i travom. U ovom snu on i njegova supruga vraćali su se kući s pecanja. Bill je imao štap za pecanje u jednoj ruci i snop pastrmki u drugoj. Zaustavio se da otvori vrata na bodljikavoj ogradi. "Nebo je tako čisto ovde na Zapadu," rekao je. "Nema one plave sumaglice koju vidimo u Jeffersonvilleu. Meda, trebali smo se preseliti ovde davno pre."

"Da, Billy, trebali smo zbog dece."

Bill se probudio. Bilo je sedam sati. "U zadnje vreme toliko sanjam," pomislio je. "Pitam se zašto." Podigavši se na jedan lakat, pogledao je svoju suprugu i pitao je: "Jesi li budna, draga?" Ona se nije pomakla. Okrenuo se na leđa i bacio na jastuk da mu je glava gotovo dotakla uzglavlje kreveta. Onda je povukao ruke iznad glave i razmišljao: "Drago mi je što ne propovedam ovog jutra. Biće dobro samo sedeti i slušati propoved brata Neville za promenu."

Misli su mu se vratile na san. Naslikao je tako nebesku sliku Zapada da je počeo razmišljati o tome što sledi nakon ovog života. Kako bi bilo umreti? Znao je da bi odmah ušao u svoju teofaniju, ali nije znao kakvo će biti to nebesko telo. Hoće li uopšte imati oblik? Znao je da će imati čvrsto telo kada se Isus vrati na zemlju da uspostavi Svoje milenijumsko kraljevstvo. Ali, što ako umre pre drugog Hristovog dolaska? Kakav će biti dok bude čekao? Hoće li biti duh? Plutati kao oblak i ne moći

razgovarati sa svojim prijateljima ili se rukovati s njima? To nije zvučalo primamljivo.

"Nadam se da neću morati proći kroz to," pomislio je. "Radije bih ostao kao čovek do uznesenja. Pitam se koliko mi je preostalo vremena. Sada imam pedeset i jednu godinu, tako da u najboljem slučaju, više od polovine mog vremena na zemlji već je prošlo, a verovatno i više od toga. Tata je umro s pedeset i dve. Ako ću učiniti išta više za Boga, bolje da to učinim što pre."

Iz neodređenog smera, glas je rekao: *"Tek počinješ. Navali u bitku."*

Dok je tresao glavom, Bill je razmišljao: "Verovatno sam to samo umislio."

Glas je ponovio: *"Navali u bitku. Idi dalje."*

"Možda sam ja to rekao," pomislio je Bill. Stavio je ruku preko usta kako bi bio siguran da se njegove usne ne miču.

Treći put glas je ponovio: *"Tvoja nagrada stiže. Samo navali u bitku. Kada bi samo znao šta je na kraju puta..."*

Bill je tiho čuo kako hor peva staru crkvenu pesmu:

Nostalgičan sam i očajan, i želim videti Isusa,
Voleo bih čuti zvonjavu tih dragih zvona u luci,
To bi mi osvetlilo put i uzelo sav strah,
Gospode, dopusti mi zaviriti iza zavese vremena.

Glas je pitao: *"Bi li hteo pogledati baš iza zavese vremena?"*

"To bi mi puno pomoglo," odgovorio je Bill.

Šta se sledeće dogodilo nije mogao objasniti. U jednom trenutku ležao je na svom krevetu, a sledećeg trenutka stajao je na padini s pogledom na široku, travnatu nizinu. Hiljade ljudi trčale su prema njemu iz nizine i vikale: "Naš dragi brate!" On je mogao samo nagađati koliko hiljada, a možda su i milioni trčali prema njemu iz svih smerova. Svi su izgledali mlado, verovatno u svojim ranim dvadesetima – muškarci i žene u cvetu mladosti. Oči su im svetlucale kao zvezde, a zubi se blistali kao biseri.

Trčali su bosi. Njihove bele haljine lepršale su prilikom poskakivanja. Muškarci su imali raščupanu kosu do ramena. Ženama je kosa padala sve do pojasa.

Ako je ovo bila vizija, bila je drugačija od bilo koje vizije koju je ikad doživeo. Mogao je osetiti mekanu travu pod svojim bosim nogama i lagani povetarac na svom licu. Još čudnije, ipak je mogao videti svoju spavaću sobu na udaljenosti od 6 m nagnutu za 45° od mesta gde je sada stajao. Njegova košulja je visila na rubu kreveta, a njegova supruga spavala. Što je najčudnije, još je mogao videti svoje telo kako leži pored njegove supruge na krevetu. Oči su mu bile zatvorene kao da spava – ili je mrtav. Kako mu je bilo čudno gledati sebe na tom krevetu, videti se na način kako su ga drugi ljudi gledali – njegovo telo sada pola veka staro s ćelavim potiljkom, tankom sedom kosom i naboranom kožom. Koža? Pogledao je svoje ruke. Ovde (gde god da je *ovde*) njegova koža je izgledala mekano i glatko. Dotaknuvši potiljak, gurnuo je prste u debeli tepih kovrdžave kose.

"Ne razumem ovo," rekao je. "Možda sam imao srčani udar i umro? Ali, ko su svi ovi ljudi koji mi trče u susret?"

Glas mu je rekao: *"Zar se ne sećaš, zapisano je u Bibliji da su proroci bili pridruženi svojim ljudima?"* [290]

"Da, toga se sećam. Ali sigurno svi ovi nisu Branhami."

"Ovo nisu Branhami. Ti ljudi su tvoji obraćenici za Gospoda."

Lepa mlada žena prva je stigla do njega. Zagrlila ga je i veselo povikala: "O, moj dragi brate!" Njen zagrljaj bio je čvrst kao bilo koji zagrljaj koji je osetio sa svojom suprugom na zemlji, ali ovde on nije imao isti osećaj.

Glas je rekao: *"Zar je ne prepoznaješ?"*

"Ne, ne prepoznajem."

"Kada si je priveo Gospodu, imala je preko devedeset godina."

[290] Upućuje na Postanak 25:8; 35:29; 49:29 itd.

Bill je pridržao mladu ženu na udaljenosti ruku da joj može dobro pogledati lice. Bila je jedna od najlepših žena koju je ikada video, a ipak se nije mogao setiti da ju je već negde video. Bilo ju je teško zamisliti kao naboranu staricu. Nije ni čudno što je bila toliko uzbuđena što ga sada vidi.

Iako nije prepoznao prvu ženu, prepoznao je sledeću. To je bila Hope, njegova prva supruga. [291] Izgledala je predivno kao i onog dana kada ju je oženio. Kada ga je Hope zagrlila, nije rekla: "Moj dragi muže." Umesto toga, povikala je: "Moj dragi brate!" Onda se okrenula i zagrlila prvu ženu, a obe su povikale: "Moja draga sestro!"

Bill je osetio da se ljubav u njemu širi kao svemir. Ovde nije moglo biti ljubomore. Ovo mesto odzvanja savršenstvom. Ne, to je više od savršenstva, to je uzvišeno. Ne, to je više od uzvišenog, to je... Tražio je odgovarajući epitet, ali nije mogao pronaći neki koji bi se uklopio. Svi veličanstveni pojmovi u rečniku nisu dorasli ovakvoj realnosti.

"Ja ovo ne razumem," rekao je.

Glas je objasnio: *"Ovo je ono što si propovedao da je Duh Sveti. Ovo je savršena ljubav. Ništa ne može ući ovde bez nje."*

Sada ga je gomila već okružila. Mladići su ga uzeli i odneli na ramenima na vrh brežuljka. Spustivši ga, odmaknuli su se i povikali: "Naš dragi brate!" Mnoštvo je okružilo brežuljak i pridružilo se u pripevu – stotine hiljada mladih muškaraca i žena, i svi su uzvikivali: "O, naš dragi brate!"

Bill je podigao jednu ruku i dao znak da se uzbuđeno mnoštvo utiša. Kada su ga konačno mogli čuti, on je rekao: "Ja ne bih trebao biti ovde. Nisam ja niko poseban."

Glas je rekao: *"Bio si pozvan da budeš vođa."*

Mnoštvo je povikalo: "Da nisi išao s Evanđeljem, mi ne bismo bili ovde!"

[291] William Branham je oženio Hope Brumbach 22. juna 1934. kada je imala dvadeset i jednu godinu. Ona je umrla od tuberkuloze tri godine posle.

"Gde je 'ovde'?" pitao je Bill. "Gde sam?"

Glas je odgovorio: *"Ovo je mesto koje Pismo naziva 'duše pod žrtvenikom.'"*[292]

"Ako sam prešao iza zavese vremena, onda želim videti Isusa."

"On je još samo malo više. Tvoji ljudi čekaju ovde da se Isus ponovo vrati. Kada se On vrati, On će doći najpre tebi. Tada ćete ti i tvoji ljudi biti suđeni prema Evanđelju koje si propovedao."

"Mora li svaki vođa proći taj sud? Šta je s Pavlom?"

"Da."

"Onda ću biti u redu jer sam propovedao isto što je i Pavle propovedao. Gde je on krštavao u ime Gospoda Isusa Hrista, i ja sam takođe. Gde je on naučavao krštenje Duhom Svetim, i ja sam takođe. Šta god je Pavle naučavao, ja sam naučavao na isti način."

"Mi počivamo na tome!" povikalo je mnoštvo. "Puni smo pouzdanja. Ti ćeš nas predstaviti Isusu Hristu našem Spasitelju i onda ćemo se vratiti na zemlju živeti zauvek."

Upravo tada Bill je osetio da ga nešto gura po leđima. Kada se okrenuo, video je konja kojeg je jahao kada je bio dečak. "Princ! Znao sam da ćeš biti ovde." Princ je stavio njušku Billu na rame i zarežao. Onda je Bill osetio da mu nešto liže ruku. Kada je pogledao dole, primetio je svog najboljeg prijatelja iz detinjstva – psa mešanca. "Fritz, znao sam da ćeš i ti biti ovde, takođe."

Glas je rekao: *"Sve koje si ikad voleo, i svi koji su tebe ikad voleli, Bog ti ih je dao ovde."*

Prizor oko njega je izbledeo i u isto vreme njegova soba izgledala je sve stvarnije. Bill je pitao: "Moram li se vratiti u taj stari leš?"

"Da. Moraš i dalje navaljivati u bitci."

Njegov sledeći dah vratio ga je u staro telo. Ali, bila je razlika. Nešto se promenilo u njemu – sav strah od smrti je nestao. Sada je tačno znao na šta je Pavle mislio kada je napisao *Jer znamo: ako se naša zemaljska kuća, šator, razruši, imamo*

[292] Upućuje na Otkrivenje 6:9 (Pogledaj beleške.)

zdanje od Boga, nerukotvorevinu večnu kuću na nebesima. [293] Ustao je i spustio noge niz rub kreveta. "Meda, jesi li budna?" pitao je. Ona nije odgovorila. Bill je kleknuo uz krevet i pomolio se: "Dragi Bože, pomozi mi da nikad ne učinim kompromis s Tvojom Reči. Neka je propovedam isto onako kako ju je Pavle propovedao. Nije me briga kakvi problemi će doći, ili šta će iko drugi učiniti. Neka bih ostao veran Tvojoj Reči i gurao na to mesto."

Sledeće nedelje ujutro, nakon što je ispričao ovo iskustvo svojoj crkvi, Bill je rekao: "Zamislite negde u svemiru kocku savršene ljubavi površine od sto milijardi kilometara kvadratnih. Sada zamislite da se smanjuje kako se približava zemlji dok ne dođe do tačke na kojoj smo ovde. Ta tačka je ljubav koju sada osećamo, a to je samo senka onoga što je tamo. O, moji dragi prijatelji, moji miljenici Evanđelja, moja deco koju sam rodio za Boga, slušajte me, svog pastora. Voleo bih da postoji način da vam to objasnim, ali nema reči za to. Upravo iza ovog poslednjeg daha nalazi se najslavnija stvar. Šta god radili, prijatelji, nemojte to propustiti. Ostavite sve drugo dok ne dobijete savršenu ljubav. Dođite do mesta da možete voleti svakoga, čak i svoje neprijatelje."

"Ta jedna poseta promenila me je. Ne mogu više biti isti brat Branham kakav sam bio pre. Bilo da se avion ljulja ili seva, ili neko uperi pušku prema meni, šta god bilo, nije važno. Božijom milošću ja ću nastaviti navaljivati u bitci. Propovedaću Evanđelje svakoj osobi kojoj uspem, nagovarati ih da prihvate Isusa Hrista za svog Spasitelja tako da mogu ući u tu predivnu zemlju tamo preko."

[293] 2. Korinćanima 5:1

Beleške i izvori

Ove beleške sadrže listu izvora za priče prema poglavljima. Većina detalja u ovoj biografiji proizilazi iz ličnih svedočanstava Williama Branhama zabeleženih na njegovih 1100 i više propovedi između 1947. i 1965. U ovim beleškama, propovedi su ispisane prema godini, mesecu i danu kada su propovedane te broju stranice, broju poglavlja ili broju citata unutar propovedi. Godina je u formatu GG-MMDD. (npr. 62-0311, za 11. mart 1962.) Stranica ili poglavlje biće odvojeni povlakom, a predstavljaće sve izvore između ta dva broja. Brojevi stranica i poglavlja zapisani su za izvore koji su iz knjiga koje je izvorno štampao *Spoken Word Publications* (što je danas *Voice of God Recordings, Inc.*). Ukoliko izvor nema broj stranice ili poglavlja, imaće broj citata, ispred čega će pisati slovo "E". Broj citata označava da je izvor preuzet s *Voice of God Recordings* "Message Software Package"-a (transkripti koje je izvorno izdao Eagle Computing). Sve snimljene propovedi Williama Branhama nalaze se u računarskom programu za pretraživanje koji se zove "Message Software Package". Ako posedujete računar, ovo je najlakši način da proverite činjenice u ovoj biografiji i za dodatno istraživanje.

Poglavlje 68: Početak njegove učiteljske službe

Petsto hiljada spašenih kroz njegovo propovedanje u prvih sedam godina njegove nacionalne službe. Propovedi: 53-0326, 8; 53-0506, E3; 54-1024, 266; 54-1231, E58.

Svedočanstvo Williama Branhama i pronicanje koje je usledilo sažeto je iz propovedi "Kako mi je anđeo došao?" 55-0117.

Vizija kako će žena odevena u smeđi sako i suknju, koja drži bolesnu bebu, značiti promenu u njegovoj službi. Propovedi: 55-1115, E11; 57-0309e, E52; 59-0406, E12-E20; 59-0612, E42-E50.

Dok je propovedao, William Branham je imao viziju prvog Adama i Drugog Adama. Propovedi: 55-0223, E66-E69; 55-0224, E1.

Citat koji počinje: "Koliko ljudi u zgradi večeras ima molitvene kartice?" Propoved: 55-0225, E8.

Čuda koja su se dogodila u San Carlos Indian rezervatu. Propovedi: 55-0227a, E3-E9, E20; 55-0403, 24-30.

Citat koji počinje: "Neki od vas mislite da sam rekao da Adam nije pogrešio. Adam jeste pogrešio..." Propoved: 55-0227a, E12-E15.

Poglavlje 69: Važno upozorenje

Vizija supova u Los Angelesu. Propoved: 55-0311, E48-E53.

Sažeta propoved Williama Branhama "Antihristov pečat" propovedana 11. marta 1955. u Los Angelesu u Kaliforniji. Propoved: 55-0311, E23-E57.

Priča o pentakostalcu koji je uzalud pokušavao izbaciti đavola iz supruge luteranke. Propoved: 56-0101, 29-3.

Čuo za zbunjenog propovednika koji je rekao da žena ima tri đavola različitih boja u sebi. Propoved: 56-0101, 29-8.

Pod pomazanjem mogao bi reći je li osoba u redu za molitvu hrišćanin po njegovom ili njenom duhu dobrodošlice.

Propovedi: 51-0505, E58 i E60; 51-0506e, E31 i na mnogim drugim mestima. Pretražujte pomoću ključnih reči "dobrodošao" i "duh".

William Branham je video demone kao tamne oblake. Propoved: 54-0216, E60.

Video je demona samoubistva kao crnu žabu. Propoved: 53-1108e, E51-E52.

Video je ljude na samrti s tamnim oblacima ili "senkama" oko glava. Propoved: 56-0401, E79 i na mnogim drugim mestima. Pretražujte pomoću ključnih reči "zasenjen" i "smrt".

Tamna pruga između bolesnih ljudi značila je da slični demoni dozivaju jedan drugoga u pomoć. Propovedi: 55-0807e, E62-E63; 61-0412, E121 i na mnogim drugim mestima. Pretražujte pomoću ključnih reči "tamna" i "pruga".

Video je belo svetlo oko ljudi koji su bili isceljeni. Propovedi: 50-0827e, E38; 53-0511, E34; 54-0314, E82; 55-0220e, E80; 56-0414, E67 i na mnogim drugim mestima. Pretražujte pomoću ključnih reči "svetlo oko".

Video je veru poput mlečne magle iznad auditorijuma. Propovedi: 50-0405, E63; 51-0505, E73; 53-0829, E77 i na mnogim drugim mestima. Pretražujte pomoću ključne reči "mlečna".

Priča o ženi koja je mislila da ima sedam đavola manje dva. Propoved: 55-0224, E13.

Priča o čoveku koji je pročitao belešku: "Gde ćeš provesti večnost?" Propovedi: 55-0311, E26-E31; 58-0316a, E68-E71.

Poglavlje 70: Istiniti i lažni trs

Događaji koji su okruživali rođenje Josepha Branhama. Propovedi: 55-0522, 2-15; 55-0724, 23; 55-1006e, E4-E5; 56-0212, E22-E23; 57-0127a, E3-E9; 57-0728, E8-E14; 58-0127, E2; 58-0316e, E15-E16; 62-0629, E26 i 65-1126, 239-287.

Miner Arganbright pita Williama Branhama da pođe s njim u Švajcarsku. Propovedi: 55-1120, E3; 56-0200, E2.

William Branham je rekao da je pomazanje za propovedanje drugačije od pomazanja za vizije. Propovedi: 50-0716, E9; 54-0228e, E11; 55-0606, E1; 56-0225, E23; 58-0208, E7; 63-0627, 27.

Sažeta propoved Williama Branhama "Istiniti i lažni trs" propovedana u Maconu u Georgiji 7. juna 1955. Propoved: 55-0607.

Willard Collins iznosi svoja lična iskustva tokom kampanje lečenja verom Williama Branhama u Maconu u Georgiji u junu 1955. Izvor: časopis *Samo veruj*, Vol. 2, No. 1, str. 12-16.

Poglavlje 71: Polemike u Švajcarskoj

Neki detalji iz kampanje u Švajcarskoj uzeti su iz izveštaja dr. Guggenbuhla u časopisu *Glasonoša vere*, novembar 1955.

Vidi nemačkog orla kako posmatra engleskog jahača gde jaše kroz Afriku. Propoved: 62-1223, 6.

Isečci iz propovedi i reda za molitvu uzeti su iz njegovih sastanaka u Zurichu u ponedeljak i utorak uveče. Propovedi: 55-0620 i 55-0621.

Obojica, Billy Graham i William Branham, kritikovani su u Zurichu. Propovedi: 55-1003, E16-E17; 55-0911, 4; 57-0114, E26.

William Branham video pedeset hiljada obraćenja za vreme njegove kampanje u Zurichu. Propovedi: 57-0303e, E45; 55-0806, E7.

William Branham vođen Duhom do obale jezera Zurich da sretne starca iz Rusije koji ima neobičnu molbu. Propoved: 55-0731, 7-19.

Poglavlje 72: Bolesna ženka oposuma

Četiristo velikih gradova traži od Williama Branhama da održi kampanje lečenja verom za njih. Propovedi: 55-0607, E3; 55-0621, E11; 55-0807e, E4.

Vizija i isceljenje koje je usledilo dečaka s upalom pluća i starca u invalidskim kolicima, oboje u Denveru u Coloradu. Propoved: 56-0816, E21-E28.

William Branham se moli za smrtno ranjenu majku oposuma. Propovedi: 55-0731, 194-213; 55-0807e, E40-E45; 55-1006e, E48-E58; 56-0121, E102-E108; 56-0726, E50-E60 i na mnogim drugim mestima. Pretražite Message Software Package pomoću ključne reči "oposum".

Citat: "Ako Bog toliko brine da se sažalio nad priprostom ženkom oposuma, razmislite koliko više On brine za Svoje sinove i kćeri koji su u potrebi." Propoved: 56-0121, E108, uređeno i spojeno sa: "Satanina snaga je ograničena. Božija snaga je neograničena." Propoved: 55-1006e, E58. Obe rečenice su nastale nakon što je govorio o slučaju majke oposuma.

Poglavlje 73: Anđeo fotografisan u Švajcarskoj

William Branham opisuje svoju kampanju u Nemačkoj 1955. i svoju drugu kampanju u Švajcarskoj. Propovedi: 55-0911, 7-68 (ovo je bio njegov prvi izveštaj koji je dao uskoro nakon povratka kući); 55-1003, E17-E21; 55-1120, E85; 56-0108, E25; 56-0122, E15-E21; 56-0224, E8-E11; 56-1209a, E14; 56-1215, E45; 57-0602; E69-E71; 57-0623, E41; 60-

0709, E20-E21. Ostali izvori: izveštaj Freda Boswortha u časopisu *Glasonoša vere*, izdanje od novembra 1955. (Vol. 22, No. 11); časopis *Samo veruj*, Vol. 2, No. 3, 6. izdanje, str. 14-16. (Ovaj članak sadrži fotografije s kampanje Williama Branhama iz Nemačke 1955.)

Kada je slepa devojčica Nemica bila isceljena, vizija ju je prikazala kao senka koja izlazi iz njenog pravog tela i hoda iznad gomile. Propoved: 56-0129, E61-E63.

Citat koji počinje: "Nedavno mi je žena u Americi rekla: 'Brate Branhame, previše uzdižeš Isusa...'" Propoved: 55-0826, E8-E11 (uređeno).

Poglavlje 74: Anđeo ga uči pecati

Sažeta propoved Williama Branhama: "Gde mislim da je pentakost pogrešio?", propovedana u San Fernandu u Kaliforniji 11. novembra 1955. Citat koji počinje: "Vatreni Stub se ponovo kreće..." nalazi se u toj propovedi. Propoved: 55-1111, E37.

Da je William Branham prihvatio jedan posto novca koji su mu ljudi lično nudili, bio bi multimilioner, ali je uvek odbijao ličnu zaradu na račun svoje službe. Propovedi: 55-0120, E13; 56-0429, E4; 57-0106, E3.

William Branham razmišlja o imitatorima koje je video. Propovedi: 53-0612, E1 1-E16.

Vizija Williama Branhama o misteriozno završenom sastanku, njegov pokušaj pertlanja dečije cipele, lekcija pecanja i tajanstvena prostorija u ogromnom šatoru ili crkvi – ovaj deo i događaji koji su prethodili toj viziji detaljno su ispričani na tri mesta. Propovedi: 56-0101, str. 2-7; 56-0219, E7-E25; 56-0403, E16-17; 56-0408a, str. 12-19. Nakon ove vizije spominje prvi, drugi i treći potez mnogo puta, naročito treći potez.

Citat koji počinje: "Prijatelji hrišćani, kada napustim ovaj svet, ta tajna će i dalje biti u mojim grudima..." Propoved: 56-0408a, 18-6 (uređeno).

Poglavlje 75: Meksiko: Misterija i čuda

William Branham propoveda svojoj supruzi do ponoć i citati koji slede odmah nakon toga. Propoved: 56-0101, 10-1 do 10-5 (uređeno).

Propoved s naslovom "Zašto su ljudi tako nestabilni?" originalno je štampana s naslovom "Unutrašnji zastor". William Branham ju je propovedao 1. januara 1956. u Jeffersonvilleu u Indiani. Ovo je propoved gde prvi put govori o viziji šatora i tri poteza svoje službe.

Citat koji počinje: "Ipak, ljudi i žene mogu živeti dobre živote..." Propoved: 56-0101, 17-19 i 26.

Njegova prva kampanja u Meksiku bila je trajno i misteriozno raspuštena. Propoved: 56-0408a, 19-4 do 20-4; 56-0403, E16-E20.

Napomena: general koji je pomogao da William Branham dođe u Meksiko zvao se Narciso Medina Estrada. Ova informacija preuzeta je iz časopisa *Glas isceljenja*, izdanje iz septembra 1956., str. 6. Međutim, u Message Software Package-u njegovo ime je zapisano kao general Valdena umesto Medina, što je nenamerna greška nastala prilikom slušanja i zapisivanja.

Imao viziju mrtve ribe. Propoved: 56-0408a, 20-5.

Čuda koja su se dogodila tokom prve noći kampanje u Meksiku. Izvori: Juan Fco. Olguin Sanchez iz Meksika poslao mi je mnogo informacija o kampanji Williama Branhama u Meksiku 1956., uključujući izveštaje svedoka s ovih sastanaka.

Čuda kada je slepi starac Meksikanac primio vid i mlada majka Meksikanka čija je mrtva beba uskrsnula. Propovedi: 56-0218b, E8; 56-0617, 36-39; 56-0726, 39-41; 57-0519e,

E28-E32; 57-0610, E16-E19; 57-0126e, E30-E32; 59-0424e, E11-E16 i na mnogim drugim mestima.

Williama Branhama intervjuiše novinar katolik u Meksiku: Propovedi: 58-0928e, 31-5 do 32-1; 62-0422, 6-3 do 8-2; 62-0624, E50-E52.

Poglavlje 76: Amerika stoji kao Izrael kod Kadeš Barnee

William Branham najavljuje da je 1956. godina američke odluke. Propovedi: 56-0115, E59-E60; 56-0212, E12; 56-0304, E12; 56-0408a, od 22-1 do 22-6; 60-1113, 30-6; 61-0211, E55; 61-0312, E74; 62-0708, 165.

Sažeta propoved Williama Branhama "Spojnica vremena" propovedana u Jeffersonvilleu u Indiani, u nedelju 15. januara 1956. Citati iz ove propovedi su uređeni. Propoved: 56-0115, E4, E5, E7, E37, E38, E52; nije nužno citirano ovim redosledom.

Citat koji počinje: "Mnogi od onih koji se predstavljaju kao hrišćani uvek imaju problema..." Propoved: 56-0121, E20-E21.

Citat koji počinje: "Otkrivenje Isusa Hrista koje Mu je dao Bog da pokaže slugama Svojim ono što se ima dogoditi uskoro..." Propoved: 56-0617, 74-78.

Citat koji počinje: "Ovo je divan tip koji se danas može primeniti..." Propoved: 56-0916, E7.

Citat koji počinje: "Nije jednostavno govoriti na ovu temu..." Propoved: 56-1125, E5 (uređeno).

Citat koji počinje: "Ako je Duh Sveti u meni, bolje vam je da raščistite s tim pre dana suda..." Propoved: 56-1005, E23, E27 i E29 (uređeno).

Citat koji počinje: "Brate Cox, odlučio sam u svom srcu propovedati protiv greha..." Propoved: 57-0120m, E5.

Razgovor Williama Branhama s propovednikom iz Kanade i iskustvo dok se vozio u crkvu i čuo glas koji je

rekao: *"Šta je tebi do toga? Ti pođi za mnom!"* Propoved: 57-0120m, E7-E14.

William Branham propoveda da su Otac, Sin i Duh Sveti tri službe jednog Boga. Propovedi: 57-0309b, E31-E32; 57-0821, 18-118; 57-0901e, 141-124; 57-1002, 288-484. Napomena: To su neke od njegovih izjava 1957. Više na ovu temu rečeno je kasnijih godina.

William Branham razgovara s dr. Royem Weedom. Propovedi: 57-0120m, E2; 57-0306, E24-E25; 57-0324, E28.

William Branham propoveda protiv fanatizma, pogotovo protiv čoveka koji je rekao da ima Isusovu doslovnu krv na svojim rukama. Propovedi: 57-0306 E19-E34; 57-0407m, E38; 57-0414, E40-E42.

Spominje trideset poziva u manje od dva sata. Propoved: 57-0306, E31.

William Branham citiran iz njegove propovedi "Bog drži Svoju reč, Br. 1." Propoved: 57-0306, E19-E34 (uređeno).

Citat koji počinje: "Ako kažete: 'O, haleluja, govorio sam u jezicima,' to ne znači ništa više nego da ste odsvirali ton na gitari..." Propoved: 57-0901m, od 94-42 do 95-44.

Poglavlje 77: Podela nasledstva

Pentakostalne crkve nisu sponzorisale njegovu kampanju u Saskatoonu u Kanadi 1957. Propoved: 57-0602, E61.

Red za molitvu u Saskatoonu u Kanadi. Propovedi: 57-0516, E50-E59; 57-0602, E61-E62 (uređeno).

Pošto je Bill često povezivao priče vezane uz porodicu Wood, sve sam ih ovde naveo zajedno. Isceljenje Ruby Wood od tumora i Davida Wooda od dečije paralize; vizija Lylea Wooda i njegovo obraćenje koje je usledilo; vizija ribolovačkog izleta koji je doveo do obraćenja Jima Wooda; i konačno, uskrsnuće male ribe koju je Lyle Wood ubio. Propovedi: 57-0623, E44-E63; 57-1215, E17-E25; 58-0202,

E3-E6; 59-1115, E21-E24; 59-1123, E18-E29; 61-0415b, E16-E22; 62-0624, E10-E17; 65-1127e, 11-22.

Isečci iz reda za molitvu u Edmontonu u Kanadi 1957., crni talas koji je William Branham video iznad auditorijuma i njegov ozbiljan poziv ljudima. Propoved: 57-0806, E48-E52 i E58-E60 (uređeno).

William Branham piše u prazan rub Scofieldove Biblije s referencama tokom kampanje u Edmontonu. Propoved: 60-0911m, 7. Ostali izvori: fotografija ovih dveju stranica u njegovoj Scofieldovoj Bibliji za proučavanje nazale se u knjizi Stope u pesku vremena, autobiografiji Williama Branhama.

Pokušaj odlaska Williama Branhama na odmor na jesen 1957. najpre je omeo grip, a kasnije smrt njegovog brata Howarda. Propoved: 57-1211, E4-E5.

Kampanja u Lakeportu u Kaliforniji – fotografija anđela, vatrenih jezičaka i ljiljana dok William Branham propoveda. Propovedi: 58-1130, E61-E62; 61-0101, 162-164. Ostali izvori: Izveštaji o obe slike.

William Branham uzima svaki duh pod svoju kontrolu. Propovedi: 54-0900, E31; 55-0221, E71; 55-0604, E65; 55-0607, E81; 56-0415, E70; 56-1206, E101; 64-0207, 135; i na drugim mestima. Ovo sam ovde iskoristio kako bih pokazao razlog zašto je prva slika izgledala normalno, a druga slika pokazivala natprirodne manifestacije. Nešto natprirodno i vrlo realno dogodilo se između dela propovedanja i molitvenog dela propovedi. Uvek se događalo.

Isceljenje slepe američke Indijanke i luteranke s čirom koji je krvario. Propoved: 57-1212, E55-E59.

William Branham posetio Freda Boswortha pre nego što je Fred umro. Propovedi: 58-0125, E7-E8; 59-0510, E18-E19; 60-0518, 220-227.

Poglavlje 78: Razočaranje u Waterloou

Detalji o ulozi Genea Normana na sastancima u Waterloou u Iowi dolaze iz njegovog ličnog svedočanstva iz časopisa *Samo veruj*, Vol. 5, No. l, str. 11.

Citiranje molitve Williama Branhama u Waterloou u Iowi (uređeno) i očitovanje Duha Svetog koje je usledilo kao nalet vetra kroz zgradu. Propoved: 58-0128, str. 24-27.

Tokom svoje poslednje propovedi u Waterloou, William Branham govori na temu Luke 17:30. Povezao ga je s danom kada je Bog posetio Abrahama i otkrio tajnu u Sarinom srcu. William Branham je sugerisao vezu između ovih citata iz Pisma i svoje vlastite službe. Propoved: 58-0202, E10-E37 (uređeno). Napomena: Osvrće se na lokalnu košarkašku utakmicu u poglavlju E37 iste kasete.

William Branham imao viziju kolca zabijenog u zemlju ispred svoje kuće, što će mu biti znak da se preseli na Zapad. Propovedi: 62-1230e, od 13-2 do 13-9 i od 21-4 do 22-1; 65-0219, 22-6; 65-0725e, 120-125. Ostali izvori: *Prorokova dela* od Pearryja Greena, str. 128-129.

Poglavlje 79: Objašnjenje spoznaje dobra i zla

Dao sam samo kratak sažetak njegovih propovedi "Zašto mi nismo denominacija?" (58-0927) i "Zmijčevo seme" (58-0928E). Citat koji počinje: "Ko je to učinio? On! Pre stvaranja sveta, on je mene prihvatio u prisutnost Svoje milosti." Propoved: 58-0928m, 158-160 (uređeno). Citat koji počinje: "Braćo i propovednici, molim vas nemojte se uvrediti zbog toga što ja sve kažem iskreno." Propoved: 58-0928e, od 42-3 do 43-1.

William Branham propoveda milionerima na Full Gospel Business Men's Fellowship (FGBMF) konvenciji u Tulsi u Oklahomi. Propoved: 58-1130, E53-E64.

William Branham sluša anđeoski hor i tumači nepoznati jezik. Propoved: 58-1130, E42-E47. Povezano: 62-1123, E110.

Čudo Rickyja Duponste: Propovedi: 58-1130, E65-E74; 58-1221m, 10-33; 59-0406, E22-E32; 59-0409, E2-E3. Napomena: U 59-0406, E31, William Branham speluje Rickyjevo prezime slovo po slovo, D-u-p-o-n-s-t-a. Message Software Package transkriptuje njegovo ime u 59-0409, E2, kao DePompa. William Branham je tako zaista i izgovorio, verovatno zbog toga što je Duponsta teško za izgovoriti. (Probajte.)

Poslednji citat u ovom poglavlju koji počinje: "Sada imam desetak tog čoveka..." Propoved: 58-1130, E73-E74. Napomena: Kada sam uređivao nešto što je William Branham rekao, povezao bih rečenice, obrisao suvišne reči ili nekad preformulisao rečenicu kako bi čitaoci bolje razumeli. Uvek sam pazio da ne promenim šta je hteo reći. U ovom konkretnom citatu postoji mogućnost da sam promenio značenje, te želim da to znate. William Branham je zapravo rekao: "To je taj veliki satelit koji odsijava od jutarnjih zvezda 'sa zdravljem u zracima.'" Ja sam to zapisao kao: "Crkva (kao taj veliki satelit, Mesec) odsijava svetlo Danice dok izlazi na horizont 'sa zdravljem u zracima.'" Iz konteksta smatram da je mislio na to. Ali ako slušate kasetu, zvuči kao da je rekao "jutarnje zvezde" (množina), a u tom slučaju možda ukazuje na Nevestu Hristovu koja sluša od svojih teofanija. Sumnjam da je tako jer to ne odgovara kontekstu. Ako ste radoznali, trebali biste poslušati kasetu i doneti vlastiti zaključak.

Poglavlje 80: "Neka bude život!"

Žena u smeđem sakou i suknji označava promenu u službi Williama Branhama. Propovedi: 57-0309e, E52; 59-0406, E12-E19; 63-0714e, 23-27.

William Branham video viziju koja je objasnila zašto je mlada majka umrla. Propoved: 63-0724, 135-152. Zapazite da William Branham nije rekao prezime ovih ljudi. Ja sam dao prezime zbog lakšeg čitanja i razumevanja.

Ove reference uopšteno govore o poreskoj istrazi Williama Branhama, a dva direktno upućuju na intervju Williama Branhama s pravnicima iz poreske i detaljima povezanim s tim intervjuom. Propovedi: 58-0720m, E9-E10; 58-0928m, 66-74; 59-0609 E44; 59-0706, E33-E35; 59-0712, 59-73; 59-0810, E4-E9; 60-0304, E48; 60-1211m, 75-83; 61-0112, 596-541; 62-1124e, E12-E19; 62-1223, 2-4; 62-1230m, 2-6; 62-1230e, 16-2; 63-0114, E8-E10; 63-0126, E93; 63-0728, od 6-1 do 6-3; 63-1128m, 35-37. Ostali izvori: časopis Samo veruj, Vol. 3, No. 1 i Vol. 3, No. 2.

Ove tri priče – tri crvene veverice stvorene u Indiani, četiri sive veverice stvorene u Kentuckyju i kada je Hattie Mosier rekla pravu stvar – sve se bave istom temom, te ih je William Branham često prepričavao zajedno. Propovedi: 59-1115, E29-E66 i E75-E79; 59-1123, E33-E59; 65-1127e, 127-166; 64-0500, E65-E82. Ostali izvori: svedočanstvo Hattie Wright Mosier u časopisu Samo veruj, Vol. 2, No. 2 i svedočanstvo Charlija Coxa u časopisu Samo veruj, Vol. 1, No. 2.

Citat koji počinje: "Sada želim nešto reći mojoj maloj crkvi ovde..." dolazi iz propovedi Williama Branhama "Nova služba", propovedane u Jeffersonvilleu u Indiani 11. novembra 1959. Propoved: 59-1111, E73 (uređeno).

Poglavlje 81: Iza zavese vremena

William Branham se molio za koleno Orala Robertsa i onda razgledao njegovu zgradu s kancelarijama. Propovedi: 60-0417s, 31-33; 60-0611b, E10-12; 60-0804, E68-70; 61-0411, E6-E10; 62-0701, E8-E15; 62-0719b, E23-E26; 62-0725, E58-E62.

William Branham imao viziju eksplozije skladišta oružja, imao viziju Isusa i onda bio isceljen od upale grla i groznice. Propoved: 60-0417m, 138-160.

William Branham odnesen iza zavese vremena. Propovedi: 60-0402, od 19-2 do 24-2; 60-0611b, E87-E108; 60-0803, E27-E40; 61-0305, E17-E25; 63-0115, E8-E16; 63-0322, od 376-5 {347} do 384-5 {429}; 65-1128m, 21-36; 65-1205, 117-129.

Napomena: Po pitanju objašnjenja koje je William Branham primio iza zavese vremena, glas je rekao: "Ovo je mesto koje Pismo naziva 'duše pod žrtvenikom,'" upućuje, naravno, na Otkrivenje 6:9. Zapazite da glas nije rekao da je to ista grupa ljudi na koje Otkrivenje 6:9 upućuje. Rekao je da je to isto mesto. Drugim rečima, to je ista dimenzija. U svojoj propovedi "Odbrojavanje" (propovedanoj 25. novembra 1962.) William Branham je naučavao da postoji sedam dimenzija. Spomenuo je četiri dimenzije koje je nauka identifikovala: dužinu, širinu, visinu i vreme. Petu dimenziju on je nazvao područjem izgubljenih, gde prebivaju Satana i njegovi demoni, kao i oni ljudi koji su umrli bez da su spoznali Isusa Hrista i čekaju dan suda. Šesta dimenzija je raj, područje blagoslovljenih, gde oni koji su umrli u Hristu žive u svojim teofanijama (duhovnim telima), bez da trebaju jesti, piti ili spavati. Oni čekaju drugi Hristov dolazak za vreme kojeg će dobiti nova tela – slavna tela – i vratiti se da nastane zemlju nakon velikih patnji. Sedma dimenzija je mesto prebivanja Samog Boga. William Branham je ovo takođe spomenuo 22. marta 1963. kada je propovedao "Peti pečat". Propovedi: 62-0908, 19-22; 62-1125e, E19-E21; 63-0322, 389.

Citat koji počinje: "Zamislite negde u svemiru kocku savršene ljubavi površine od sto milijardi kilometara kvadratnih," dolazi iz propovedi Williama Branhama "Odbačeni Kralj" propovedane u Jeffersonvilleu u Indiani 15. maja 1960. Propoved: 60-0515m, od 23-6 do 24-2 (uređeno).

Literatura

Prorokova dela, od Pearryja Greena, 1969. Pokriva najvažnije delove života Williama Branhama, uz lična iskustva Pearryja Greena s Williamom Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernaclea, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Sve je moguće: Probuđenje isceljenja i harizmatsko probuđenje u modernoj Americi, od Davida Harrella, Jr., 1975. Pokazuje kako je služba Williama Branhama pokrenula druge službe isceljenja/probuđenja u 1950-tima. 304 stranice

Možete naručiti od Indiana University Pressa, 601 North Morton Street, Bloomington, Indiana 47404, SAD.

Časopis ***Samo veruj***, urednice Rebeke Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu Williama Branhama i njegovoj službi. Dostupno na Internetu na www.onlybelieve.com.

Propovedi Williama Branhama možete naručiti:

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Bibie Believers, 18603-60th Avenue, Suney, BC V3S-7P4, Kanada. Možete poslušati ili odštampati propovedi s Interneta na www.bibleway.org.

End Time Message Tabernacle, 9200 – 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Kanada, izdaje neke štampane propovedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke štampane propovedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 4731, SAD, izdaje audio kasete, štampane propovedi i indeks tih propovedi.

William Branham, čovek poslan od Boga, od Gordona Lindsayja (u saradnji s Williamom Branhamom), 1950. Pokriva život Williama Branhama do 1950., s poglavljima od Jacka Moorea, Gordona Lindsayja i Freda Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na hrvatskom jeziku na web stranici www.biblijski-vjernici.com, ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posetio južnu Afriku, od Juliusa Stadskleva, 1952. Detaljni opis posete Williama Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti na srpskom jeziku na web stranici www.nevesta-hristova.com, a na engleskom od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

Anđeo Gospodnji.…14, 15, 19, 28, 32, 48, 95, 98, 108, 148, 151, 166, 210
fotografiran u Lakeportu u Kaliforniji.....155
fotografiran u Švicarskoj. 80
progovorio Abrahamu.…201
rekao, 'Spusti se k jezeru Zurich'.....55
rekao, 'Svi su zgriješili'....51
rekao, 'Vrati se u Meksiko' 109
Arganbright, Miner.....42
Bilježnica s vizijama.….24, 61, 168
Bosworth, Fred.....158
Božja pijavica.....
kad je uskrsnula mrtva riba 148
unutar zgrade u Waterloou u Iowi.....163
Branham, Howard.....
umro dok je Bill bio u ribolovu u Idahu.....154
Branham, Joseph.....
posvećen za Gospoda.……65
rođen 1955.....42
Branham, William (Bill).....
doručak s propovjednicima u Švicarskoj.....78
doručak s propovjednicima u Waterloou u Iowi.…163
ima grižnju savjesti zbog male laži.....189
objašnjava obraćenje mladiću koji traži spasenje.....35
predviđa da je 1956. godina američke odluke.....119
princip na kojem se baziraju njegovi sastanci.....21
prva kampanja u Meksiku tajanstveno otkazana..109
savjetuje luterana koji ima problema u braku.....31
spor oko poreza na dohodak 185
tajna koju nikada neće reći 99
zapisao svoje obećanje u praznom rubu svoje Biblije.....153

Collins, Willard.....
osobno svjedočanstvo o kampanji u Maconu u Georgiji 1955.....46
Doktrina.....
Božja numerologija u trojkama.....106
godina jubileja.....123
ispravan i pogrešan način za pristupiti Kristu.....87
krštenje Duhom Svetim. 104
Krštenje Duhom Svetim odvest će vas u šestu dimenziju.....232
Luka 17, 30.....165
Marko 11, 23.....191, 202
nemojte staviti točku na svoje otkrivenje već zarez 89
pečat Božji i pečat antikristov.....28
posvetite djecu za Gospoda, nemojte ih krštavati.….65
razlika između istinitog i lažnog trsa.....45
Rimokatolička crkva i njezina početna pogreška organiziranja.....88
temelj kršćanskog života je odmor.....102
tri dijela Šatora.……103, 120
tri komponente u kojima ljudi žive.....40
uvjeti za spasenje.....132
znak Mesije.....141
Fotografije.....
anđela, vatre, Isusa i ljiljana u Lakeportu u Kaliforniji 155
anđeo fotografiran u Lausanneu u Švicarskoj 80
Full Gospel Business Men's Fellowship.....
konvencija u Evansvilleu u Indiani.....130
Graham, Billy.....51, 88
Iscjeljenje.....
čovjeka u invalidskim kolicima u Denveru u Coloradu.....63
dječaka s upalom pluća u Denveru u Coloradu.....62
Ruby Wood i njezinog sina Davida.....135
slijepe djevojčice u Njemačkoj.....76
Kampanje, lokacije.....
Chicago, Illinois.……14, 181
Cleveland, Ohio.....135
Edmonton, Alberta.....149
Karlsruh, Njemačka.....72
Lakeport, Kalifornija.....154
Lausanne, Švicarska.....78
Los Angeles, Kalifornija. 26
Macon, Georgia.....43
Phoenix, Arizona.….18, 131
San Carlos Indian rezervat 21
San Fernando, Kalifornija 87
Saskatoon, Kanada.……140
Waterloo, Iowa.....161
Zurich, Švicarska.....51
Lažno pomazanje.....32, 92
žena prorokovala da će Meda Branham umrijeti na porodu.....37

Moore, Jack.....
rukovoditelj kampanja.....43
Mosier, Hattie Wright.....
rekla pravu stvar.....202
Natprirodna iskustva.....
Biblija se otvorila na 1. poglavlje Jošue.....151
Bill prenesen iza zavjese vremena.....215
Bill vidio crni val iznad auditorija u Edmontonu u Alberti.....150
Bog mu rekao da se pomoli za ranjenog tobolčara…69
glas govori Billu dok je u lovu na vjeverice u Indiani.....191
glas kaže.....
'Čekam vidjeti što ćeš ti učiniti...'.....178
Gospod kaže.....
'Ja sam tvoj udio.'.....208
imao viziju dok je propovijedao.....20
Ispunjenje vizije označavalo je promjenu u njegovim redovima za molitvu. Nakon toga vizije ga više nisu toliko crpile.....182
izgovorio u postojanje četiri sive vjeverice u Kentuckyju.....199
izgovorio u postojanje tri crvene vjeverice.....194
natprirodni vjetar propuhao hipodrom.....163
otkrivenje da će imati sina i da će ga nazvati Joseph40
vođa kulta začarao oluju u Njemačkoj.....74
Natprirodno Svjetlo.....14, 149
fotografirano u Lakeportu u Kaliforniji.....155
fotografirano u Švicarskoj 80
Norman, Gene.....160
Ognjeni Stup.....32, 75, 149
odvojio se od anđela Gospodnjeg.....98
Okupljanje na ulici Azusa…123
Osborn, Tommy.....207
Ovako govori Gospod 135, 138, 150, 182
mala životinja će uskrsnuti iz mrtvih.....145
Pod pomazanjem…78, 192, 195
izgovorio vjeverice u postojanje.....194, 195
opisano u detalje.....32
Propovijed.....
Bog drži Svoju riječ.....131
Gdje mislim da je pentekost pogriješio?.....87
Izebela ofarbanog lica…126
Janje i golub.....124
Janjetova Knjiga Života.121
Jubilej Azuse.....123
Kraljica Juga.....169
Otkrivenje, knjiga simbola 122
Posramljeni prorok.....125
Rukopis na zidu.....125
Spojnica vremena.....119
Zašto mi nismo denominacija?.....170
Zašto su ljudi tako nestabilni?.....102

Zmijčevo sjeme.....171
Roberts, Oral.....175
Treći potez...96, 107, 118, 152, 212
Vayle, Lee.....
rukovoditelj kampanja…161
Vizija.....
američke Indijanke koja drži par čarapa.....23
bijele sjene koja vodi smeđu sjenu.....212
Bill vidi Bibliju u križ na nebu i Isusa u svojoj spavaćoj sobi.....211
Bill vodi indijansku princezu pred Božje prijestolje.....23
Bog objašnjava zašto je mlada majka umrla.…185
dječak s upalom pluća i čovjek u invalidskim kolicima iscijeljeni u Denveru u Coloradu.....60
eksplozije skladišta oružja 210
hroma žena iz Rusije šalje maramicu u Zurich.....56
kolac u njegovom dvorištu označava da treba preseliti na Zapad.....167
ogromnog šatora ili katedrale.....98
orao promatra čovjeka koji jaše kroz Europu i Afriku 51
otkazanog sastanka u Meksiku.....95
otkriveni grijesi Lylea Wooda.....137
pokušaja vezivanja dječje cipelice.....95
poteza.....96
ribičkog izleta s Jimom Woodom i tko će upecati što, kada i koliko.....138
slijepe djevojčice razdijeljene u dvije djevojčice.....76
supova u Los Angelesu....28
Talijana koji je bio komunistički vođa.....80
uskrsnuća mrtve bebe u Meksiku.....115
vidio prvog Adama i Drugog Adama dok je propovijedao.....20
žena koja je mislila da ima pet đavola minus dva…34
žena u smeđoj suknji s bolesnom bebom označava promjenu u njegovoj službi.....19
Čudo.....
iscijeljena beba s rakom jezika.....179
slijepa žena iscjeljena u Lakeportu u Kaliforniji 157
slijepac u Meksiku primio vid.....113
uskrsnuće mrtve bebe u Meksiku.....115
uskrsnuće mrtve ribe.….148

Informacije o knjigama

KNJIGA 1
Dečak i njegova nemaština
(1909 – 1932)

Od trenutka kada je rođen, William Branham bio je drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje 14. godine kada je skoro izgubio obe noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Video je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2
Mladić i njegovo očajanje
(1933 – 1946)

Kao mladi pastor, William Branham mučio se shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini propovednik u gradu koji ima vizije? Kada ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936., on je to odbio, da bi za svoju grešku grdno platio gubitkom

svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkuloze. Vizije su se nastavile. Propovednici su mu govorili da te vizije dolaze od Satane. Očajanje ga je konačno nateralo da ode u pustinju i potraži Boga, gde se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božiji poziv da pronese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kada je William Branham pitao hoće li ljudi verovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati verovati. *I poverovaše!*

KNJIGA 3
Čovek i njegovo poslanje
(1946 – 1950)

Uskoro nakon što je anđeo posetio Williama Branhama i rekao mu da je određen proneti dar božanskog isceljenja narodima sveta, pojavio se prvi znak – fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kada bi dotakao ruku nekog ko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva meseca od njegovog poslanja, izvanredan dar Williama Branhama privukao je pažnju na nivou države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovedao spasenje i božansko isceljenje u ime Isusa Hrista, skupljale na hiljade ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svet tako nešto nije video još od vremena kada je Isus hodao Galilejom, izbacujući demone i isceljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čoveku. Tada se pojavio drugi znak… i morali su verovati!

KNJIGA 4
Evanđelista i njegova prihvaćenost
(1951 – 1954)

William Branham je paradoks u modernoj istoriji. Počevši s 1946. njegova je služba naglo, u manje od šest meseci, prešla iz anonimnosti do velike pažnje na državnom nivou, a tokom toga je rasplamsala probuđenje isceljenja verom širom sveta. Uspeo je to postići uz pomoć svog jedinstvenog dara – natprirodnog znaka koji je na prepad privukao pažnju ljudi. Ubrzo su ga primetili hrišćani po celom svetu. Između 1951. i 1954. William Branham je održao najveće hrišćanske sastanke u istoriji do tog vremena – oko tristo hiljada ljudi na jednom sastanku u Bombaju u Indiji. Njegova se tražena služba u Americi i dalje činila nezaustavljivom. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao šta je to, ali saznao je krajem 1954. Njegova služba treba doživeti promenu.

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost
(1955 – 1960)

Međunarodna služba Williama Branhama imala je tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. preko petsto hiljada ljudi prihvatilo je Isusa Hrista za svog Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju – a nema načina proceniti koliko je miliona ljudi primilo isceljenje zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji poziva da učini nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali da vide kako Isus isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali

svetsku istoriju je promenilo Isusovo učenje. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom više naučava. Verovao je da njegova služba može doneti trajan, koristan doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955., više nije samo naučavao božansko isceljenje, već je takođe učio i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe – "treći potez" (ako ćemo koristiti anđelove reči) – koji će nadmašiti sve što je Bog do tada kroz njega uradio.

Što je neizbežno, mnogi su se uvredili.

Uskoro izlazi…

KNJIGA 6
Prorok i njegovo otkrivenje
(1960 – 1965)

Narudžba knjige

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na hrvatskom jeziku:

www.biblijski-krscani.com
upit@biblijski-krscani.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705, SAD

Posetite:

www.nevesta-hristova.com
www.biblijski-vjernici.com
www.messagehub.info

www.vjerujznaku.com
www.biblijski-krscani.com

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost
(1955. – 1960.)

Međunarodna služba Williama Branhama imala je tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. preko petsto hiljada ljudi prihvatilo je Isusa Hrista za svog Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju – a nema načina da se proceni koliko je miliona ljudi primilo isceljenje zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji poziva da učini nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali videti kako Isus isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali svetsku istoriju je promenilo Isusovo učenje. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom više naučava. Verovao je da njegova služba može doneti trajan, koristan doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955., više nije samo naučavao božansko isceljenje, već je takođe učio i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe – "treći potez" (ako ćemo koristiti anđelove reči) – koji će

nadmašiti sve što je Bog do tada kroz njega uradio. Što je neizbežno, mnogi su se uvredili.